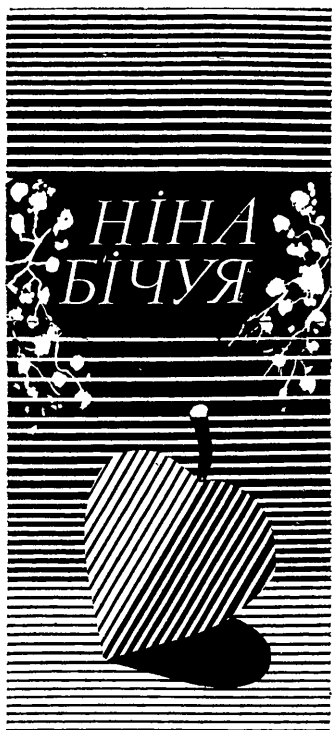

НІНА
БІЧУЯ

КВІТЕНЬ
У ЧОВНІ

**КВІТЕНЬ
У ЧОВНІ**

Повісті, оповідання

КИІВ
ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ». 1982

У2
Б67

Украинская писательница Нина Бичуя — автор нескольких книг прозы, завоевавших интерес всесоюзного читателя остротой проблематики, глубиной проникновения в мир человеческих чувств, взволнованным и задушевым стилем повествования.

В сборник вошли повести и рассказы последних лет, посвященные проблеме воспитания личности, познанию мира и человека.

Рецензент: *Яворівський В. О.*

70303—102
Б $\frac{\quad}{\text{M228(04)—82}}$ 46.82.4702590200

© Видавництво «Молодь», 1982

ПОВІСТІ

КОВАЛІ Й КАРБІВНИЧІ

Колись і ми станемо забутими
поетами,
хтось інший прийде нам на зміну,
за наші труди нагородою буде
чудова гармонія.

ВІТЄСЛАВ НЕЗВАЛ

Притча про Учителя й Учня

Щороку ранньою весною, коли дерева стояли вологі, чорні й німі, не маючи навіть сили чи відваги струсити з гілок обважнілі рештки запізненого снігу, старий Учитель починав тривожитись, що вони можуть не зазеленіти зовсім. На гілках не було й найменшого натяку на зелене, ніякого натяку на молодий листок, і старий Учитель, недбало накинувши на плечі плаща, увечері виходив у сад, торкався пальцями тоненьких гілочок яблуні, грів долонями заохолоджений стовбур й, прикладаючи вухо до нього, слухав, чи пульсують живі соки, чи жебонить живий голос.

А коли вже не було ніякого сумніву, що дерева не повсихали, бо на сонячний світ визирало дрібненьке й прозоре листя беріз, обвислі, схожі спершу на мертві пташині лапки, листки каштанів випростовувалися, полишивши в'янути розтулену долоню великої бруньки, а попід ногами у дерев, не топтана ще й наївно довірлива, тріпотіла тонким тілом трава, — Учитель зітхав полегшено й повертався до своїх справ.

Навесні він завжди сподівався, що врешті зробить те найважливіше, задля чого, міркував він собі, йому випало щастя народитися на світ.

Він брав до рук пензлі, перебирав давно присохлі фарби, які хотів використати саме для того, найголовнішого, і вже

мав намір торкатися до полотна пензлем, — та щось знову несподівано відвертало його думки від роботи.

Могли то бути дитячі голоси, сміх, чийсь плач, або ж крик, чи просто чийсь кроки — і завжди в тих звуках він вчував своє ім'я — наче його кликали нетерпеливо: «Учителю, Учителю!» Він покидав пензель, повертався на голос, бо знав — ось зараз на порозі, як звичайно бувало весною, стихнуть оті голоси, ті кроки — і перед ним стоятиме Учень з перекинутими через плече бесагами, з надією в погляді й нетерпінням у душі. Й Учитель знав, що не відправить його з порога, бо вже з першої миті приглядався до нього як до німого дерева, хотів прикласти долоню до його душі, щоб переконатися, чи пульсують в ній живі соки, чи жебонить у ній живий голос.

Нікого й ніколи не відправляв він з порога, і всіх приймав, і кожного учив того, що знав сам і вмів, а найголовніше чекало свого часу, своєї хвилини, Учитель відкладав те до нової весни, до нової миті просвітління.

А коли ту мить знову полохали чийсь кроки, затихаючи при порозі Учителевого дому, він терпляче йшов одчиняти двері, бо не вмів би залишити когось за порогом.

Давно, ще зовсім молодим, він здобув собі славу великого Майстра, і та слава привабила до нього безліч таких же молодих людей, котрі переймали від нього його уміння. Минав час, одні Учні відходили, з'являлись інші — і його вже перестали називати Майстром, а кликали тільки Учителем, і він навіть не помітив, як воно так сталося, це спершу тривожило його й лякало навіть, він хотів бути Майстром, а не Учителем, і коли тривога дотинала особливо гостро, він шукав самотності й брався до роботи своєї власної, щоб переконатися, що не все віддав, що залишив самому собі хоча б дешицю того, що мав.

Задумане було виразним, чітким. Чим більше минало часу, тим ясніше він бачив, що і як має зробити, зримо уявляв кожен свій рух і кожну лінію, кожну барвисту пляму на полотні. Учитель часом торкався того заповітного полотна долонею, і рука ніби вловлювала обриси майбутньої картини,

вони мовби набирали якоїсь опуклості, тремтіли в нього під рукою, раділи із свого буття, із своєї появи на світ або ж навіть зі свого впливу на ту появу.

Та одного ніби не помічав Учитель — долоня його ставала все кволішою, темніла на ній шкіра, і під тією притемнілою шкірою чіткіше проступали синюваті жили, виднілися вузли суглобів, тоншими ставали кістки пальців.

Поволі Учитель зовсім зник до свого нового імені, зрештою воно вже навіть не турбувало його, бо ж все одно не заважало визріванню в його душі того найголовнішого, що він збирався здійснити. Відчуваючи, що задум з кожним поворотом кола часу стає все досконалішим і прекраснішим, Учитель зовсім не хвилювався, відкладаючи свою роботу задля повчання й навчання інших, а ті, інші, перейнявши його уміння, подякувавши — чи й не подякувавши — за науку, переступали знову його поріг — цього разу за тим, щоб вирушити в світ. З того, що вони потім робили, кожен міг бачити, що проходили науку в Учителя, і він радів, бо світ впізнавав у їх роботі роботу його власну, але радів також і тому, що найголовніше — ще тільки задумане, — що воно в ньому, і ніким досі не повторене, бо повтореним бути не може, — адже він сам не відкрив того ще, не відділив від себе самого, не відпустив у світ.

Одного разу, коли весна прийшла якраз тоді, коли їй належало бути і дерева вкрилися знову листом, довго ніхто не приходив на його поріг. Він уже тримав у руках пензель і вже хотів торкатись ним до полотна, але все не зважувався, бо аж тепер прийшов страх, що коли торкнеться — зникне з-перед очей та давно знайома, виношена думка, що обернеться вона чимось іншим, і рука його тремтіла, і він напружено дослухався (сам собі не признаючись у тому), чи не почує ж урешті кроків на своєму порозі, чи не покличуть його: «Учителю, Учителю!» Однак ніхто не кликав, і можна було класти фарбу на полотно, а він все відкладав, відтягував ту мить, у ньому все перемішалось, сплуталось: і нервово-радісне усвідомлення, що роботу можна розпочати, й страх, що її вже треба розпочинати, й очікування кроків за порогом як визволення

від необхідності класти фарбу на полотно, й страх, що ті кроки таки пролунають і він змушений буде знову відкласти роботу — а хто знає, чи буде ще такий же момент, як зараз?

Врешті він таки дочекався. Хтось стояв на порозі і кликав його, кликав так, наче не мав найменшого сумніву, що йому відчинять. І в той же час вагався, чи має він право добиватися цього.

Учитель з видимим гнівом і з невидимою полегкістю впустив на поріг Учня, і той увійшов. Був зовсім юний, і через те понад міру зухвалий, і так само понад міру невпевнений у собі, готовий покірно слухати — так само готовий не погоджуватися ні з чим.

Учень виявився старанним і пильним. Учитель навіть не міг згадати, чи слухав хто й коли з такою ревністю його порад і науки і чи запам'ятовував хто кожне його слово, щоб потому в тій же науці, в тих словах вишукувати суперечності, незгідності однієї думки з іншою, щоб сперечатися так затято, спершу шанобливо схиливши голову перед його учительською маєстатичністю. Переймаючи від Учителя знання й уміння, Учень ретельно й чесно намагався відтворити пізнане на полотні, і чим більше він старався те робити, тим марнішими здавалися його спроби. Вони анітрохи не сходилися, навіть віддалено не нагадували того, що робив сам Учитель. І старий Учитель з гіркотою міркував, що цього разу даремно відчиняв двері, пускав на поріг Учня.

Учень бачив: «Учитель невдоволений ним; він сам ще не міг винести присуду власній роботі, і з такою ж гіркотою, як і Учитель, дорікав собі за невміння й безталанність, і ще старанніше намагався зробити те, що ніби мусив робити, — а воно помімо його волі оберталось чимось іншим, новим, несподіваним для них обох.

І тоді Учень вирішив: мусить іти геть. Мусить узятися до якоїсь іншої роботи або ж збагнути, чому так вийшло, що не зумів ані дрібки навчитись від Учителя, хоча іншим давалось це так легко й просто. І скільки не думав над тим, зрозуміти не міг, бо ж ніби доклав стільки сили, ніби ж знав усе — а

водночас не знав нічого. І він уже хотів йти, але так трапилось, що Учитель трохи заслаб. Він лежав на постелі, і Учень подавав йому пити, натирав знахарськими мастями ослаблі руки й плечі, пильнував вогню в печі, шанобливо клав холодну руку йому на чоло.

Учитель, врешті зборовши хворобу, тихо й спокійно заснув. Учень подумав, що вже давно нічого не малював. Він роззірнувся й помітив гарне полотно, і пензлі, і фарбу, відчув нетерпіння в руках, тихо, аби не розбудити Учителя, взявся до роботи.

Вранці Учитель підвівся й віч-на-віч зустрівся з тим, що зробив Учень, скориставшись його заповітним полотном.

Спершу чорний гнів спалахнув у ньому і Учитель мав охоту рвати й нищити це полотно, на котрому було щось таке дивне, зовсім інше, аніж мало бути, аніж те, що надумав зробити він сам. Так, наче хтось підгледів його задум і відтворив на полотні — а водночас воно було протилежністю, запереченням його задуму, кінцем, невідворотним кінцем і згубою його, Учителевої, думки.

Але вроджена чесність і давня звичка оцінювати роботу своїх учнів справедливо, без упередження й щиро, змусили його, попри гнів, визнати, що картина була, без сумніву, дуже добра, і Учитель дивувався, окрім усього іншого, з відваги свого Учня, з того, як той сміливо й просто водночас зумів здійснити задумане.

І чим довше Учитель приглядався до тієї роботи, чим більше намагався знайти в ній таке, що насправді давало підставу до гніву, він не міг побачити нічого, що образило б його мистецьке почуття чи прикро вразило б розуміння малярського хисту. Все виразніше він бачив, що інакше й не можна було виконати, а тільки так, якраз так і в такий спосіб, і разом з не до кінця погамованим ще гнівом і зачудуванням прийшла до нього також превелика радість, якої він досі не знав, радість від того, що він воістину був Учителем. Йому солодкою здалася власна видима поразка, бо вона була його перемогою, його тішила втрата, бо вона водночас виявилась

знахідкою безмірного скарбу, і він встав і затулив завіскою вікна, щоб вранішнє сонце не розбудило молодого Майстра, який заснув, утомлений роботою.

«Звук пилки тесляра по звуках супокою»

Оглушлива тиша. У вухах, у долонях, у голові. В усьому тілі. Після восьми годин безперервного гуркоту передзвін тарілок, звичайні людські голоси — це також тиша.

Сидимо втрьох за столом у заводській їдальні: Я, Степан Головченко, Олег Віблій. Четверте місце вільне.

Ложка тоне в юшці. Чи то мені просто їжа не смакує.

Мовчимо. Олег кришить хліб до супу. Перемішує ложкою. Ість, злегенька присьорбуючи. Ложка здається надто тонкою й крихкою у великій, грубуватій руці Олега. Йому б доброго дерев'яного ополоника й трілітрову миску юшки.

Мовчимо. Степан виловлює шматочки м'яса. Жує поволеньки, розсудливо, як добре вихована дитина.

Напевно, тому мовчимо, що по восьми годинах невинного гуркоту добре знаєш ціну слова і не хочеш говорити абищо. В цеху перемовляємось радше рухами, поглядом, та й то в разі крайньої потреби...

Олег доїдає останню ложку супу, відсуває тарілку, стирає зі столу паперовою серветкою крапельку рідини. Так, як удома. Ніби не знає, що за ним тут поприбирають і заберуть тарілку.

— Іж, — киває мені головою Олег. — Іж, Старий не прийде. Дарма чекаєш. Не прийде, кажу, чого так дивишся, ніби не бачив мене ніколи?

— Дурне говориш. Чому б мав не прийти?

— Якщо хочеш знати, я теж так думаю, — говорить Степан. — Не прийде, і ти сам винен, якщо хочеш знати.

Я їм не вірю. Не може цього бути. Старий прийде. Це наш

стіл, ми тут завжди обідаємо. Старий прийде. Він не міг ані розгніватись, ані образитись. Хіба що я зовсім не знаю його.

Старий ні на кого не схожий. Він може сказати: «Дивись, хлопче, яка гарна он там іде, ех, яка гарна! Та не туди дивишся, сліпаку, не та — он та друга, русява. Що? Не подобається тобі? Таж якраз тим і гарна, що от-от дитину вродить, дивись, яка горда, як іде. Жодна жінка доти не буде гарною, поки дитини не вродить. Вона тоді знає, для чого на світі живе, а я знаю, що мені смерть не страшна, якщо жінка дитину вродить. І нехай би десятьох вродила, то мені тоді й зовсім не страшно буде вмерти. Але ж то таки гарна, така що раз...»

Хтось би дивився і не зрозумів, що гарна. Звичайна. Волосся коротеньке, ніс і губи поприпухали, в плечах заширока, і хода важка — а Старий каже, що гарна. Бо справді — гарна.

Старий бачить те, чого відразу й не зауважиш. Хто нашої роботи, наприклад, не знає, той не відрізнити шліфованого скрана від нешліфованого. Такому тільки треба аж зображення в телевізорі показати при нешліфованому екрані, тоді він врешті втямить, що тут щось не так.

Чи не так само і з тією русявою жінкою. Один запримітить лише коротеньке волосся, припухлі губи й заширокий ніс, а Старий, напевно, бачить уже наперед: як вона тримає в руках дитину, як дитина вхопила в кулачок пасмо волосся материного, а мати сміється, і коли вона сміється, то припухлі губи веселішають, стають вологі від блиску зубів, і жінка гарна, і дитина гарна, і сміх гарний. Старий це бачить.

Я пробував її потім малювати — з пам'яті, не дуже схожою, просто такі вологі припухлі губи, пасмо волосся в дитячому кулачку. Пробував також малювати Степана. Він гарний зовсім по-іншому. Очі карі, але не темні, а якісь прозорі наче, і всередині — сміх. Тремтить, тремтить, а потім ховається. Наче боїться, щоб хтось не помітив його. А коли Степан справді сміється, в очах сміху нема зовсім, тільки на губах. Плечі в нього широкі, а в стані вузький; щоб добре підперезатися, мусить пробивати в своєму шкіряному широкому

поясі нові дірочки. Степана запрошували навіть до Будинку моделей — демонструвати новий одяг. Коли до нас на завод приходили модельєри-художники показувати нові зразки одягу, він для жарту вийшов на сцену й сказав, що хоче спробувати, як виглядатиме в модельній, унікальній і гарній спецівці. У магазині такої не купиш, то чому б людині, — сказав Степан, — не скористатися можливістю, щоб похизуватись у гарному робочому одязі перед гарними дівчатами. Якраз тоді йому й запропонували таку чудернацьку роботу, бо виглядав він добре і в спецівці, і в парадному костюмі з модним широким галстуком.

Робота в Будинку моделей Степанові не сподобалась. Раз пішов — а більше ні. Надто багато дівчат було там, усі чомусь говорили так голосно, наче хотіли перекричати одна одну або ж ніби всі були в нашому склоцеху, де справді треба надсадно кричати, якщо хочеш, аби тебе почули. Крім того, вони мовби й не помічали, що Степан — хлопець. Переодягалися при ньому, крутилися перед дзеркалом, ще й котрась, ніби так мало бути, спокійненько попросила Степана застібнути ззаду на її суконці довжелезний замок-блискавку.

Гарні там були дівчата, це правда, погоджувався Степан, але коли десяток гарних дівчат крутяться поблизу й не мають людину за кого належить, то це означає, що таким непримітним робить ту людину її мізерне заняття — і Степан після однієї вечірньої спроби виконати роль манекена вранці, як завжди, з'явився в цеху.

Ще також я пробував малювати Марію Воронець. Вона в нас одна-однісінька жінка серед шліфувальників. Але жінка така, що будь-якого, нехай і найдужчого, парубійка однією рукою скрутить, недарма взялася за важку роботу, від котрої чоловіки тікають. Мені хотілося намалювати її на величезному полотні, таких полотен, мабуть, нема, їх би треба було склеїти з десятків докупи, найбільших полотен, аби вийшло таке, яке потрібне мені для Маріїного портрета — і все довкола на тому портреті було б маленьким, дрібним, але дуже виразним: верстати, конвейери з конусами й екранами, розжарена

куля скла при скловарній печі. Від кулі мало б розходитись червоне світло й розпромінюватись на всю картину. Тільки одна Марія була б велика, вона б сягала головою аж до стелі цеху, так, наче він весь лиш на ній, на цій жінці, й тримається. От тільки не знаю, що вчинити з її руками, що вона повинна ними робити. Але це все химери, полотно я не знайду, а якби й було полотно, я не зумію нічого такого намалювати. Все химери. Я на картоні пробував малювати Марію. Очі, руки, плече — все зосібна й разом. Марія каже, що вона так чорно гарує на важкій роботі, бо хоче, щоб дітям було легше, щоб вони мали чисту й легку роботу, щоб вивчились всі троє на лікарів чи інженерів і мали чисту роботу, без гуркоту й вантажів, вона тому так чорно працює. Якби Марію хтось пробував переконати, що лікареві, мабуть, також не дуже легко буває, Марія взяла б те за жарг. Лікар сидить у кабінеті й приймає хворих, а не тримає в руках важелезні екрани, — каже Марія, — і лікарня при тому більше шанують, а про якогось там шліфувальника екранів мало хто й знає, хіба що тільки на заводі, де він працює. Марія хоче для своїх дітей слави, а свою добру славу зовсім за славу не має, хоча сама отримала орден «Знак Пошани». Вона б могла кожного з нас, молодших у бригаді, такими словами висповідати, якби хто пробував так собі, злегенька, ставитись до роботи чи напороти браку, — а от для своїх власних дітей хоче іншого заняття, на її думку — легшого. Так, ніби їй здається, що ті її власні діти довіку залишаться дрібненькими, кволими, з тонкими ручками та ніжками й довіку потребуватимуть її опіки, наче немовлята. Звичайно, кажуть, що діти для матері завжди залишаються тільки дітьми, але ж вони самі відчувають, коли вже вирости.

Бо ж Маріїні діти зовсім не порахувались із материними планами, один з її синів прийшов у наш цех, такий малий шістнадцятирічний хлопчисько, влаштувався електриком по ремонту електроустаткування. Марія просила начальника цеху не брати його, та хлопчисько уперся — ростом у матір не вдався, зате характером чистісінько такий самий. Уперся й

залишився. Марія з ним півроку взагалі не розмовляла, проходили одне попри одне, ніби й не знайомі зовсім, тільки малий услід їй часом очима блисне і так якось по-доброму, вибачливо ворухне губами, а вона — аби він не бачив — щодня поглядала на графік його роботи: справляється чи не справляється син?

Тепер уже помирилися. Хлопець вступив до технікуму радіоелектроніки, і це втихомирило Маріїн гнів, хоча й досі каже, що не вибачить йому довіку зухвалого й непокірного вчинку.

І хочеться мені малювати Марію на величезному полотні, такому завширшки, як стіна в цеху.

— Слави тобі забаглось, — докірливо говорить Степан. — От, — він зліпив з хліба маленьку кульку й потім роздавив її на столі, — от яка твоя слава, якщо хочеш знати.

Степан зовсім не знає про мої химери. Його слова стосуються іншої справи.

— Не знущайся з хліба, — Олег відібрав у нього ту роздавлену кульку, вкинув у тарілку. — Хлопець за славою не гнався. Просто в азарт увійшов, розгулявся надобре, забув, хто його суперник, в азарті хіба щось пам'ятаєш? Чи там старий, чи малий — тут виграти важливо.

Говорять так, наче мене й немає. Або ж ніби про когось іншого йдеться. Замість того, щоб запитати в мене самого, як воно було насправді, вони хочуть самі до всього докопатись, але й на крок до правди не наближаються. Вони за сотню верст від правди. Один говорить про славу, другий — про азарт. Я знаю їх обох давно. Ну, нехай не так уже й давно, але досить для того, щоб не судити про їх вчинки похапцем, чому ж вони про мене так легко судять? Слава, азарт — про це хіба думаєш при роботі? Сьогодні я працював так, як щодень, хіба що тільки трохи краще — то чомусь вони щодня мені не дорікають ані гонитвою за славою, ані про азарт не говорять. Не питають, з якої причини було не сто, а сто двадцять процентів — слава там, азарт або й просто гроші — є сто двадцять, то добре, й мені добре, й бригаді добре.

Старий, однак, чомусь справді не приходив. І мені ставало

сумно через те, що він не приходив. Четверте місце не зайняте. Затягався тоненькою плівкою жиру суп. Вистигав гуляш, який ми взяли для Старого — гуляш, як завжди, і чотири шматки хліба.

Цікаво, чи хлопці бігали коли на довгі дистанції? Хтось попереду, хтось ще позаду, те й те підхльоскує, підганяє: хтось уже обійшов, а хтось таки ще може обійти. Я бігав. Одного разу сонце так шкварило, що здавалося — згорю, звуглюю. Біжиш уздовж чорного шосе, асфальт під ногами розм'як, і сам геть чисто розм'як, фінішу, здається, довіку не буде, проклятий марафон, проклятий біг на довгі дистанції, хтось попереду, хтось позаду, а вздовж дороги — глядачі, а праворуч — ліс, затінок, зелено, прохолодно, й нікого попереду, нікого позаду, і мені в очах червоні кружечки і шум води у вухах, і вже не я — самі ноги ведуть мене через дорогу, до лісу, я падаю на траву, шукаю долонями вологості в ній, тут ще й роса не щезла, а там, на асфальті, сонце. — над головою, під ногами, в мені... А той, що біг позаду, уже ось тут, поруч, наді мною, термосить і кричить у вухо: з глузду з'їхав, дурень, вставай, таж не можна лягати так раптово, чуеш, ти, божевільний, вставай, якого чорта ти зійшов з дистанції? — термосить мене, шарпає, і я встаю й хитаюсь, ноги заплітаються, а в голові червоне сонце. Як червоне скло. Той, що був позад мене, чомусь не хотів, щоб я сходив з дистанції, і ми таки добігли до фінішу, і коли я роззுவся, то побачив, що нога в крові, повно крові, бо маленький камінчик вліз у кед, а я не відчував ніякого болю, лише те прокляте пекельне сонце в голові.

Цікаво, чи хлопці бігали на довгі дистанції? Тільки, може, ця історія з бігом на довгі дистанції сьогодні буде свідчити проти мене — так, наче я таки дозволив Старому зійти з дистанції й не спинився, щоб допомогти йому.

Крізь щілину, котрої ніхто, крім птаха, не міг би й помітити, чи то через вентиляційну трубу влетів у їдальню горобець. Розглянувся, хвацько підстрибнув, угледів якусь крихту, склював швиденько. Степан засміявся.

Невже справді Старий міг розгніватись?

Старий не схожий на інших. Він каже, що не боїться смерті, бо молода, зовсім незнайома йому жінка скоро народить дитину. І через те він не боїться смерті. А я часом думаю, що він не боїться смерті, бо вічний. Він був завжди — такий невисокий, з широкими долонями, з коричневим, раз і назавжди засмаглим обличчям у дрібненьких віспинках — він вічний. Я перейняв від нього його рухи — і це так, наче я з тими рухами народився. Я перейняв у нього його слова — так, наче з ними народився. Старий вічний. Кожен учитель вічний.

Йшов на пенсію наш шліфувальник. П'ятнадцять років працював на заводі. У нашій професії старих людей рідко побачиш. От він та мій учитель — а більше й не знаю. У нашій роботі — при всьому умінні — потрібна сила насамперед, а не кожен її має. Цей шліфувальник йшов на пенсію, ми його відпроваджували як належить. Хтось говорив, який він був добрий трудівник, хтось ще там за щось хвалив. Поміж тим велася й буденна бесіда. А той чоловік сидів, похилив голову, мовчав, каву пив і мовчав, ні на кого не дивився, наче лихий був, що ми всі молодші, що ми всі — тут, а він іде геть. Це можна було зрозуміти. Сумно, коли йдеш геть. Але ж гніву за це людина не повинна мати. А він мав гнів, на нас усіх гнівався, це було видно, бо він мовчав понуро й важко. «От, був кінь, та з'їздився», — тільки й сказав і так подивився, наче ми в тому винні були, що народились пізніше. Ми тоді всі сиділи в кімнаті, де звичайно відбуваються профспілкові збори. Купили тому чоловікові величезного торта — він любив солодке, як дитина, ми те знали й купили торта. Торт розрізали на десяток шматків, їли, щоб крихти не падали довкола, а той чоловік не їв, хоч то йому купили торт. Він ніколи не пив, це свята правда, а тут сказав: випити хочеться. Був кінь — та з'їздився... «Бери шматок торта, — сказала мені дівчина з відділу технічного контролю. — Ти ж давав гроші на торт, чому не їси?» «Хлопці, гляньте, нові алмазні круги привезли, розвантажують!» — крикнув раптом хтось, і ми вже бігли геть від того торта і від того чоловіка, котрий так чорно заздрив нам, що ми народилися пізніше. Ми побігли дивитись, як

вивантажують нове устаткування, і наче забули про нього. Він стільки років працював тут, з нами, а завтра хтось інший стане за його верстат, і ми навряд чи спостережемо, що когось таки бракує.

Невже справді Старий міг розгніватись?

— Та що ти весь час так дивишся, ніби ми по-турецькому балакаємо і ти нічого не тямши? Для Старого це важило дуже багато. Він хотів довести кожному, що й зараз, коли став-таки справді старий, все одно — кращий шліфувальник, а ти захотів його перескочити... Що, важко тобі було десь там трохи браку впроті? Не-е, йому захотілося зі старим чоловіком наввипередки: гляньте-но, люди добрі, який я та що вмію! Ет! Давай доїдай страву, та й ходімо вже.

— Олег правду каже, — ствердив Степан. — Погано ти зробив. А ще ж і учень йому, та й взагалі — Старий тебе любить, як дівка коралі, міг би вже й поступитись йому тим першим місцем...

Мені й справді здавалось, наче вони говорять щось незрозуміле й дивне, бо все-таки робота — не біг на довгі чи короткі дистанції. Не спорт. Чому я мусив запорювати брак? Навіщо мав поступатися Старому перемогою в нашому сьогоднішньому змаганні? Хіба минулого року Старий поступився мені першістю? І справа ж тут не в гонитві за славою, й азарт — це зовсім інше, це не має нічого спільного з нашою сьогоднішньою роботою. Старий сам учив мене тої роботи.

Я брав до рук сірувато-прозорий екран. Притискав його до невинного миготіння алмазного круга. Круг знімав з екрана дрібнєсеньку, невловимо дрібненьку, як порох, зайвину скла. Я вже на око знав, коли треба спинити верстат. А поки його низький голос передавався крізь теплувате скло мені, я чув силу якоїсь майже людської напруги верстата, вловлював такою і його втому. І давав йому тоді зовсім маленьку хвилю перепочинку, зовсім маленьку, але таку необхідну хвилю спокою — хоча сам брав тим часом до рук новий екран і знову клав його на алмазне жорно.

Рухи віддавна завчені. Рухи мої й не мої водночас, бо то

я перейняв їх від Старого. Він навчив мене чути верстат, з одного погляду бачити, чи досконало вже відшліфоване скло. Навчив брати екрани до рук так, щоб з кожним наступним вага їх не здавалась більшою. При першому знайомстві Старий подивився на мої долоні, торкнувся плечей, провів рукою по грудях — буде тобі нелегко, сину, — сказав він мені, — то кажу я, старий Батура, і як маєш страх, вже зараз іди, ніхто цього за зле тобі не матиме, звідси вже не один втік, тож таке — одним втікачем більше, одним менше... Вичитав з очей, відразу вичитав, як треба розмовляти з таким хлопцем, як я: авжеж, не один втік. І ніби не має значення, як ти зробиш, одним менше, одним більше. Коли він так сказав, то я, лихий на самого себе, на цілий білий світ, на цей розпашілий вогнем цех і на старого чоловіка з коричневим у віспинках обличчям, — я, лихий на те все, уже знав, що нікуди не піду звідси — ані з заводу, ані з склоробного цеху, поки не покажу цьому старому, що не гірший від нього.

То чому ж сьогодні, коли я міг довести це і йому, і собі, і цілому світові, — чому я мусив вести нечесну гру, вдавати з себе дурня, поступитися Старому першістю. Хіба ж приємною була б йому така перемога? Зрештою, хіба він, такий старий і такий досвідчений, не зрозумів би відразу, що я поступаюся, здаюся навмисне, — отже, бачу в ньому слабшого суперника і тим якось виявляю жалість? А я ж зовсім не вважав, що він слабший від мене в роботі.

Горобець, мабуть, утямив, що тут усі поблажливо ставляться до його зухвалості, й уже випурхнув на сусідній стіл. Перехиливши голову, збирався поласувати рештками картоплі.

— Старий іде, — сказав Олег.

Старий ішов до нашого столу, спокійненько, поволі, наче й не примусив мене так довго чекати на нього, ніби йому й на думку не спадало, у чому тут мене звинувачують. А може, він і справді не міг здогадатися, яку балачку вели двоє моїх друзів і як невміло я захищався від їх дорікань — мовчки, лиш у думці, так, що вони певно вже подумали, ніби dokonали

мене, поклали на обидві лопатки і я розкаююсь у чорному злочині, у жахливій невдячності до мого старого Учителя. Добре було б довідатись, як міркує з цього приводу сам Учитель, але ж не випадало питати про таке.

— Максиме Івановичу, я вам зараз принесу інший гуляш, цей уже захований. — Ми всі трое сказали так і всі трое мало що не враз підвелися.

Максим Іванович дивився на нас хитренько, він уже сидів при столі й утішався з нашої готовності прислужитись йому, але ніхто не пішов по гуляш, бо Максим Іванович спинив:

— Сядьте, хлопці, й послушайте, що я вам скажучу. Запрошую всіх трьох до себе додому на чарку. Стара моя вже знає і смажить гусака — та що там гусак, тут і кабанця мало, й теляти мало, коли оцей бурмило, — показав він радісно на мене, — побив свого старого Учителя, бодай не вмер ніколи! Тож таки я не дарма, виходить, учив, таки воно в люди вийшло!

Знову при мені говорили так, наче я був десь далеко звідсіля, а я не мав на те знову що сказати, лиш відчував, як мені губи розповзаються поволеньки від вуха до вуха і уявляв свою дурну, щасливу фізіономію, щасливу від того, що Старий прийшов, він не гнівається, а десь там смажиться гусак і нічого не треба вголос пояснювати хлопцям, бо Старий зробив це сам.

І все-таки при тому заспокоєнні я ще не міг зрозуміти, чи хлопці вдовольнилися мудрим поясненням усієї справи. Я думав про те, що люди так багато запитань пропонують одне одному і чекають на них обов'язкової відповіді — спробуй тільки не відповісти; а чи запитують вони про щось і самих себе, чи готові так само легко відповісти, як легко запитують?

Мене останнім часом аж обсіли з тими запитаннями — і притьмом сповідайся, притьмом говори, не має значення — хочеш чи не хочеш говорити.

Приходить, приміром, у цех такий довготелесий чоловік у береті, розглядається з господарським виглядом і так розуміюче киває головою, наче з одного погляду утямив тут усе й знає, звідки й що починається, звідки взялося й куди йде. Май-

стер щось йому пояснює, а він так слухає, наче тільки з ввічливості, наче сам усе те може майстрові пояснити.

А потім усе з тим же зарозумілим виглядом підходить до мене й каже:

— Я хотів би з вами ближче познайомитись. Мені сказали, що ви — один з кращих шліфувальників. Бачите, віддавна вже наука цікавиться психологією творчості, тут страшенно багато залежить від індивідуальності, власне, все залежить. Зрештою, вашу роботу не назвеш творчістю, але ж ніяк не можна при тому забувати...

Вступ був довжелезний, я мусив спинити верстат, але й так уловлював тільки слово через слово. І мені вже наперед уявлялось, як то він, бідолаха, буде вдавати, що чує мене — бо з незвички в цеху у нас нічого не почувеш, а я зовсім не збирався надирвати горло, щоб догодити йому, тепер я вже знав, чому він мав таку премудру міну, коли слухав майстра: просто нічого не чув, але не хотів у тому признатися.

— Ви, — говорив він далі, — маєте середню освіту, як мені сказали, кінчали спеціалізовану математичну школу і от раптом стоїте нині за шліфувальним верстатом, виконуєте роботу, яка не потребує надто високої кваліфікації, що вас приваблює в ній — скажіть відверто, може, просто добрий заробіток?

І вже він наперед сподівається від мене високих слів, а я не люблю високих слів, та й кінець кінцем, чи то так погано, коли людина хоче добре заробити? Якби я пробував добре заробити якимось нечесним шляхом, якби я пробував винести з заводу якусь детальку, щоб загнати її за порядні гроші — то тільки один, найпримітивніший спосіб такого нечесного заробітку, перше, що спало на думку, — якби я пробував щось таке зробити — нехай би питав, а коли я всю зміну, не розгинаючись, стою за верстатом, то чому я не маю права хотіти за це доброї плати? А він так питає, наче це — ганьба для людини, наче я один вимагаю оплати своєї праці, наче він сам ладен стати на заміну, якби я раптом зі своїм взірцевим атестатом спеціалізованої школи відмовився від некваліфікованої

праці за шліфувальним верстатом! Замість того, щоб сказати людині добре слово за тяжкий труд, він хоче застидати когось, що той бере гроші, зароблені по-чесному. Чи він зі своєю (напевно-таки!) вищою освітою не тямить, як довго ще буде жити на світі той некваліфікований труд? І виконувати його доведеться грамотним, бо ж усі тепер десятирічку кінчатимуть.

Виходить, ми мусимо загордитися з того атестата, як з генеральського чину, відвернутись від праці, яка потребує більше сили, часу, аніж знань і розуму — а кому ж маємо ту роботу доручити?

Я зупинив верстат. Скинув рукавицю, показав йому руку — там у мене уздовж долоні мозоль і вздовж руки далі — також мозоль, усе залежить від того, як тримаєш екран, коли шліфуєш його; там, де екран торкається тіла, мусить бути мозоль. При середній охоті до роботи й зі середнім умінням та такими ж середніми мускулами чоловік встигає дати за зміну дев'яносто шліфованих екранів, — я показав йому той мозоль і питаю:

— Якби ви собі таку відзнаку заробили, то хіба не питали б, що вам за це заплатять? І ще я так думаю: ви за свою роботу також плату берете.

— Ви перевернули питання з ніг на голову, я вас просив пояснити зовсім інше, — кричав він мені просто у вухо, бо добре почув і зрозумів, що я йому сказав. — Я хотів знати, — кричав він, — чому ви не взялись до роботи більш кваліфікованої, адже мусила бути на це якась причина? Якщо не заробіток — то що ж? І ще одне запитання, відразу, паралельно, — як ви розумієте свій суспільний обов'язок?

Може, це було не дуже тактовно, я знаю, він сподівався іншої відповіді, йому так хотілось вписати в свій нотатник щось голосне й мудре, вимовлене моїми устами, устами робітника, що день у день займається малокваліфікованою працею, чомусь не відмовляється від неї, чомусь має від неї вдовolenня (і матеріальне, і моральне), але я, напевно, не справив йому приємності своєю відповіддю. Я сказав йому, що найпершим

суспільним обов'язком вважаю безперервну роботу шліфувального верстата, який простояв з його вини ось уже шість хвилин. Я одягнув свої брезентові рукавиці, глибше насунув захисні окуляри, ввімкнув верстат і узяв до рук ще один сіривато-прозорий екран.

Трохи жаль мені було того психолога — я увімкнув верстат і міг працювати й думати водночас. Жаль, що він не запитав мене, чи моя некваліфікована праця залишає час для думок, чи не стаю я мовчазним додатком до машини, чи не почуваю непереборної втоми після зміни, п'ю горілку, а чи якимось інакше проводжу свій вільний час — жаль, бо на ці запитання я відповів би набагато спокійніше, до них я вже був підготовлений, до них та до багатьох інших, котрі чув від нашого заводського соціолога — він каже, що статистика, яка визначає середню цифру, яка визначає також і точну цифру, яка замінює людей цифрами, мусить і повинна це все робити, щоб визначити, окрім всього іншого, зв'язок між цілістю й індивідуумом, зв'язок між суспільством і окремим його членом і таким чином з'ясувати, де є повна рівновага в цих зв'язках, де вона може порушитись, а також, щоб встановити шляхи до повної гармонії у цих зв'язках.

Соціолога я зрозумів — принаймні намагався зрозуміти, намагався дійти-таки до порозуміння з ним. Він не докучав мені у робочий час, розмова трапилась наче зовсім випадково — а може, й справді випадково, він не вибирав собі «об'єкта» як психолог — може, якраз тому, що я відчув себе зараз таким «об'єктом», усе пішло шкереберть, усе стало, як він сказав, з ніг на голову.

Соціолог також вів мову про некваліфіковану працю і освічених молодих людей, молодих людей, які мусять, однак, виконувати роботу, де не так уже й часто їм потрібні відомості з вищої математики. Але він не зводив цього тільки до своєї власної особи, він говорив про такі речі якимось ширше. Наприклад, вибудували новий завод з найсучаснішим устаткуванням, автоматизоване виробництво, повна конвейеризація — там потрібні молоді спеціалісти з середньою освітою,

там людина відчуває себе господарем техніки, там на тебе не тиснуть старовина й ручна праця. Але ж такий завод не дуже охоче прийме на роботу людей старшого віку, котрим до пенсії недалеко — поки перекваліфікуються, то вже й прийде та пенсійна пора. Отже, виходить, на старих заводах — старі спеціалісти, туди молодь хоч і беруть, так хлопці ж не дуже йти хочуть. От звідси й завдання — може, замість того, щоб будувати нові заводи, треба реконструювати старі, де в трудовому процесі поєднається й молодше, й старше покоління?

У нас, наприклад, цех реконструювати вже починають, але робітників, — принаймні шліфувальників, — з тим проектом не ознайомили. Почуєш десь там слово, а там — інше, а взагалі важко уявити, як виглядатиме новий цех. Тобто, наш старий цех — по-новому. Та й, зрештою, я не знаю, чи має ця реконструкція відношення до справи, про яку ми говорили з соціологом. Він назвав це балансом робочої сили, рівновагбю в участі у виробництві двох поколінь, соціолог не робить всезнаючого обличчя, і це добре, бо тоді ти й сам можеш спокійно признатись, що чогось не знаєш, і так само спокійно запитати, як він питає тебе. Видно, що людина справді цікавиться справою, а не так, як той психолог — ніби вже загодя, наче ворожбит, знає все, що ти йому скажеш, і тільки так, для годиться, перепитує зайвий раз, аби лиш потім кивнути головою: от, бачите, я ж вам казав!

Авторський коментар

Автор давно мав бажання хоч на хвилину втрутитися в хід думок свого героя, однак досі не випадало відповідної нагоди — але втрутитись все ж треба, хоча б задля того, щоб представити читачеві цього молодого робітника, про якого читач знає тільки те, що він сам хотів або ж погодився розповісти.

Отже, це Іван Ратай, працює на заводі, де по-
мимо продукції, про яку автор не говоритиме, ос-
кільки не зовсім компетентний у процесі її вироб-
ництва, виготовляють кінескопи для телевізорів.
Іван Ратай працює в цеху, де продукується скляна
оболонка для кінескопа й екран. Процес зв'язаний
з цехом від початку аж до кінцевого результату:
вариться скло; скломаса виливається у форму; охо-
лоджена форма — екран (будемо говорити якраз
про екран, бо ж до нього Іван Ратай має безпосе-
реднє відношення) — потрапляє на конвейер і звідти
вже на шліфувальний верстат.

Як виглядає шліфування, читач, мабуть, уже
уявив собі досить виразно, завдяки описові, зроб-
леному Іваном Ратаєм. Для більш доскіпливих ав-
тор дає пораду — звернутися до спеціальної лі-
тератури, а також зробити екскурсію на завод.
Одне лише заявте: не запитуйте Івана Ратая, як-
що зустрінетеся з ним, чому він став саме шліфу-
вальником, чи справляє йому робота моральне за-
доволення, чи не справляє, працює він для того,
щоб заробити гроші, а чи просто задля власної
приємності, а гроші й матеріальні блага значення
не мають. Не розпитуйте Івана Ратая, краще за-
питайте себе самих, кожен самого себе так нехай
запитає, і це буде напевно один з можливих ва-
ріантів відповіді Івана Ратая.

Зрештою, читач може чинити так, як вважатиме
за потрібне, — це просто добра порада автора,
а читач хай сам вирішує: варто чи не варто доку-
чати подібними запитаннями Іванові Ратаю, кот-
рого вже брали за «об'єкт вивчення» соціолог, пси-
холог, зо два обласні журналісти; котрого намага-
лись, як ви самі були щойно свідками, зрозуміти
його друзі і (це вже без свідків, звичайно, але та-
кож було) знайомі дівчата, які шукали собі симпа-

тичного й доброго товариша для проведення вільного часу.

Вдовольнити свою цікавість щодо особи Івана Ратая читач зможе тільки при умові, що сам завоює довіру Івана і спонукає його до відвертості (спонукає по-доброму, звичайно), автор же, зі свого боку, може поінформувати читача лише про ті факти з Іванового життя, які вже відомі, скажімо, його товаришам по роботі чи просто знайомим і не становлять ніякої таємниці.

Приміром, Іванові якось трапилося почути виступ одного поета, і той наче поскаржився, що не знає кореня свого роду далі, як до діда, і висловив жаль (поет, маємо на увазі, висловив жаль) з приводу того, що якийсь там англійський лорд чудово знає свій родовід аж на сотні років у глиб часу. Іван Ратай подумав, вислухавши ці жалі та вірша, в якому поет наївно тлумачив походження свого прізвища, — Іван тоді з легеньким почуттям переваги подумав, що його рід, мабуть, був такий же давній, як і якийсь там лордівський, бо в них з покоління в покоління переказували, що найдавніший Іванів предок засіяв найперше зерно в землю і зібрав з того зерна найперший урожай: спершу жменьку, потому жменю, а потім уже й лантух. А коли на тім місці, де Іванів пращур сіяв перше зерно, збудували перше городище й обвели його муром, то син того пращура зостався навіки у городищі — аж до Іванового коліна, і кожному з їх роду знаходилося роботи більше, ніж усім англійським лордам. Дітей треба було годувати, взувати, одружувати й видавати заміж, а також боротися од мору, од ворожої зброї і безчестя.

Один Іванів прадід разом із кількома своїми товаришами у тому ж місті, де Іван тепер працював на великому заводі, найнявся на перше кри-

хітне підприємство, власне, цегельню, з якої виріс тепер відомий далеко за межами міста великий керамічний завод. І коли було відзначено сто років його існування, то якраз при тій нагоді згадували прізвище й Іванового прадіда, що той знайшов якийсь спосіб випалювання цегли (який саме, Іван не знав, бо не дуже на тому розумівся, зате знав, що тим секретом користуються ніби й досі).

Інший Іванів прадід поїхав був на заробітки до Америки, однак чи доробився великого маєтку, чи зостався таким же бідаком, як був, ніхто ніколи не довідався, бо прадід був неписьменний, а звіряти свої думки найманому писареві, мабуть, не мав охоти, тому й слід за ним загубився, тільки й того, що знають — був такий, що поїхав до Америки.

Дід же Іванів по материній лінії був людиною вже незвичайною в родині, бо вмів грати на скрипці, а також вирізати ножем з дерева дивовижні фігурки, і, мабуть, якраз від того діда й перейшла до Івана охота до малювання. Дідів талант до гри порятував у воєнні роки пораненого солдата, що лежав у вузькій прибудові й важко стогнав та марив, а в світлиці дід грав на скрипці голосні пісні німецькому офіцерові, аматорові народної музики. Офіцер обіцяв дідові неодмінно узяти його по війні до свого домашнього оркестру, який німець мав намір урядити з слов'ян-музик, доконче із слов'ян, розчулювався німець, слов'яни мають чуття до музики, визнавав німець, а дід грав, і йому понад усе треба було заслонити своєю музикою життя того хлопця в тісній прибудові, — хлопець мав вузькі чорні очі й широкі вилиці і зовсім би не підійшов для майбутнього оркестру аматора народної музики.

Правда, Іванові на думку не спало, що все це він міг переповісти психологові, і той би знайшов

належне оформлення кожній з цих історій, а також відповідне пояснення внутрішньої і зовнішньої причини поведінки предків Івана Ратая, але оскільки Іван гадав, що всі ці події мають значення тільки для нього, лиш часом переказував їх друзям — як переказав би, може, якийсь цікавий фільм, котрий справив на нього враження.

Як автор уже зазначив, дід-музика персдав Іванові у спадок свій мистецький хист, а також ім'я, яке онукові було звичним, як власне обличчя, і навряд чи міг би він сказати — гарне воно чи ні, однак на інше міняти не став би.

Так само не став би міняти, як не відмовився б і від своєї пристрасті до малювання, котра, до речі, завдавала йому не раз чимало клопоту — від необхідності малювати заголовки й карикатури до стінних газет аж до неприємностей морального порядку. Але про те останнє варто буде розповісти детальніше. З того випадку Іван таємниці не робив, та й годі було б утримати таку історію в таємниці.

Характер Івана Ратая вже, звичайно, трохи вималювався читачеві — з того, що сам Іван говорив, принаймні видно, з чим він погоджується, а з чим — ні, видно також, що він аж ніяк не належить до тих молодих людей, які вважають кожного, старшого бодай і на десяток років, за нудного ментора, набридливого наглядча, Іван готовий учитися у того, хто може навчити, і відмовляється порозумітися з тим, хто йому не здається вартим поваги. Цілком може трапитись, що він судить надто поспішно й суворо, хоча сам категорично заперече проти таких поспішних суджень, коли вони йдуть від когось іншого — нехай навіть від його найближчих друзів.

Іван може втрутитись у вуличну бійку, особливо

тоді, коли, приміром, троє б'ють одного. Він гадає: якою б не була причина, як би не був винен той третій — але ж коли троє б'ють одного на маленькій, тихій замиській вулиці, а десятеро інших на це здалека спокійно дивляться, то тут він мусить втрутитись. А втрутившись і таки змінивши трохи ситуацію, бо тепер троє б'ють уже одного й ще одного — не разом, а кожного зосібна, Іван таки змушує десяток цікавих спостерігачів також позбутись байдужості і втрутитись у нерівну бійку. Іван довідується, що троє били одного за те, що той, четвертий, сів у вантажну машину, до якої не мав найменшого відношення, бо належала вона автотранспортній конторі, а сам він був малярем будуправління без усякого права на водіння машини, — і сів-таки у цю вантажну машину й рушив куди очі дивились, не розбираючи дороги й знаків при ній. Правда, далеко він не заїхав, ба, й швидкості не встиг набрати порядної: троє піших його наздогнали і, вважаючи принизливим звертатись по допомогу до міліції, самі присудили йому покарання за викрадення машини. Хто знає, як би це все закінчилось, якби Іван Ратай не вважав, що троє одного бити не повинні за будь-яких обставин, але в зв'язку з Івановим втручанням троє сіли на машину й поїхали геть, десятеро спостерігачів запекло засперечались, одні з запалом доводили, що троє мали рацію, інші запевняли, що так і вбити людину недовго; а тим часом викрадач вантажної машини і його рятівник йшли до Іванового дому, де Іван віддав у розпорядження крадія ванну, рушник і свою чисту сорочку, а також спробував з'ясувати причину, яка штовхнула маляра будівельного управління на злочинний шлях викрадення вантажних машин. Виявилось, що маляр не мав найменшого наміру викрадати машину, просто він

годину тому порвав навіки зі своєю коханою дівчиною і тепер йому було все одно, жити чи не жити на білому світі — от він і сів, не довго думаючи, за кермо вантажної автомашини.

Важко сказати, що говорив йому тоді Іван Ратай, як він пояснив своїй сестрі присутність у домі закривавленого і в синяках хлопця — але найважливіше те, що маляр відтоді зробився вірним приятелем Івана і кожного свята слав вітальні листівки Івановій сестрі, яка, до речі, й доти отримувала чимало подібних виявів захоплення.

Можна б ще також згадати про те, як Іван одного разу категорично й твердо відмовився відповісти взаємністю на щирі освідчення в любові одній досить симпатичній дівчині. То була дівчина Іванового товариша, і тому Іван тяжко мучився, розмірковуючи, чи треба розповідати про це все товаришеві, бо ж дівчина, ніби й не було нічого, преспокійненько й далі називала себе нареченою того хлопця. Але це справи все ж надто делікатні, це справи такі, про які, мабуть, не варто говорити вголос, хоча про самого Івана вони свідчать якраз добре, а не погано.

Зрештою, читач може запитати автора, чи мова йтиме й далі лише про Івана — і автор зрозуміє читача, бо ж яким би симпатичним не здавався авторові Іван Ратай, він, автор, знає, що говорити про когось одного і тільки про когось одного — означає потрапити в неласку до читача і тим самим наразити на таку ж неласку героя.

Хотілось би, звичайно, хоч словечко почути, як сприйнято Івана Ратая, чи має читач бажання продовжувати з ним знайомство. Але така вже доля автора, що він нічого не знає про такі справи, як читач не знає — аж до стання сторінки, аж до останнього слова — про те, що трапляється з героями.

Отже, доведеться познайомити тих, хто вже знає Івана Ратая, також і з іншими людьми, які мають таке чи інше відношення до Івана або він, Іван Ратай, має відношення до них.

Одне ще хоче сказати автор, щоб не повертатись до цього знову, а також, щоб йому не довелося вислухати зайвого закиду з боку читачів. Йдеться про портрет Івана Ратая.

Зріст — вище середнього. Очі — ніби карі, але насправді трохи жовтяві. Губи чітко окреслені, лінія їх не надто різка, а все ж виразна, зуби абсолютно рівні й білі. Обличчя смагляве, але взимку буває блідим, як у людини, що працює в такому важкому цеху, живе у місті й дуже рідко, як у власне дитинство, раптом виривається у зелений світ. Плечі широкі, може, навіть трохи заширокі для Іванового зросту, від тих широких плечей він здається трохи нижчим, аніж є насправді, а долоні важкі, справжні ратайські долоні, може, як у того прапредка, котрий кидав перше зерно й збирав першу жменю врожаю.

І ще хвилину уваги. Автор хоче сказати також, що дія відбувається в одному з міст, за давньою традицією назвемо його Н., воно стоїть над гарною, зеленоберегою рікою, зрештою, нехай про це оповідають самі герої, може, їм це вдасться краще, ніж авторові.

«Цей міст — мов карусель з разками передмість»

Зелене. Стільки зеленого, аж очі, вбираючи в себе весняну барву, також стають зеленкуватими, радісними, світлими; нема нічого — тільки зелене, від легкої прозорої зеленості, дзвінкої, наче скло, — аж до густої й темної, з сірим відтінком, як стіни старих будинків або спокоєна вода в забутому озері.

Ціле місто зелене, світ зелений. Весна почалася ще десь узимку, випручалася, вибралася з-під усіх покровів, не годна спокійно дочекатися своєї пори, дерева від Нового року стояли чорні й голі, з вогкуватими стовбурами, снігу ані жменьки, волого, тепло, тривожно, птахи раніше часу прилітають, наче весна дала їм знати загодя, коли прийде; проліски виринають з-під землі, розквітнувши десь ніби там, поміж чорними грудочками ґрунту, гілки не встигають забрунькувати — зненацька випростовується листя, з нутра самих гілок, і боязко торкатись відполірованої тисячами долонь, коричневої від літ, довгастої дерев'яної ручки брами: а що, коли і в ній оживуть загуслі і застигли соки, сучечки забрунькують і вистрелять просто в долоню молодим і твердим листям?

Старий міст над старою, буруватою рікою потягується, поскрипує, наче росте, і пахне від нього вологою зеленню, по обидві сторони річки опустилися й уп'ялися в землю його чіпкі руки, не вирвуться — але міст легенько вібрує й похитується: долоні його борсаються під землею, наче корені дерева.

Крига цього року лиш на короткий час угомонила й без того сповільнену й тиху течію ріки, і відпустила так само зненацька й несподівано, як несподівано й зарані прийшла весна, міст здивовано й недоспано — як розбуджений не в пору звір — дивився вечорами на весняну зелену ріку вологими очима затуманених і тьмяних ліхтарів — їх відблиски падали у хвилі, коливалися майже під самим мостом, а потім, зрушені з місця водою, пливли далі, важчаючи й поринаючи щораз глибше на дно й обертаючись там золотавими рибами, а на їх місці

біля мосту родились нові відблиски й собі похитувались разом із хвилями.

Старий міст наче й не дуже потрібен, місто віддавна рушило в інший бік, воно росло ліворуч од моста, лише по течії ріки, наче хто якраз туди закинув більше зерна для його росту або ж і земля там була масніша й родючіша, плідніша для міських вулиць, будівель і людей. Старий міст лишився собі на околиці, а все-таки не сторонній і не зайвий, хоч і не дуже потрібний.

А втім, може, тільки так здається, мовбито він не дуже потрібний, бо знаходилося чимало людей, котрим необхідно переходити з правого берега на лівий якраз там, де віддавна висів старий міст, де при березі навесні ніби-виринали з дна вологі, оброслі водоростями човни, виносячи з собою на поверхню придонну прохолодну сирість, слизькуватих черепашок і чудернацькі оповідки про минулорічне літо й зимівлю; де починалася найбуйніша зелень, котра далі з легенькою осторогою і не так буйно вступала в місто; де ріка текла чомусь найглибша й найчистіша, з голубуватим піском на дні.

Здавалося, ніби той старий міст еднає не два боки річки, а зв'язує місто з рештою світу поза ним.

Найбільше старий міст любили діти, а також закохані й люди, які прожили в цьому місті над цією річкою більшу частину свого життя — з дитинства або щонайменше від пори закоханості...

Я обережно обмацую шорсткуваті широкі дошки, ще жовті, бо недавно й нашвидкуруч кладені на місце старих і струхлявлених, сідаю на дошки, не дбаючи зовсім про новенькі й модні штани з японського кримплену — мої ноги звисають над водою, вода ворухиться, водорості ворухаться, від того трохи паморочиться в голові, а міст також поволі, важко й зі скрипом зрушується з місця й пливе уздовж ріки, обережно розвертаючись, і намагається не зачепитись краєм об круто зрізану землю берега.

Куди завгодно можна плисти на цих старих дошках, вони по-справжньому надійні й витривалі, не треба весел, ані віт-

рил, старий міст сам добре знає, який напрямок хоче обрати собі мандрівник: уздовж течії, чи насупроти, або ж і впоперек.

Ми з мостом давні друзі, нам не доводиться вимовляти голос надто багато слів, аби порозумітися — досить торкнутись легенько й ласкаво його шорсткуватих дощок.

Звичайно, завдяки цій взаємній симпатії міст поблажливо ставиться до всіх забаганок, коли я, приміром, прошу його плисти не лише супроти течії, а також і супроти часу, куди-небудь у призабуту місцину мого дитинства.

Мені зараз так добре, так зелено, і старий міст пливе, куди лиш я хочу, а обидва береги ріки раптом стають сивуваті, ніби їх оповив густий молочно-білий передсвітанковий туман. Спершу я не можу зрозуміти, в чому справа, я вдивляюсь у той туман, він лежить у видолинках і на пагорбах, він сягає міста, над ним випростано і несхитно плывуть височенні, прямокутно закінчені нові будинки з темними заглибинами вікон і лоджій, округлі блискотливі дахи старих храмів, гранчасті дахи таких же старих будинків. Я дивлюсь на місто неначе якось знизу, і від цього все виглядає маєстатичним, а в той же час дуже легким і невгамовним, тепер уже не тільки ріка й старий міст, а й усе місто легенько погойдується, а туман снується білими нитками — і я все ще ніяк не можу зрозуміти, звідки та голубувато-рожева піна, що десь далі переходить у свинину, змішується з зеленим, і несе на своїх хвилях цілий світ, і вгортає його, як у хмару.

Зненацька вітер, потурбувавши воду, хапає в жменю жмуток того білого туману і просто біля мене розсипає свою здобич — просто мені в долоню кілька білих, непрозорих, рожевуватих при основі пелюсток. То дерева цвітуть, — усвідомлюю я врешті, — щойно ж зовсім не цвіли, щойно тільки — очікувальна пора зеленого, і раптом, як лиш я на мить, на одну мить відвернулась, опустила голову, примкнула повіки — все випурхнуло, забіліло, вплелось в зелене, я тримаю на долоні пелюстки, доторкаюсь до них губами, здмухую їх — а вони злітають, але не падають відразу, а залишаються ще якусь

дрібку часу на хвилях весняного густого повітря, і мене раптом огортає превелика радість і втіха, що я не прогавила цього моменту, коли зацвіли дерева.

Молоденькі білі пелюстки, ще анітрохи не обгорілі на краечках, не поіржавілі й крихти, лежать на вологих дошках старого моста, я зовсім не стидаюсь своєї розчуленості, свого сентименту до тих старих дощок, які прийняли подарований вітром цвіт, я взагалі маю трохи сентименту до всього старого й зникаючого — до коней, вітряків і чорних коминярів, які чистять комини й приносять щастя, коли стрінеш їх у місті зранку, — я маю до них сентимент, але ось ці білі пелюстки я просто-таки люблю, а старий міст пливе, як покірний пліт, керований вправною рукою.

Долоні мої щільно притулені до теплих, наскрізь і аж до пізньої осені уже прогрітих сонцем дощок, долонями я відчуваю кожен порух моста, кожне його зітхання й подих, і відчуваю також, як напружуються вони, мов м'язи, коли десь там, при самому березі, на них ступає людська нога, — міст приймає новий тягар, дошки не вгинаються, але я таки відчуваю, як напружуються вони, як розходиться хвилями ця напруга — від лівого берега до правого, від правого до лівого.

Ще раз ласкаво погладжую шорсткі дошки — треба вже йти, пора — усяка мандрівка кінчається; не має значення, чи прибув ти туди, куди намірявся, — мандрівка все одно мусить скінчитися так чи інакше...

Переступаю через заводську прохідну, показуючи при тому перепустку, де синіми літерами відштамповано «ВЧ», що розшифровується — «в будь-який час» і означає дозвіл входити на територію заводу в будь-яку пору робочого дня, але зовсім не означає, ніби чинити це можна просто так, задля власної приємності.

Затиснуті поміж високими будівлями цехів, тут також цвітуть дерева.

Хлопці в майках, з закачаними холошами, сидять уздовж зелених лавок при зелених столах і грають у доміно, поринувши глибоко в це важливе й доконче потрібне заняття, а дов-

кола них і над їх головами шалено цвітуть дерева. Я торкаюсь рукою до гілки, долоня ще пам'ятає дотик теплих дощок моста, — мені раптом стає моторошно, що хлопці за хвилину може, озирнуться і вже не побачать цвіту, він може облетіти так само несподівано, як і народився, — а хлопці не встигнуть побачити й не знатимуть, як весною цвітуть дерева. Я маю охоту штовхнути кожного в плече, тицьнути носом у те біле молоко, в той найбільший пахучий і живий сніг.

Потім піднімаюся сходами вгору (бо можна і вниз, але то не до нас), — я йду сходами вгору, на третій поверх, відчиняю двері з табличкою «Бюро естетики» й займаю місце за своїм столом. Теодозій не підводить очей з-над своїх паперів: він тактовно удає, ніби не помітив мого приходу, а отже, і моєї тривалої відсутності.

Зрештою, Теодозій і справді міг не помітити моєї відсутності, часом він навіть не чує, коли до нього звертаються, але мені й досі не пощастило з'ясувати, чим так тяжко зайнята його велика, в мохуватих кучерях голова.

Стіл Пет-Пета (моє власне скорочення від «Петро Петрович») захарашений стосами книжок, олівцями, пензлями, сувоями паперів. У попільниці — попіл, вигаслий, холодний і сірий, це попіл давній, але прибиральниця не має відваги на святотатство, вона не сміє навіть вичистити попільницю на Пет-Петовому столі. Пет-Пета вже другий тиждень нема на роботі, він лежить у лікарні, і всі його обов'язки спали на мої плечі. Геть-чисто всі — від розмов по телефону з його знайомими, котрих Пет-Пет має багато і скрізь, — аж до викінчення проекту інтер'ера склоцеху.

Сиджу в позі роденівського «Мислителя» й чорно думаю: навіщо все це було брати на себе? Ще ніколи час не здавався мені таким скороминучим, аж ніби нематеріальним, він не ділився більше на дні, ночі ані на тижні — це була одна безперервна стрічка, біла, миготлива стрічка, яку я не мала ні сили, ні вміння хоча б чим-небудь заповнити. З тих двох тижнів, відколи Пет-Пет був у лікарні, а я безвольно погодилася викінчувати його проект, тільки оці півтори години на ста-

рому мості були для мене чимось реальним, відчутним і гарним. Поза тим існувала тільки тривога, що я не виконаю роботи не тільки до призначеного терміну, а й взагалі ніколи в житті, що це поріг, якого мені не переступити — і чим чіткіше я все розуміла, тим менше часу залишалося і тим менше відваги я відчувала в собі, щоб признатися у власному безсиллі або ж принаймні попросити допомоги чи й зовсім відмовитись від проекту, відмовитись своєчасно, поки є ще хоч мінімальна можливість доручити його комусь іншому.

Скидалось на те, ніби я відклала розв'язку на останній день — аби тільки ще не сьогодні, ще залишається трохи часу, трохи того миготіння білої безжальної стрічки — скидалось також на те, ніби я сподівалась на якесь чудо або ж мала надію обернутися тим хитрим шахраєм-кравцем із андерсенівської казки про голого короля. Ніби можна було розгорнути чистий ватман і сказати: «Проект готовий, а коли хто не бачить того — що ж...» — і далі за тим же андерсенівським текстом.

Пет-Пет залишив мені довершити свій варіант проекту, власне кажучи, треба вичистити його, звести кінці з кінцями, докинути зо дві власні ідейки — так усе звучало просто й нетрудно, коли Пет-Пет, задихаючись і хапаючись за серце, давав мені настанови. А я думала тоді не про цей проект, а про самого Пет-Пета, якому, напевно, дуже шкода й прикро віддавати початок власної роботи в чужі руки, та й ще хто знає, чи вірив він моїм рукам. Чи не боявся, що я все понівечу й зіпсую? Він так задихався, що мені хотілось допомогти йому говорити — приблизно всі ті фрази, які він мені сказав, я могла б укласти до купи точнісінько в такий самий спосіб, Пет-Петів спосіб, однак з проектом виглядало все куди складніше, ніж він змальовував.

— Вас тут питали, — озивається Теодозій, усе так само дивлячись у папери.

— Хто?

— Карповський, — знехотя пояснює Теодозій. — Наш премудрий доцент Карповський.

Гм, навіть Теодозій, такий звичайно стриманий у висловах і проявах почуттів, не приховує свого ставлення до «премудрого доцента». Хоча могло б здатися, що вони мусять знайти спільну мову принаймні з чисто професійної точки зору.

Зацікавлення Карповського — це психологія інженерної праці, принагідно він вивчає й кваліфікує характери усіх своїх знайомих. Мабуть, це останнє й знеохотило Теодозія, бо Карповський надто нав'язливо й багатослівно проводить усі ті свої «кваліфікації» характерів.

Приходячи на завод, він неодмінно з'являється в нашій кімнаті, втискає свої довгі ноги й руки в ту майже непримітну зайвину простору, якого не займаємо ми, і розпочинає балачки про мистецтво, адресуючи переважно всі репліки Пет-Петові. Пет-Пет, звичайно, нудиться, але він надто вихований, щоб відхилити перед гостем двері. Пет-Пет ходить поміж столами в нашій кімнаті й зрідка та коротко реагує на балаканину психолога.

Кімната наша крихітна, Пет-Пет надто великий для неї, часом мені здається, що він зі своїм нелегким черевцем і гучним голосом більший од самої кімнати, і я дивуюсь, як тут ще можуть уміститись чотири столи, полиці, плакати, стільці, сувої паперів, а також Теодозій і я, та ще цей довгоногий і премудрий Карповський, зі своїм пребагатим лексиконом, де є незмінне «сьогодення», «емоційний діапазон», «образи-символи», «творчі засади» і «переосмислення первосмислів», не враховуючи не завжди зрозумілих мені наукових термінів в галузі психології.

Цікаво, чого він міг сьогодні хотіти від мене? Наша остання розмова з ним повинна була переконати психолога в тому, що я зовсім не схильна до ознайомлення з його думками.

Пригадую ту розмову дуже добре — невже ж Карповський міг про неї забути? Я тоді пожартувала з нього — але, може, він той жарт розцінив просто як мою погану обізнаність з теоретичними проблемами мистецтва?

— Творчість вимагає постійного самовдосконалення. Треба виходити за межі вузького професіоналізму, треба забути

про формалістичний герметизм, — говорив він і кидав при тому на мене такий погляд, наче помітив раптом, що я формалістично загерметизована.

— Це правда, ви маєте рацію, — зітхав і погоджувався Пет-Пет, але таки зробив спробу захистити мене: — Ми давно вже перестали бути вузькими професіоналами.

— Я не говорю про вас, — розгрішав Пет-Пета психолог. — Ви стоїте обома ногами в житті, ви наближені до сьогодні, як мало хто з художників. Я кажу взагалі, розумієте... Витвір мистецтва повинен бути суспільно рухливим, естетично досконалим і неззаперечно переконливим...

Синій беретик вліто лежить на маленькій голові балакуна, добре відпрасовані штани легенько підсмикнуті на колінах, щоб і знаку не було, що він так довго висиджував і розсиджувався, добре випрасувані штани — як ознака порядності, велемудрості й охайності. Світлими очима, близько притуленими до рівного і гарного носа, він дивиться на світ — а що він бачить? Що він бачить отими своїми ясними очима? Уже ж напевно не той змарнований, пошматований і понівечений балачками ЧАС бачиться йому, по-моєму, він взагалі нічого не бачить, а тільки чує самого себе і відчуває задоволення від свого уміння розвинути просторо будь-яку думку.

А Пет-Пет добродушно киває головою, він ладен погодитися із ким завгодно, аби лиш не сперечатись, він боїться вимовити слово, щоб не подати нового приводу для продовження розмови, але Пет-Петова мовчанка і згідливість ніколи не приносять тих результатів, на які сам Пет-Пет, може, розраховує, і тоді я, набравши якомога більше повітря в легені, кидаюся у контратаку:

— То ви гадаєте, що патетичні акценти на індустріальних пейзажах можуть співіснувати з ліричною інтерпретацією натурморту, що можна тонкі нервові лінії поєднувати з кольоровими, бурхливими гами, з музикальними модуляціями...

Пет-Пет округло відкриває рота, навіть настовбурчені вуса його округлилися, а заводський психолог нарешті замовкає,

неспроможний хоча б щось утямити з досконалої абракадабри, котру я так несподівано запропонувала його слухові.

— Охо-хо-хо, — радісно регоче Пет-Пет, коли вже по всьому, коли наш гість, побитий власною ж зброєю, таки прощається і йде геть. — Охо-хо! Як ти сказала? Кольорової гами з музикальними модуляціями? Треба запам'ятати, згодиться, коли він прийде знову!

— Пет-Пете, це — плагіат, — чесно признаюсь я. — Вичитала у журналі, а тепер згадала і процитувала слово в слово!

Пет-Пет усе ще продовжує сміятись, цигарка в його пальцях тремтить, тоненька цівочка диму теж здригається, і здригається усе велике, широке Пет-Петове тіло, котрому затісно в нашій маленькій робочій кімнаті.

Зрештою, Пет-Пет сам винен, що нам так тісно й незручно працювати. Пет-Пет у всьому точнісінько такий, як і в цій розмові з набридливим любителем інтелектуальних суперечок. Трохи задобре вихований, щоб бути впевним, трохи залінивий, щоб бути настирливим і влучати точно в «десятку». Він не сперечається й не добивається свого зовсім не тому, по-моєму, що боїться когось або чогось — він просто не любить втрачати благодушного настрою, спокою й тиші і через те готовий ще сто ліг сидіти в комірчині, без майстерні, без визнання своїх заслуг і без винагороди за них. Ні, Пет-Пет не боїться зіпсувати стосунки з будь-ким — Пет-Пет просто не вміє псувати стосунків, хоч би й схотів, але він не любить втрачати доброго апетиту, який зникає в нього після суперечок.

Вісім років трудиться наша «естетика» в малій кімнатці, Пет-Пет весело нарікає на незручність, Теодозій, нахмурившись, слухає його нарікання, але вважає, що не слід поспішати поперед батька в пекло: якщо начальник бюро естетики погоджується працювати в таких умовах, то мусить погодитися і він. Теодозій не художник, він займається питаннями соціології, однак такого самостійного відділу на заводі поки що нема, і Теодозія примостили з нами, офіційно поймаючи його «лабораторією соціологічних досліджень» — мабуть, все ж з перспективою створення такої лабораторії.

Ласкава й лінива Пет-Петова прекраснодушність трохи драгує мене, але я не почуваюся тут рівноправною з ним і з Теодозієм: усього півроку на заводі, в нашому бюро, і знову ж таки завдяки (на цей раз — завдяки) Пет-Петовій лінивій прекраснодушності.

Слово честі, на місці Пет-Пета я б не взяла на роботу саму себе. Людина щойно зі студентської лави, з крихітним стажем роботи в такій установі, що й згадувати не хочеться, бо вона не мала найменшого відношення до справжнього мистецтва та й до моїх нахилів і спеціальності. «Торгреклама» — від одного лиш звучання тієї назви я відчуваю порожнечу в голові, слово честі, я б не довірила серйозної справи людині, яка з власної волі цілий рік працювала в установі з такою рипучою й неестетичною назвою. Мені здавалося, що я довіку не візьму в рот ніякої страви, коли тричі довелося переробляти плакат во славу майонезу. Мабуть, я так і не зрозумію, навіщо треба рекламувати майонез. Салати олів'є, яйця під майонезом — бр-р, коли я бачу їх на столі, мені хочеться тікати геть, навіть не попросивши вибачення у господарів.

У тій «Торгрекламі» платили гарні гонорари, і якби я була гурманом, то спромоглася б дуже легко малювати плакати з рожевими й блаженними обличчями, брилами голландського сиру і банками з томатним соком, але якось мені те все не йшло, я стидалася навіть своєї роботи, хоч не мала сміливості думати про щось краще.

Повіриш у дитинстві в гарну байку про власні здібності — і вхопишся за мерехтливе золоте перо жар-птиці, а потім приходиш до тверезого розуму, розплющуєш очі, дивишся — а в долоні всього лише кілька пір'їн з крила сірої гуски. Відваги треба багато, аби знову не заплющити очей і зрозуміти, що ті гусячі пера помітили вже й усі інші, тепер не заховаєш їх, не підмалюєш золотою фарбою, бо сірий колір прозиратиме уперто там і сям, і станеш посміховиськом аж до смерті. Кепкувала не раз із тих фарбованих удаваних талантів, де ж то взяти відваги й признатися собі у власній звичайності, посередності, нормальності — виконувати, роботу звичайно,

нормально і просто по-чесному, як виконувала б її в надії на жар-птицю?

Так доступно пояснював усе Пет-Пет — вичистити, звести з кінцями кінці, додати зо дві власні ідейки, — а я не могла нічого того, я дивилася на той охайний, чіткий Пет-Петів проєкт, читала супровідний текст до нього, ламала голову над власними ідейками — хоча б одна з'явилася!

Склоцех тим часом давно готувався до ремонту, власне, це мав бути не звичайний ремонт, а ґрунтовна реконструкція, стіни його оголювались, майже показували м'язи початкової конструкції, ламалися сходові гони, пробивались нові вікна. Густий, білий, наче мука, й в'їдливий, як досада, тиньковий пил висів у всій величезній чотириповерховій споруді, червона, трохи припорошена цегла громадилася при одному із виходів до цеху, а в іншому місці здіймалася гора блоків, і цех скидався на людину, яка довірливо й добровільно погодилася на важку операцію. Останній штрих у підготовці до операції належало зробити мені — він зовсім не маловажний, цей штрих, але розуміння своєї ролі не рятувало мене від безсилля й невміння.

Виробництво в цеху не припинялось і тепер — принаймні поки що, під час підготовчої роботи, бо реконструкцію планувалося проводити поступово, розумно полишаючи можливість працювати скловарам, шліфувальникам, зварювачам, і ті, хто працював, мусили наготовити запас на кілька місяців наперед, щоб потім, після перерви в роботі, не було прориву.

Я усвідомлюю, що розмірковую про план реконструкції трохи по-дилетантському, бачу картину її зовсім не так, як, при-міром, бачить інженер, директор заводу чи робітник — кожен з нас має свою точку зору, з якої сприймає події чи бере потім в них участь, але я намагаюсь знайти тверду опору своїм думкам і своєму сприйняттю.

Технологія скла, кінескопи, монтаж, автоматична система управління виробництвом, хромотрони, люмінофор, стронцієве скло, потреби ринку, збут, рекламація — терміни, смисл яких таємничий і недосяжний для мене при першому знайомстві з

заводом, ще й досі не обернувся чистою, чіткою і цілісною картиною. Пет-Пет намагався якомога простіше й доступніше пояснити мені все, що знав сам, і водив мало не за руку до всіх, хто б не відмахнувся й погодився просвітити неофіта.

Борис підсміюється з тих моїх спроб досягнути неосяжне — так він це називає:

— Гадаєш, сам головний інженер знає усе геть-чисто, до найдрібніших деталей? Розумієш, при такому темпі впровадження нового людині просто не під силу ввібрати в мозок мільйон тих нових деталей. Головний інженер має для деталізації армію помічників й інженерів у цехах, він мусить бачити перед собою картину виробництва, ціле, єдність, інженер у цеху знає також найкраще і в деталях тільки свій цех, а ти раптом задумала стати енциклопедистом — не сміши мене, маленька, це ж не вісімнадцяте століття! А окрім усього, твоя справа — естетика, навіщо тобі знати технологію виготовлення стронцієвого скла?

Шукаючи аргументів для виправдання своїх мандрів по цехах, нишпорення в технічних книгах і розмов з технологами й конструкторами, я раптом починала спотикатись, втрачала певність, а слова мої — були не мої, а Пет-Петові, бо, коли я знову приходила на завод і знову починався робочий день, Пет-Пет доводив мені, що художник на заводі повинен знати все краще від будь-кого — інакше його робота не матиме сенсу.

Хто знає, може, я не вміла переконати Бориса в тому, в чому сама була підсвідомо переконана, лише тому, що Пет-Пет, прекрасно знаючи завод, не застосовував цих знань у своїй роботі? Голе теоретизування, знання — для себе, щоб довести самому собі — я все можу, все розумію, отже, кожен все може й розуміє?

Без майстерні, мало що не на коліні робив Пет-Пет проект внутрішнього оформлення цеху і тільки жартував з того, що йому страх незручно й тісно, бо він вдався в Гаргантюа, а не в Дон-Кіхота.

Бездарні, немислимо бездарні плакати були почеплені майже при всіх входах у цехи, розвішані на території, мабуть, усі вже звикли до тієї мазанини, ніхто на них не звертав уваги, а вішали ж їх на те, аби такі привернути увагу — якраз привернути, а не навпаки. Слухайте, Пет-Пете, — майже з острахом зважилась я запитати про це, — хто наквацяв отого чолові'ягу з такою короткою клешнявою рукою? Що він має означати?

— Читай підпис, — засміявся Пет-Пет.

Я з полегкістю зрозуміла, що то не його робота — а таки чия?

— Наймають у цехах таких малярів, — все так само всміхаючись, пояснив Пет-Пет. — Зрештою, у великих цехах тримають своїх, на ставках, оце і є їх продукція. Чомусь люди сприймають своє завдання тільки як необхідність створити щось велике за розмірами, а що платять не раз і по сотні за штуку такого добра, то вони й не дбають про якусь там художню вартість чи просто — вже не кажу більше — про якусь там сумлінність... А що, треба й мазіям якомось жити, мазієві діти не питають, чи тато їх геній, чи нездара — дітям потрібен хліб. Хочуть їх тут годувати — хай собі, я нікому не ворог, я не бороню...

Величезний шмат полотна терпляче витримував на собі перекинуту вниз головою людську фігуру з руками й ногами дерев'яної ляльки, а попід тією подобою господаря землі красувались величезні чорні літери: «Порушників санітарії — на смітник історії». «Смітник історії» символізували чорні й сині паліччя й кружальця.

— Пет-Пете, — сказала я й спробувала зазирнути в голубі й добрі його очі, — а навіщо тоді ми... тобто бюро естетики? Хіба ми не повинні контролювати оце все?

— Попрацюєш — зрозумієш, — сказав Пет-Пет. — Та й ще тобі пораджу: не бери собі того в голову, ти ж не хочеш завчасно посивіти, Сорохтеечко. Не одне уздриш таке, що вразить твою тонку мистецьку душу.

— Жартуєте, Пет-Пете, а я ж серйозно!

— Мусиш загартуватись, якщо не маєш охоти вийти якогось дня за прохідну з подірваними поняттями про чуття прекрасного... Знаєш, мені часом здається, що люди тут просто не мають часу на прекрасне. Що, не віриш? Поспитай у Теодозія, він тобі в процентах підрахує співвідношення краси й часу на нього.

Неправда, Пет-Пете, щось тут не так, бо хіба для краси потрібен доконче окремих, осібний час? Звичайно, ми не можемо на заводській території розвішати полотна Рафаеля чи поставити скульптури Мікеланджело, а все-таки, Пет-Пете, навіщо ми маємо псувати людям смак до мистецтва оцими жахливими плакатами, цією огидною висрібленою дівцею-спортсменкою посеред басейну, цим недбалим плануванням квітників? Адже не на те існує дизайн — оте мистецтво краси предмета, краси в побуті й у праці, аби ми ним так нехтували! Хіба ви, ми, — не на те, щоб зробити мистецтво й розуміння гарного належним людині і в годину важкої праці? У себе вдома кожна людина в міру свого розуміння й чуття намагається подбати про лад і оцю ж саму красу, вона шукає її в фільмах, в одязі, в гарних меблях, в книгах, в дівчині, яку любить, у квітах, у новому телевізорі й у новій машині — чому вона не може її шукати й тут, у своєму цеху, в своєму верстаті, в приміщенні, де проводить годину обідньої перерви, у заводському паркові?

Чому ви, Пет-Пете, ніби махнули рукою на свою роботу? Звичайно, це не жар-птиця, про яку я мріяла, може, для цього не треба натхнення й таланту, у цьому є щось від ремісництва, але ж ремісництва чесного й гарного, без якого не може тепер уже ніхто обійтись, чому ж ви махаєте на те рукою, Пет-Пете?

Моїх думок Пет-Пет, звичайно, не почув, навряд чи він володів даром телепатії, а я вимовляла усе це мовчки, я боялась патетики й красних слівцець, боялась, що вони прозвучать фальшиво й, зрештою, Пет-Пет мусить ліпше знати, що говорить, аніж я, може, він має рацію — я ж була неофітом, я мала сентимент до старих мостів, коней, вітряків і коминарів, я зовсім недавно поглянула сама собі в очі й призналася, що

я не геній, а простий смертний. І я ще не звикла до себе самої — нової і трохи впокореної, я не відважувалася сперечатись — ні з Пет-Петом, ні з Борисом, бо вони добре знали, що говорили.

Тепер Пет-Пет лежав у лікарні — наче навмисне втнув такого фігля, навмисне, щоб я могла чинити геть усе з власної волі — наче звільнив поле, вступився, як завжди, коли на нього занадто напосідали. Гм, може, він і не хворий зовсім, а так, удає?

Сиджу в позі роденівського «Мислителя» і намагаюся зрушити власний мозок з мертвої точки. Чи то — не мозок, усю ту справу з проектом — з мертвої точки. Вичистити, зв'язати кінці з кінцями, додати дві (хоча б одна була) власні ідеї.

— Вас до телефону, Андріано, — говорить Теодозій, і я дивуюсь, як не почула телефонного дзвінка.

— Сорохтеечко? — ласкавий голос Бориса засвідчує, що він має добрий настрій і превелику охоту побачитись зі мною. Знаю вже досконало всі його інтонації, всі відтінки голосу, зараз він хоче бачити мене, і він у доброму настрої, з легкої Пет-Петової руки до мене пристало оте «Сорохтеечко», дуже ніжно звучить мое переінакшне прізвище, та ще й вимовлене Борисовим ласкавим голосом. — Сорохтеечко, честь! Поглянь на годинника і переконаєшся, що робочий день закінчується через п'ятнадцять хвилин. Отже, через п'ятнадцять хвилин на другій прохідній.

— Ох, ні, ні, — кажу я, безпорадно озираючись на Теодозія, він розшифровує мій погляд, як німе прохання вийти, і тихо, безшелесно зникає з кімнати. — Ох, ні, Борисе, нічого не вийде, я мушу попрацювати, я й так прогуляла сьогодні цілу годину.

— Сорохтеечко, спам'ятайся, як можна прогулювати! Я чекаю на тебе — уже через тринадцять хвилин.

Дивлюсь на годинника, стрілка швиденько обертається по колу. Смішний Борис, що він знає про час — що він знає про білу стрічку, котра до болю в очах миготить, миготить, наче шалена, і я не встигаю доторкнутись до неї пальцями, не всти-

гаю й не вмію нічого зробити і боюсь понад усе, що в якийсь мент ця стрічка раптом зупиниться. Зникають і ці тринадцять хвилин, Теодозій, котрий уже викурив у коридорі сигарету й увійшов до кімнати якраз тоді, коли я закінчила розмову з Борисом, — Теодозій тепер дбайливо порядкує на своєму столі, вирівнює стосик книжок, кладе на місце олівці, ховає до шухляди якісь документи й замикає її на ключ, — коли при таких процедурах буває присутнім Пет-Пет, мені здається, що кожен Теодозієв рух — безмовний докір Пет-Петовій розхристаності, байдужості до порядку, безсловесне засвідчення різниці поміж ними обома.

— Ви ще не йдете, Андріано? — питає Теодозій, в його голосі — ані здивування, ані цікавості, просто йому треба знати — замикати чи не замикати кімнату, прощатися зі мною чи почекати хвилю, аби ввічливо пропустити уперед при виході.

— Ні, — кажу я, — хочу ще трохи попрацювати.

— На все добре, — прощається Теодозій, а мені звучить у вухах власне, уже неокреслене й неконкретне «попрацювати», бо, правду кажучи, я не знаю, що зараз робитиму.

Знову, в сотисячний раз, штрих за штрихом вивчаю Пет-Петів проект. Бачу окремі його частини: вітраж при вході і ще один при переході з першого поверху на другий. Оформлення кабінетів — начальника цеху, технолога, механіка й інженера. Червоний куток, цехова їдальня.

А сам цех? Він залишається ніби таким же, як був — важко тут щось зробити, важко, бо таке чорне, важке й гаряче саме виробництво, це не чистенький монтаж, де стіни легко й приємно можна викласти гарними кахляними плитами; де можна використати мозаїку, скло, кольори, де навіть підлогу добре б мстити кольоровими плитками або ж вифантазувати взагалі для тих дівчат з монтажу щось таке легке, приємне, щоб світло просочувалось ніби крізь самі стіни, а конденсоване повітря пахло бузковим цвітом. А що ти зробиш у тому склоцеху, де чорним-чорне усе, де величезні пекельні гарячі скловарні печі дихають полум'ям, де не чуєш власного голосу, де автокари безперешкодно в'їздять грубими бетонованими

доріжками коридорів мало що не під самий поріг кабінету начальника цеху? Спотикаєшся об щось на кожному кроці, шихта наче звалюється тобі на голову, відходи виробництва ледве встигають вивозити, а вже той низ, той проклятий низ — там волого, із стелі скапує паруюча вода, чисто, як у підземній сталагмітовій печері, — той низ, то справжня мука, куди там притулиш мозаїку, кахлі, вітражі, якщо треба думати насамперед про вентиляцію...

— Хороша ти людина, — кажу я Борисові у телефонну трубку, — от щойно подумала про тебе — а ти вже й дзвониш.

— Не піддобройся, — сміється Борис, але я все одно знаю, що він гнівається. — Чекаю на тебе вже цілих п'ятнадцять хвилин. Була б ти мужчиною, я б подумав, що дограєш партію в шахи. Оскільки ти — представниця прекрасної половини людства, шахи тобі непотрібні. Чому не йдеш?

— Ну, який ти, слово честі! Я сказала — маю роботу.

— Яка може бути робота по роботі? Признайся: ти з кимось фліртуєш? Покинь, Андрійко, те нікчемне заняття, я чекаю, чуєш?

— Добре, — зітхаю я. Борис, ясна річ, вважає, що це ще один спосіб — чисто жіночий — вплинути на чоловічу психологію, він бурмоче щось незрозуміле, трубка озивається невдоволенням голосом телефоністки: «Алло, алло, кінчайте приватну розмову, даю міжміську» — але ніякої міжміської не дає, мабуть, помилилась номером, я знову дивлюсь на Пет-Петів проект — якраз кабінет механіка, — уявляю собі Бориса в тій кімнаті з стіною, вкритою до стелі суцільною полірованою дерев'яною плиткою, з вмонтованою в одну із стін шафою, зі світильниками, прихованими подвійним настилом стелі — самі лише округлі віконця для ламп. Ошалів Пет-Пет! Такий кабінет для Бориса?! Та він же там сидить не більше години на день, а решту часу — в цеху; у своєму сіруватому, мільйон разів праному робочому халаті, з чорними руками. Бар би ще там йому влаштував Пет-Пет для коньяку й кришталевих чарок або місце для арабської тахти. Ошалів Пет-Пет, слово честі!

Телефон знову дзвонить, але я вже не знімаю трубки, я вже йду — чи то Пет-Пет на Борисове замовлення утнув таку світлицю?

Цікаво, скільки б це коштувало? Оце панельне дерево — це ж достобіса дорога штука, і вибити таке — все одно що придбати для приватної колекції самого Рембрандта.

Борис стоїть на прохідній, гнівно посмикується його верхня губа.

— Зараз я тебе покараю, Андрійко, за твій флірт тривалістю з півгодини, — говорить він. — Отож, як є — ніяких зачісок, ніяких пересодягань, ніяких манікюрів, — просто звідси йдемо в один дуже цікавий дім у гостину! Не чую, не бачу, не розумію — не треба було запізнюватись!

Оглядаю себе мало що не з відчаєм, та потім махаю на все рукою:

— Ну й нехай, нехай тобі буде соромно, що йдеш на люди з таким обдертусом.

Правду кажучи, я б радше пішла з Борисом на старий міст, — але як у цікавий дім, то в цікавий дім. Не маю охоти сперечатись, надто довго я мала можливість робити, що сама хотіла, надто довго мала можливість самостійно вирішувати куди важливіші проблеми — цілісінький робочий день був у моєму розпорядженні, — а тепер нехай собі діється воля Борисова. Дуже приємно й легко — нічого не думати, нічого не вирішувати самій, нічого не творити й не сперечатись — полишити усе це комусь іншому. Опертися на Борисову руку, відчувати під пальцями, яка вона тепла, дивитися на Борисів профіль — профіль у нього такий смішний, мало не дитячий ніс і кутики губів дитячі, щока чисто виголена, гладенька, а на щіці, майже при самій губі, легенький, ледве примітний шрам, — я не питаю, що то й від чого, я взагалі обминаю тисячі запитань, які могла б запропонувати йому, — обминаю, бо мені здається, що вже до мене його питали про це, він уже пояснював не одне про себе і тепер мусив би повторюватись, пояснювати ще раз — і не вперше, не вдріге навіть те, що вже пояснював, тими самими словами, у той же спосіб, або ж

вигадувати щось нове, говорити хоча б мінімальну неправду, а Борис переконаний, що повторювати самого себе чи говорити неправду — це гірше, ніж усі смертні гріхи вкупі.

— Сорохтеечко, про що ти думаєш? Якись такі сумні в тебе очі; твої думки, по-моєму, дуже поважні й важкі, я аж відчуваю на собі їх тягар. Не думай ні про що, Сорохтеечко. Думай хіба що про мене.

— А я про тебе.

— Так важко? Думай про мене легко. Не хочу бути для тебе тягарем. Сорохтеечко, не думай, молодим дівчатам з такими гарними ногами нема потреби думати.

— Борисе!

— Хочеш сказати, що я не маю рації? Тоді поцілуй мене!

Оглядаюсь про всяк випадок, просто так — бо все одно знаю, що коли б навіть і були тут зараз люди, в цьому ти-хенькому провулку з горбкуватою старою бруківкою, порослою поміж камінням зеленню трави, з маленькими невисокими будинками, котрі цікаво приглядаються до перехожих — все одно знаю, що поцілую його, бо він попросив, бо сама так хочу відчутти смак тої радості, хоча ніколи не скажу йому вголос, як стає добре, коли він просить: поцілуй мене.

Цікаво — міст і місто — від одного кореня?

Авторський коментар

Вистачить, мабуть, для першого знайомства. Момент такий, що варто дати людям спокій. Уже ви щось знаєте про цю дівчину принаймні, що вона молода, зовсім молода, має нахил до аналізу власних і чужих вчинків, наскільки стає спостережливості — приглядається до людей, вміє бути відвертою (принаймні сама з собою, а це вже також немало), має почуття гумору, а ця риса в наші часи цінується особливо високо. Не має, правда, особливої відваги, точніше, самовпевненості, але ще

важко сказати, чи це недолік, а чи добра риса характеру. Звати її Андріяна Сорохтей. Вона закінчила художній інститут, працює на тому ж заводі, що й знайомий уже вам Іван Ратай, Борис же (далі може зустрінеться і його прізвище — Дембіцький) працює механіком у склоцеху. Робота важка й клопітна, часом може трапитись, що посеред ночі подзвонять і викличуть на завод, в цеху — безперервний цикл роботи, виробництво не припиняється навіть тоді, коли весь завод відпочиває у вихідний день, склоцех не має права на таку розкіш, як бодай коротеньке «перепочинемо», скловарну піч не можна спиняти, вона не функціонує лиш тоді, коли стає на ремонт.

Як ви вже зрозуміли, в цьому цеху відбувається реконструкція, над проектом її працювали інженери, будівельники, економісти, а також і художники. На заводі є бюро естетики, йому якраз і довелось розробити проект інтер'єра цеху. До того, як Андріяна з'явилася на заводі, в бюро разом з Пет-Петом (справді, дуже зручне скорочення імені, скористаємося з нього) працював досвідчений старий художник, якраз вони вкупі з Пет-Петом і розпочали (зрештою, майже завершили) проект, в якому Андріяні залишилось тільки, як визначив сам Пет-Пет, дещо підчистити, звести кінці з кінцями, ну й, звичайно, підкинути до цілості якусь свою власну дрібну деталь. Хоча можна вже й не підкидати — це так, для того, щоб не вразити самольства. Однак, як ви зрозуміли (бо авторові це зовсім ясно), Андріяна почуває себе страшенно розгубленою й безсилою перед тим проектом. Термін викінчення — остаточного викінчення — проекту наближається, зрозуміло, час зовсім не мчав і не миготів, як біла (чому біла? — якийсь дуже суб'єктивне сприйняття часу, з таким же успіхом можна

сказати: зелена чи сіра) стрічка, так здавалося Андріянi, комусь iншому могло здаватися, що вiн (маємо на увазi час) пнувся вгору, шкандибав, лeтiв, як стрiла чи птах, або ж поволi повз, як стара машина, в якiй барахлить мотор, — для Андрiяни вiн був бiлою миготливою стрiчкою, якiй не можна зупинити. Рiч ясна, що не можна, але можна в той час щось втиснути, якоюсь мiрою примусити самого себе не так рiзко помічати його щезання, — однак це можливе тодi (принаймнi на думку автора), коли робиш щось таке, що тобi самому добре дається i справляє приємнiсть. Андрiянi, може, робота й справляла б приємнiсть, але вона їй не давалася, Андрiяна боялась, чи не вмiла, чи... I все ж вiдступитись вiд своєї роботи не могла. Мусила її виконати.

Мабуть, ви звернули увагу, що вона нарікала на Пет-Пета, котрий захворів, — певно, на те не було ані його волі, ані охоти, — й у такий спосіб полишив Андріянну сам на сам з проектом, однак дівчина не шкодує, що прийшла працювати на завод: на її думку, робота тут гарна, якраз така, щоб вдовольнити людину, яка вмiє мислити й може або й дуже хоче ті думки обернути на реальність. Крім усього iншого, вона вже натягнула, що допомiг їй потрапити на завод Борис, а це для Андрiяни зовсiм не маловажно, i якраз тому, що Борис — поруч, в цеху, де проводиться реконструкцiя, їй би хотiлось виконати завдання особливо добре, може, якраз страх, що не зробить усе досконало, якраз цей страх перед можливою Борисовою iронiєю чи навіть зневагою — i сковує її думку, не дає працювати?

Зрештою, може, не варто всього пояснювати. Автор страшенно не хоче нагадувати того спортивного коментатора, який, пильнуючи кожен рух

спортсменів, висловлює не думку з приводу дій і вчинків, а просто переповідає їх, хоча глядач (паралель мусить бути з глядачем, людина, яка читає, скоріше нагадує глядача, аніж слухача) — глядач сам усе прекрасно бачить і в усьому гаразд орієнтується, коментатор у таких випадках просто надокучливий базіка, що намагається бути дотепним тоді, коли треба хвильку помовчати.

Декілька слів до власної своєї характеристики може додати Пет-Пет.

Справа, про яку він говоритиме, вже досить давня. І така ж давня переказана нижче розмова. Пет-Пет у ту пору був набагато молодший, і Андріяна навряд чи іронізувала б з його опасистої фігури, бо не мала б на те підстави, але й тоді вже було щось спільне з Пет-Петом нинішнім у того молодого чоловіка, яким часом згадує себе Пет-Пет. Можна б і не змушувати читача вислуховувати Пет-Пета зараз, але хто знає, чи ця розповідь якось не пояснить того, що чинитиме Пет-Пет далі, бо, оскільки автор уже назвав його й дозволив з'явитись у Андріяниній розповіді, то мусить же той Пет-Пет щось чинити, щось діяти, хоч який лінкуватий і прекраснодушний він не є.

Отже, Пет-Пет оповість дещо про себе. Про одну розмову зі своєю нареченою, яку звали Сольвейг і яка в зв'язку з цим називала Петра Петровича просто Пером.

Епізод з минулого. Маленький рахунок

Сольвейг спускалася з гір. Зеленоока Сольвейг у міцних черевиках на новеньких лижах марки «Турист».

Сніг іскрився, сонце сяяло, сосни і смереки заплутувалися

верхівками у низьких ртутних хмарах. Усе було так, як і мало бути, коли прекрасна Сольвейг спускається з гір.

— Чудовий трамплін, Пер! — сказала мені Сольвейг. — І сніг чудовий. І навіть ти мені сьогодні подобаєшся більше, ніж будь-коли, сумний і добрий мій Пер.

Спираючись однією рукою в білій рукавичці на мій лікоть, другою вона обтрушувала коліна від снігу.

— Я хочу їсти, добрий Пер. У мене фантастичний апетит... Ходімо в таверну. Ти почаствуєш мене пиріжками «по-славському».

На перехресті трьох доріг стояв стовпець з дерев'яними стрілками: до медпункту — 100 метрів, до готелю — 300 метрів, до «Гуцула» — 500. Ми обрали дорогу найдальшу, але найпотрібнішу.

Ідальня, крихітна й тісна, пахла кухонним чадом, танучим снігом, сигаретним димом, промоклими лижними черевиками, злежаною вовною. Було незручно, як в одежі з чужого плеча, а все-таки всі жували з радісним натхненням — хто б міг подумати, що в цій глушині смажать такі соковиті біфштекси!

— Пер, — сказала Сольвейг, — з тобою щось діється. Що з тобою?

— Та ні, все гаразд. Просто мені подали невеликий рахунок. А платити нічим...

Сольвейг подивилася на мене очима старої, втомленої віщими знаннями ворожки:

— Не хочеш говорити — не треба. Однак завжди настає час, коли хочеться про все розповісти. Особливо, коли йдеться про неоплачені рахунки. І тоді починаєш розкладати душу на тарілочці перед першим стрічним. А він не завжди буває доброзичливцем. Врахуй це, Пер.

Говорячи так, Сольвейг двома виделками старанно роздирала на гарілці апетитний шматок смаженого м'яса — у «Гуцула» не подавали ножів.

— ...Ваш рахунок, — звернувся до мене прилизаний офіціант у чорному фраківі головного диригента симфонічного оркестру.

— Сольвейг, — пошепки сказав я. — Мені привидівся офіціант. Глянь, ти не бачиш офіціанта? Такого імпозантного, у фраку?

Вона перестала жувати: шматочок м'яса, настромлений на чотири зубці виделки, тремтів над тарілкою.

— Пер, — жалібно сказала вона, і в мені ворухнувся протест проти її тону, — признайся: ти навмисне приїхав сюди, щоб на тлі білих гір ще дивовижнішими здавалися твої фантазії?

— Вибач, Сольвейг, я думав, що розсмішу тебе. Я не хотів...

Справді — я не хотів. Я зовсім не задля цього сюди їхав, я не шукав декорації для власних фантазій. Тут гори трохи менші, ніж треба для того, щоб називатись горами, дерев'яні церкви — не такі замшілі, аби викликати інтерес дослідників, а трампліни — не такі круті, щоб на них ламати хребти. Може й мої тривоги не такі важливі, аби ними обтяжувати ще чийсь мозок, окрім свого власного?

...Бог створив людину за образом і подобою своєю. Створені ним люди запрагнули заселити всесвіт (чи нехай тільки світ) безліччю інших бого- й людиноподібних істот. І в тому, що їм вдалося це учинити, переконувати нікого не треба.

Однак бог не врахував, що в мозку людини можуть жити думки антибожественні. Коли він це зрозумів, змінити щось було надто пізно: богоподібний антибог укоренився, утвердився, розмножився й загордився.

Мій шеф урахував помилки творця. Його не цікавила подібність благодення й поверхова. Він прагнув іншого.

Відділ заповнювало безліч людей, які покахикували, посміювались, потирали руки й протирали скельця окулярів точнісінько так само, як шеф. Дехто навіть припадав на праву ногу, хоча протез мав тільки шеф. Шеф був досить розумний, щоб не сприймати іронічно вияви улесливої поваги, однак не настільки великодушний, аби не заперечувати, коли хтось раптом пробував пробитися до самостійності.

Зрештою, він ніколи не сперечався. Вагомо притискаючи до

столу кулак, він висловлював свою думку безапеляційно й спокійно, і ніхто у відповідь не висловлював антитез. Всі б вони все одно розбилися об монументальну непохитність шефа.

Бог створив людину за зовнішньою подобою своєю.

Шеф робив мислячих за образом своїм. Це було далекоглядніше.

Шкода, що я ніколи не цікавився літописами. Вірний тон узяти не так уже й легко. Може, поживклі сувої допомогли б мені. Берестяна кора, пергамент. Їх одвічність в'яжеться з монументальністю шефа, про нього треба писати ієрогліфами або в'язю, до нього не пасують звичайний папір і нинішній приземлений, невисокий стиль. Правда, часом я думаю, що все це лише для мене: так: такий шеф, така монументальність. Може, ніхто більше не відчуває його монументальності, кожен бачить себе незалежним і цілком не схожим на шефа, може, то лиш мені здається, що шеф не сперечається, а просто кладе кулака на стіл — і все не так, все навпаки: це я не сперечаюсь, я маленький, дрібний, тому шеф височить наді мною, наче гранітна брила, проти котрої кроку не ступиш, руку не зведеш?

— Правда, це так? — питає шеф, і я відповідаю:

— Звичайно, що так, — і мені здається, що всі погодились не тому, що просто думають так само, як шеф, не з внутрішньої потреби погодились, як я, а тому, що шеф поклав на стіл свою важку руку.

Дмитро Дем'янов працював над проектом інтер'єра Палацу культури зв'язківців. Власне, працював не сам — він очолював групу, але не просто очолював, він був як перпетуум мобіле, як вічне джерело енергії, як безконечна множина ідей, фантазій і думок, що їх могло вистачити на добрий десяток людей, він не скупився на ті ідеї, не беріг їх для себе, не боявся вимовляти вголос, не рахувався з тим, що хтось — нехай просто підсвідомо, вражений і захоплений, так, звичайно, підсвідомо — скористається з його ідей, бо він мав їх ще безліч, і, звичайно, цікавіших і кращих, ніж усі попередні, то за чим

би мав шкодувати? Міг дарувати всім і кожному, не чекаючи подяки та й не помічаючи, що дарує не тільки свої ідеї, а свої превеселі жарти, мільйон дотепів, прекрасних рисунків, ескізів, зроблених звичайним чорним олівцем, портретів, де люди здавалися безмірно гарними, а водночас абсолютно схожими на себе самих. Заздрити йому просто не можна було — надто щедрим він був, і надто мало помічав, який щедрий; мабуть, йому здавалося, що довкола всі геть-чисто такі самі. Він з головою поринув у той свій проект, він був при тій роботі, як хлопчак, котрий вирішив відкрити машину часу, або ж поет, який пише свою найкращу поему — я б з ним ніколи не познайомив своєї дівчини, я б ніколи не познайомив з ним Сольвейг — вона, напевно, закохалася б у нього й пішла за ним куди завгодно, навіть не помітивши при тому, що десь по дорозі втратила мене, просто — як не помічають загубленого мідяка, маючи в долоні золотий.

І все-таки я не заздрив йому. При всіх моїх недоліках одно я знаю напевно й стверджую це з утіхою: поняття не маю, що таке заздрість.

Дмитро працював над проектом Палацу культури — для нього це був воістину палац, він не помічав, як поводить себе шеф, що кажуть чи чого не говорять услід за ним співробітники відділу нашого проектного інституту — його це все анітрохи не обходило, так, ніби стосунки між людьми раз і назавжди мусили бути такими, аби люди просто не заважали одне одному, коли часом кому забракне таланту, щедрості й уміння допомагати.

Шеф рецензував проект Дмитра, від шефа залежало — бути чи не бути проекту, шеф — це шеф, професор, керівник відділу, а Дмитро чомусь не помічав його — зрештою, що він міг помічати поза роботою? Не помічав до того моменту, поки не прочитав шефової рецензії. Проект повертали йому для докорінної переробки, і — що було найдивнішим для Дмитра — з цим погодилися усі, звичайно, крім членів Дмитрової групи. Не знаю, хто мав які розрахунки, погоджуючись із шефом, — очевидно, кожен знаходив для себе й причину й виправдання,

або і зовсім не шукав того. Було ще простіше — вважати, що сам так думаєш, а не шеф нав'язав тобі свій погляд. Не знаю, що було у кожного в душі — нехай собі мають порахунки самі з собою, а от мені відтоді приносять і приносять невеликий рахунок, який я не встигаю дочитати до кінця і поняття не маю, чим можу його оплатити.

Я також погодився з думкою шефа, хоча насправді мені подобався — мало сказати, подобався, мене захоплював проект Дмитра. Дмитрові я так і сказав:

— Проект твій, Дмитре, дуже добрий, та, знаєш, хто б тут рахувався з моєю думкою?

Дмитрові очі раптом потемніли, він дивився на мене якимось так, наче аж тільки тепер, у двадцять чотири роки, вперше побачив щось прикре для себе — і тим прикрим випадково був я.

— Звичайно, — похитав він головою і невесело, не по-своєму усміхнувся, — хто б там рахувався з твоєю думкою! Я та-кож, аби ти знав, зовсім не рахуюсь з нею, тож марна твоя похвала чи критика.

Невдовзі я перейшов працювати на завод, коли там відкрили бюро естетики, і незабаром же довідався, що Дмитро Дем'янов не відмовився від свого проекту й домігся того, щоб він був прийнятий.

Гм, маленький рахунок. Рахунок — за що? За страх? Де там, чого я мав боятись? Зіпсувати стосунки з шефом? Ніби й ні, на тому мені так дуже не залежало. Втратити посаду? Але я б не втратив її, та й що там було втрачати? Рахунок — за брак власної думки? Але ж я мав її. А все-таки рахунок мені подають, на білому папері, офіціант у чорному фракку диригента оркестру...

Це було десь улітку, всього лиш улітку, а тепер зима, неділя, сніг, лижі, Сольвейг, ця їдальня й біфштекси.

Маленький рахунок — платіть, добрий мій Пер, чоловік з рахунком дивиться на мене з холодним презирством, я відчуваю, як мерзну від його погляду: мені за комір ніби хто снігу сипонув.

Сольвейг споглядає мене з німим подивом; мій сумний Пер, такої безнадійної мовчанки я навіть від тебе не сподівалась.

Чому її батькам спало на думку дати доньці таке ім'я? Щоб усіх знайомих вона могла називати Перами?

— Ти розмовляєш сам з собою, Пер. Що трапилось?

— Заспокойся, Сольвейг, зараз не трапилось, абсолютно нічого не трапилось...

— А коли трапилось? — логічно, як і належить розумній дівчині, запитала Сольвейг. Вона доїдала свою порцію м'яса, ніщо не тривожило її, хіба що тільки мій поганий настрій докучав їй, заважав як належить утішатись гарним недільним днем, трамплінами й смачною стравою. Трампліни. Трампліни необхідні; навіть якби їх не було, їх варто було б вигадати.

— Пер!

— Що, Сольвейг? А-а, коли сталося? Досить давно. Коли люди вирішили, що мусить існувати особиста, приватна, власна думка.

— Господи, Пер! — Сольвейг радісно засміялась. — Але ж ти вже досить дорослий...

— Для чого, Сольвейг?

— Щоб уже не мати особистої думки! Навіщо вона тобі знадобилася?

— Саме над цим я й міркую — навіщо? — сказав я. — Якраз за ті міркування мені й подають довгий рахунок, по котрому я не маю чим платити. І знаєш, Сольвейг, чим більше часу минає і чим довше я думаю, тим крупнішою стає цифра, той рахунок, Сольвейг...

«Де людські голоси людині зрозумілі»

Входить у цех дівчина. У світлих штанях, в такій же світлій, здається, навіть білій блузці — і це так несподівано серед наших робочих, незграбно пошитих і недбало ноше-

них убрань, що ми всі бачимо її, дивимось на неї. Не знаю як кому, а мені раптом стає гірко за наших дівчат у цеху, за ті їх сіруваті, широкі часом, підперезані вузькими стяжками зім'ятих поясків халати, за ті надто великі, не до їх долонь, рукавиці, за ті грубі — що порадиш, без захисного одягу не обійдешся, — за ті грубі, негарні обмотки на ногах. Це мені так, а що думають самі дівчата? Проводять поглядом голубі, розкльошені ледь примітно внизу штанці, ті гарні, модні, як вони кажуть, «на платформі» босоніжки і те русяве, чисто вимите, не сховане під хустиною волосся.

Видно, що вона тут нічого не знає, бо інакше не йшла б туди, де звичайно в'їздять автокари, — там нема доріжки для перехожих, там лише вантажники — двоє-трое чоловік, а більше там нема нікому роботи, так нерозумно сплановане цехове приміщення з тим складом-перескладом. Дівчина зіщулюється, коли над нею низенько, зовсім низько, у загратованій клітці поволі проповзають кінескопи.

Уявляю, яка вона переполохана, аж ніби меншою стає з кожним кроком, а мені чомусь кортить знати, що вона робитиме далі, що вона чинитиме тут, у цеху, в тих своїх голубих штанях і білій блузці. А вона, мабуть, бачить, що я дивлюсь на неї, і йде просто до мене. Я опускаю голову, вдаю, що пильно розглядаю екран. Але вона вже не може нікуди повернути, підходить до мене, і крізь стогін печі, крізь гуркотіння шліфувальних верстатів, крізь брязкіт автокарів, крізь шум газових пальників, крізь шелест запакованих у папір готових екранів я чую її спробу пробитися голосом до мене. Ох, думаю я, невже знову якісь психологічні дослідди?

Врешті розумію, чого вона хоче. Їй треба побачити бригадира шліфувальників. Або змінного майстра. Або начальника дільниці. Або ж узагалі кого-небудь, хто міг би їй сказати, чи зберуться на лекцію в обідню перерву робітники, бо...

Вона все це чомусь пояснює мені, наче сподівається, що не доведеться шукати вже ані бригадира, ані комсорга, бо я, може, якраз і являюсь кимось із цих людей і все поясню їй. Але я нічого не можу їй пояснити, лиш показую рукою на змін-

ного майстра, який саме проходить неподалік, і вона рушає за ним, інстинктивно піднімаючи вгору руки, бо якраз проходить під щитком, на якому написано: «Обережно! Конвейєр без сітки!» На конвейєрі нема нічого, він нерухомий навіть, але щиток лякає дівчину самим лиш написом.

Потім ми сидимо в червоному кутку. Він захарашений, бо відбувається ремонт, реконструкція, і все легко скласти на реконструкцію, навіть безладдя в кімнаті, де можна якусь хвилю відпочити від шуму.

Зрештою, шум є й тут. Безперервна вібрація стін, стелі, підлоги, навіть у власному тілі відчуваєш якесь дивне тремтіння — тільки ж звикаєш до всього і справа не в тому, як каже психолог, чи відчуваєш від цього моральне задоволення, чи погоджуєшся на труднощі в надії на великі гроші. Просто не можеш уже пікуди піти. Не можеш — та й годі. Це так, як хтось не може піти з поля. Чи хтось не може покинути авіації, а ще хтось учительської роботи. І не тому що думає, ніби нема нічого кращого на світі. Було б нерозумно так міркувати. Просто не можеш, і ніякі соціологічні й психологічні дослідження не визначають, чому хтось залишається тут. Можна скласти анкету, котру заповнює кожен, покидаючи завод. Ввічливим голоском чорних літер питає анкета: чому розраховуєшся? Знайшов кращу посаду? Закінчив вуз і став інженером? Не отримав квартиру в обіцяний термін? Ідеш в інше місце? Невдоволений мікрокліматом у колективі? Погані стосунки з керівництвом? Низька зарплата? Погані умови праці? Одружуєшся?

Скільки людей — стільки причин, стільки можливих, як каже наш соціолог, суб'єктивних, об'єктивних, внутрішніх і зовнішніх причин — причин покинути завод, цех, колектив.

Я б міг пояснити, чому йду геть — але не можу пояснити, чому залишаюсь.

Соціологові важко. Його не всі розуміють і не всі хочуть розуміти. Дехто кепкує, дехто робить собі жарти з його анкет, а він уперто роздає їх знову, наче має бажання й намір допомогти нам розібратись у нас самих, у причинах, у причинах

причин і в їх наслідках. Йому треба переконати людей у серйозності своєї роботи — щоб її результати були також серйозними, щоб отримувати на анкетах не насмішливо-нерозумні, нехай часом і дотепні, а все одно нерозумні відповіді.

— Що ж, — говорить він, — колись люди не вірили в те, що від чуми і віспи може порятувати щеплення... Може, це не зовсім правильне порівняння, — говорить він, — але це правда, що люди колись не вірили в потребу переливання крові, а потім у сенс кібернетики, а ще також у роль автоматизованого управління виробництвом, — значення соціології не таке різне й відразу практично відчутне, а все ж в її необхідності люди з часом переконуються.

І от ми сидимо в червоному кутку, а дівчина в світлій не по-робочому одязі говорить нам про значення ще однієї речі. Вона називає це естетикою. Не думає зовсім про те, що декому з нас (чому ховатись від правди) треба б зазирнути в словник, аби розрізнити до кінця, що таке етика, а що естетика і що таке дизайн та дизайнер...

Вона, мабуть, добре розуміє сама, що говорить, але хлопці починають кашляти, пересувати лавки й курити навіть. У них забрано півгодини часу на відпочинок і заповнено його іншомовними слівцями й незрозумілими поняттями.

— Дівчинко, — зухвало вигукує хтось, — чого ви нас лякаєте якимись дизайнерами? Ми ще подумаємо, ніби це атомна бомба чи якась нова хвороба! Розкажіть усе своїми словами, дівчинко!

Решта підтримують схвальним сміхом, а найбільше дівчата, їх раниць, звичайно, цей її одяг і не заховане під хустинку волосся.

— Так, так, своїми словами! Спершу поясніть, що таке естетика, а потім уже далі балакайте! — говорить тепер уже дівочий голос, і тоді вона намагається усміхнутись, звести все до жарту, але жарт виходить образливий:

— Естетика — своїми словами? Добре, я спробую своїми словами, не знала, що вам можуть бути незрозумілі такі за-

гальновідомі поняття, тут, здається, всі молоді й мають середню освіту або ж вчать, напевно?

Холоднувате мовчання. Сигаретний димок. Зацікавленість і настороженість.

— Естетика — це... це коли гарно... Коли чисто... Просторо й зручно. Зручно не задля краси, а гарно задля зручності, ви розумієте? — збивається раптом вона.

— Розуміємо, а що не зрозуміли, то на другий раз поясните, — ніби й добродушно інформує знову хтось із хлопців. — У нас обідня пора кінчається, нам треба щось за драбину перекинути, бо ж ми не говорильнею займаємось, як дехто, а роботою! Тут не про естетику, а про план треба думати, дівчинко! У вас, може, свій план — відговорити тисячу слів на годину, а в нас свій, це таке діло...

Всі встають. Як після поганого фільму. Дівчина мовчить, мені її жаль, але я розумію й хлопців. Усі йдуть геть, і тоді заходить цеховий механік і питає її:

— Все гаразд, товаришко Сорохтей?

Дівчина киває головою, але я бачу, що вона зараз почне схлипувати. Я добре знаю, як це виглядає, бо маю сестру. Треба її здивувати чимось, тоді забуде про плачі й жалі, я знаю, бо маю сестру. Підходжу до неї і питаю:

— Вибачте, я також не знаю (я справді не знаю), що таке дизайн, якщо маєте час, — поясніть.

І відразу дві добрі справи зроблено: дівчина не буде плакати, а я довідаюсь, що таке дизайн. Механік дивиться на мене, потім знову на дівчину — так, наче для чогось порівнює нас.

— Товаришко Сорохтей, а цей хлопець — кращий шліфувальний і до того ж художник, — говорить він. — Судячи з одного малюнка, який мені довелося бачити, навіть таки досить непоганий художник. Але з мене мистецтвознавець кепський, товаришко Сорохтей, може, я й помиляюсь. — Механік дивиться на годинник. — Вибачте, у мене нарада з майстрами, мушу вас покинути, — і виходить.

Хороший він, цей наш механік, одного разу, коли хлопцям

не дали премії за впровадження раціоналізації, він також відмовився від своєї, бо інженерам таки нарахували, а робітникам — ні. Він від своєї відмовився й таку бучу влаштував у директора, що такі потім усе знову переглянули й заплатили, а він свого знову не взяв, не хотів відступати від слова. Тут не в грошах уже була справа, а в справедливості. Хороший хлопець, тільки занадто точний у всьому, так, ніби життя в нього розраховане до секунди, так, ніби він боїться запізнитись на поїзд, ніби, як не прийде хвилина в хвилину на ту нараду з механіками, то земля провалиться. Тільки, правду кажучи, може, так і треба: не змушуй когось чекати, то й сам не чекатимеш. Хороший хлопець наш механік, але краще б він не згадував про той малюнок...

Товаришка Сорохтей пояснила мені докладно, що таке дизайн — все було зовсім зрозуміло, я знав про те, лиш не знав, що уся та справа звється дизайном. Я довідався також, що дівчина працює у нас на заводі в бюро естетики, і більше ми тоді ні про що не говорили, бо такі треба було йти до верстата.

Я тільки сказав їй, щоб не ображалась на наших хлопців, вони — люди хороші здебільшого, але, справді, не всі можуть знати, що таке дизайн, коли ж до них приходять й говорять про речі незрозумілі, нічого не пояснюючи, вони законно можуть подумати, що з них кепкують і насміхаються, і тоді навіть не захочуть поцікавитись, що ж воно таке, отой дизайн.

Того разу ми більше ні про що не говорили, тільки вона мені сказала, що розуміє, про що я говорю, і якщо я хочу, то можу принести свої малюнки — показати їй і ще Петрові Петровичу, який працює з нею разом — чи точніше — вона з ним працює, бо він керівник, а також запитала, чи не знаю я ще хлопців і дівчат, котрі малюють. Можна б улаштувати виставку з їх робіт, тоді не треба було б довго пояснювати, що таке естетика, — сказала вона й усміхнулась, і чомусь я знову згадав свою сестру.

Авторський коментар

Здогадуєтесь, як читач не любить натяків і недовмченості, автор повертається до сказаного Борисом про один малюнок Івана, з котрого він (Борис) робить висновок, що Іван справді непоганий художник. Ясна річ — не професіонал, та Борис — також не професіонал-критик, і не будемо з цього приводу затримуватись довше, а таки подивимось, що то за малюнок.

З дозволу читача, автор спробує трохи змінити інтонацію (чи тон) своїх коментарів, бо для розповіді про той малюнок спроба дотриматись інформативності чи навіть репортажного характеру цих коментарів трохи не підходить (або й зовсім не підходить), і не влаштує автора як форма' викладу. Отож...

Авторський коментар, але записаний по-іншому

Філософів, соціологів, економістів та інших дослідників уже віддавна цікавить така проблема. Чи не можна б зробити так, щоб село, даючи місту робочі руки, все ж залишалось при молодих робочих руках також, — і чи не можна б зробити так, аби людина, працюючи в місті, могла жити в сільській місцевості, бути наближеною до природи, а людина, яка працює в сільському господарстві (особливо молода людина), могла жити (чи принаймні проводити своє дозвілля) в місті, дістаючи при тому змогу потрапити до театру, відвідати велику бібліотеку, музей.

Цілком можливо, що автор інтерпретує цю проблему трохи спрощено, цілком можливо, і якщо так є насправді, нехай читач знову-таки, як і у випадку з виробництвом кінескопів, звернеться до спеціальної літератури, автор же хоче розповісти про те, як одна молода робітниця, поняття не маючи про всі ті філософсько-соціологічні проблеми, все ж розв'язала їх по-своєму, бо для себе однієї.

Коли людині у вісімнадцять років хочеться самостійності, власного заробітку й розумного застосування надміру сил, вона не сидітиме на місці при батькові-матері, навіть якщо ті не заперечують проти такого стану речей і радо опікуються своєю донею. Наді Веселовській ця опіка здавалася вже надто обтяжливою, а сама собі вона бачилася надто дорослою, щоб користуватися добротою батьків, тому придбала разового квитка на приміський поїзд, приїхала до Н., звернулася до відділу кадрів заводу й була прийнята в склоцех мийницею екранів.

Ясна річ, тут би знову виступити на сцену заводському психологові й поцікавитись, чи так уже й припала Наді до вподоби її робота. Робота, яка не вимагає кваліфікації, не вимагає навіть восьмирічної освіти, а тільки вправності, й уважності, й старанності, й бажання зробити усе добре, а не абияк.

Скажемо наперед — Надя зовсім не збиралася залишатись на все життя мийницею екранів, вона мала якнайкращі наміри продовжувати навчання в школі, бо досі закінчила лише вісім класів, хотіла також стати монтажницею чи принаймні перейти згодом у відділ технічного контролю у тому ж склоцеху — і все-таки при тому всьому, при всіх своїх планах на майбутнє, Надя була задоволена роботою, товаришами і собою.

Мабуть, на Надиному місці кожен був би задоволений собою. Важко не бути вдоволеним собою, коли тобі вісімнадцять (всього вісімнадцять— і вже вісімнадцять!) років, коли у тебе таке розкішне, буйне, густе, непокірне, аж не знаєш, що з ним робити, — волосся. Воно такого кольору, що цілий світ наче спалахує і от-от займеться, як від найгарячішого полум'я, коли Надя проходить тим білим світом зі своїм непокірним волоссям, зі своєю поставою гордовитої королеви, з ніжним рожевим відтінком шкіри й округлими, до запаморочення округлими грудьми й стегнами. Коли за тобою весь той білий світ обертає голову, як соняшник за сонцем, і ти таки сонце, таке яскраве й промелісте, що аж самій тобі засліплює очі.

Чому б не бути вдоволеною з себе? Чому не бути, коли в тебе весела вдача, чудова усмішка, приємний голос, що ним можна виспівати слова й мелодію гарної пісні — чому не радіти з себе самої, з свого гарного тіла, із своєї молодості й із своїх надій?

Одна лиш біда — чомусь за тобою, хоч ти не давала ніяких підстав на те, раптом звідкись виповзає маленька плітка, така маленька, крихітна, але все одно ядуча й підступна, і чим тихіше вимовлена, чим з більшим намаганням підкреслити своє співчуття до обмовленої (чи там що інше, схоже на співчуття), тим жорстокіша, безжальніша й лихіша.

Надя не хоче чути плітки, відмахується від неї, не зважає зовсім. Вона сідає після зміни в приміський поїзд, вона вже давно замінила разовий квиток на постійний, вона звикла до колотнечі, неспокою й неврівноваженості приміського поїзда, де поряд із статечними робітниками, котрі, як і Надя, доїздять на завод, повертаються з міста також

галасливі тіточки з великими — надвечір уже порожніми — кошиками, що досі пахнуть цибулею, полуницями, а також такі самі галасливі грибівники, ягідники чи лижники — залежно від пори року, — а ще також родичі тих, хто живе поблизу від міста і в кого можна так гарно провести неділю, а то й обидва вихідні, а потім повернутися до міста не з порожніми руками, а з туго напханими торбами, які також пахнуть свіжим молоком, сиром, медом, полуницями чи яблуками, з котрих стирчать приречені вже зарані — але ще не свідомі своєї гіркої долі — цікаві голови гребенястих півнів.

Надя звикла до цього поїзда і любила його, так само, як любила завод, так само, як любила себе і ту маленьку станцію, де виходила просто в поле, а потім поволі йшла до свого дому, і здаля чула його запах, вловлювала його настрої, де свіжий город вибухав до сонця й до неї запахом картопляного цвіту, цибулі, часнику, запахом спокою, вечірніх матіол і роботи — бо Надиним рукам замало було праці на заводі, вони ще могли не одне подужати, і вона добувала з криниці холодну воду і мила руки, щоб знову замастити їх — уже землею й соком зелені.

А все-таки від плітки відмахнутися чи врятуватися не могла. Плітка проповзла аж до батьківського порога й обернулася гнівною материною сваркою: а ти, доню, того до міста поїхала, аби про власну честь та гідність забути? А ти, доню, з кожним парубком там на заводі вистоюєш, та кожен тебе може своєю дівкою назвати, та кожен може...

І вже світ не здається соняшником, котрий тягнеться за тобою, паче за сонцем, і вже тоді розміркуєш довго, перш ніж усміхнутись комусь чи

спинитись з кимось для розмови чи сісти з кимось за один стіл у їдальні. Уже тоді важко радіти з самої себе і так безоглядно любити цілий світ.

Іван Ратай поняття не мав про Надіні чорні клопоти, може, коли б знав, то не приносив би з собою того малюнка, зрештою, він і не мав наміру його комусь показувати, по-дурному, як завжди в таких випадках, усе вийшло — акварель на цупкому сірому папері лежала в тоненькому журналі, хтось узяв журнал, а отже, й малюнок.

А що міг порадити Іван Ратай, коли вона інакше йому не малювалась, тільки так — зовсім без одягу, прикрита лиш буйним волоссям, рудим, як полум'я, волоссям, і довкола все теж руде від того світла, а вона сама біла-біла, як щось найбільше на світі? Що міг порадити Іван Ратай, коли вона йому тільки так малювалась — бо пробував по-різному, і при роботі, і в мить відпочинку, і ще коли сміється до когось або ніби про щось задумалась — але то все було не так, негарзд — вона малювалась йому тільки такою, і він радів з того, що вдалось, що вона така гарна, а йому вдався малюнок.

І хіба хотів він її образити тим малюнком? Малював же білою, найбільшою в світі, білішою від усього. Хіба знав, що вона буде плакати гірко, бо їй покажуть той малюнок: як же інакше міг малювати, коли не бачив? Видно, бачив! Бачив такою!

Хіба він міг знати, що вона побіжить заплакана й знеславлена (на її власну думку й на думку всіх плетух) — побіжить до начальника цеху і крізь плач кричатиме: «Підпишіть мені заяву, я тут більше не буду, я не можу тут працювати, усякий може тут з мене глумитися, як собі хоче, — він мене такою намалював, а я, може, й сплю в сорочці, пощо він мене так непристойно намалював, коли я на-

віль сплю в сорочці!» «Неправда, неправда, — кричала вона, — він мене такою ніколи не бачив, ніхто мене такою не бачив, а вони кажуть, що бачив, та я ж навіть не така, я зовсім інша, я анітрохи не схожа!» — кричала вона, і хлопець відчув себе справді винуватим, наче таки насміявся з неї. І не знаходив слів для виправдання, хоча зовсім не хотів жартувати з неї — а тим більше насміхатись, у нього такого й у думці не було, коли він малював її. Тільки навряд чи вмів би він усе це пояснити й так би залишався, може, в ролі поганого й бридкого жартівника, якби не механік, який нагодився при тій розмові, він попросив Івана вийти з кабінету начальника цеху, довго про щось говорив з ним і з Надею і таки заспокоїв її, але не зумів умовити залишитись на заводі — вона звільнилась з роботи, і здавалось Іванові, що він поламав чийсь долю — отак, зовсім не хотючи, поламав і що та, гарна, й весела, й біла дівчина з рудим волоссям зосталася тільки на папері — а Надя справжня була вже інша, не така буйна й не така весела. Він мучився тим усім, і Старий запримітив його тривогу. Старий умів так розпочати розмову, що вже потім людина й не помічала, як розповідала геть-чисто усе і як після такої висповіданки з'являлось велике полегшення й звільнення, ніби перед тим збиралося на чорну грозу, ніби задуха не давала ковтнути повітря — і от зараз гроза впала, свіжа, прохолодна, зовсім не чорна — й вивільнилася від задухи.

Вона йому дуже подобалась, не могла не подобатись — а коли хтось дуже подобається, то хіба ж дивно, що хочеться намалювати те гарне, — звичайно, на папері воно вже не таке, інше, ніж у житті, зовсім навіть інше, — і все ж це те, що тобі так подобається й хочеться намалювати.

— Це правда, — сказав Старий. — Якби я вмів малювати, то й собі спробував би намалювати цю дівчину. Це правда — вона гарна, я розумію, що ти не хотів ображати її, бо то ж і в одязі така дівчина виглядає наче невбрана, одяг їй ніби заважає. Це так, як би на гарну мармурову фігуру хтось надував сукню натягнути, я розумію, що ти хочеш сказати, але ж дівчина поміж людьми ходить, му-сить бути, як люди. Ти б, сину, узяв та й знайшов її, часу вже трохи минуло, вона охолола з гніву, — знайди, поясни їй, може, зрозуміє, га?

Іван розпитався про її адресу. Поїхав до тієї маленької станції, зійшов — як вона сходила — у полі й знайшов її дім. Ходив довкола, обійшов кілька разів і вже ніби відважився наблизитись — аж тут з дому хтось вийшов, хлопець не бачив навіть, хто це був, він повернувся й побіг геть.

Хороший чоловік, їх цеховий механік, але краще нехай би не згадував про той малюнок. —

«Від міста п'ять хвилини до схрещення доріг»

І все-таки ми потрапили на старий міст. Щоб добратися до цікавого дому, треба було перейти на лівий берег, і ми дісталися туди по старому мостові. Він доброзичливо прийняв нас обох, я знову чула, як покахикує й покректує він, утомлений за день, розігрітий теплом, і гарним днем, і добрими звітками, які приносив йому вітер, запахом, що його вдихав з ріки, легкими безтурботними кроками дітей, які з жалем дивились на прохолодну воду: не можна було ще купатись. Радували його також ластівки; я завжди помічала перший день їх прильоту — тоді птахи особливо збуджені, аж нерво-

ві, ошалілі, розщептані понад міру, бо ж насправді повернулись додому, — я помічала цей день, а от тепер чомусь так трапилось, що не бачила дня їх прильоту, а тільки їх самих — уже втішених, діловитих і зайнятих буденними турботами. Колись у дитинстві я покреслила білий папір схрещенням рівних ліній, вони перетиналися поміж собою, а я все шукала місця, щоб провести ще декілька таких же ліній, умістити їх на папері якомога більше. «Що це?» — запитали в мене, а я сказала: «Літають ластівки».

Ластівки були також і біля старого моста, вони прослизали попід дерев'яними бильцями, випурхували хтозна-звідки й знову щезали, аби так само несподівано з'явитись звідкілясь зверху, шибнути мовби жартома над самою твоєю головою.

Борис раптом зупинився, поклав мені руки на плечі: «Почілуй», — сказав мені знову...

Господар цікавого дому колекціонував картини, ікони, екс-лібриси, кераміку й навіть старовинні медалі. Зрештою, мені здалося, наче він і до людей приглядався якимось оцінюючим, причіпливим і невідступним поглядом колекціонера, принаймні якусь хвилю саме так дивився на мене, а потім відразу відвернувся, й мене це трохи збентежило, бо я не могла ніяк зрозуміти: придалася я йому для колекції чи ні або ж — як він мене класифікував? Зразок № X? Наївність і молодість? Або ж — самовпевненість і настороженість?

Дорогою Борис так і не пояснив мені, чого ми йдемо в той цікавий дім, а тепер уже ніяково було питати.

Я крадькома, щоб ніхто не помітив моєї зацікавленості, приглядалася до господаря, Борис представив мене гостям — їх було всього кілька, вони вели якусь, мабуть, дуже важливу для них і професійну балачку, я вловлювала тільки окремі терміни, а суті ніяк не могла втямити і потім перестала дослухатись.

Борис на якусь хвилю залишив мене саму, він про щось стиха розмовляв з господарем, той кивав головою й притакував і усміхався так, наче в усьому погоджувався з Борисом, і

я дивувалась з того, бо раніше ніколи не чула про Борисів інтерес до колекціонування, але ж, подумала я, вони можуть вести бесіду й про щось інше, не конче про колекціонування.

Потім господар ввічливо поцікавився, чи не маю я охоти оглянути дещо з його зібрання. «Адже ви художниця, правда? — сказав він. — Борис уже розповів мені, що ви художниця, а мені приємно знати думку людей, які добре орієнтуються в мистецтві... Ось бачите, — кивав він головою, хоч я й не встигла ще нічого відповісти, — ви напевне скажете мені свою думку... Тут є кілька спірних питань — приміром, при визначенні абсолютно точного віку ікон чи вартості деяких картин, — я маю на увазі художньої вартості, у гроші я того не переводжу», — усміхався він і далі покинував головою.

Чесно кажучи, я зовсім не мала бажання читати лекцію з історії мистецтва, зрештою, скидалося на те, що господар усе це говорить просто з ввічливості, а не тому, що його й справді цікавить моя думка, бо він полишив мене саму оглядати екслібриси й монети.

І якраз тоді Борис підійшов до мене з Євою. Звичайно, я лиш через хвилину довідалась, що ту жінку звали Євою, але мені здалось, ніби я зрозуміла чи здогадалась про те відразу, іншого імені вона й не могла мати, було в ній щось таке дивне, привабливе й спокусливе, що просто не можна було відірвати погляду від її обличчя, а вона ніби знала про те й все одно дивилась не згіржливо чи там поблажливо, а якось так ласкаво й розуміюче. Вона відразу, одним наче поглядом, оглянула мене, і чомусь той погляд при всій ласкавості й доброзичливості примусив мене почервоніти, я відчула свою неладність, свою скованість і недоречність свою — при ній, при її тут присутності.

— Моя колега, — сказав про мене Борис, але його слова не захистили й не прикрили мене, навпаки, наче відслонили ще більше, дали зрозуміти цій жінці, які стосунки еднають мене з Борисом, тепер Єва знову ковзнула по мені бистрим поглядом, і той погляд сказав: що ж, дуже мило, цілком

навіть непогано, ні, ні, справді добре, — так, наче хотіла переконати Бориса, що на світі не лише вона одна варта уваги, а можна б і на когось іншого звернути погляд.

— Дуже приємно, — сказала вона, як звичайно говорять в таких випадках. — В такому разі, ми з вами також колеги, бо з Борисом товаришуємо віддавна... Як то мовиться — друзі мого друга...

Вона говорила якось легко, в той же час не закінчуючи фраз, ніби залишала їх докінчувати співрозмовникові, і тому доводилось таки уважно слухати, що вона говорить.

— Не вірите? Ми справді друзі, хоч тепер дуже рідко стрічаємось — я живу в Києві, але віддаль — то дрібниця, не заважає...

Вона знову не закінчила фрази, а тільки усміхнулась.

Після тих її слів мене вже непереможно й, як завжди в прикрих ситуаціях, коли я сама собі здавалася смішною, чи жалюгідною, чи нерозумною, охопило бажання бути ще смішнішою, пенатуральною, не собою, чогось мені хотілося — от раптом взяти зі стола ніж і ввігнати його в двері, я це дуже добре вміла робити, або ж схопити пляшку з коньяком і закластися з кимось, що вип'ю до самого дна й відразу, або просто потягти за скатерку, щоб усе з столу опинилося на підлозі, чи підійти до поважного, лисуватого чоловіка й запитати: «Ви часом не посол марокканського короля?»

Навіщо Борис привів мене сюди? Якщо мав охоту зустрітися з нею, то міг би це зробити й без мене. Чому він так дивиться на неї, зрештою, чому вона бачить лише його? Може, тому, що він зовсім не з цього розряду вихованих, дслікатних, позначених чимось визначним і особливим людей? Я так зрозуміла з їх розмов принаймні, чи мені лише здалося? Професор. Відомий критик. Спортсмен. Воістину колекція! Ще такий чоловік, який найкраще в місті настроює скрипки, а он той учасник якоїсь незвичайної експедиції в Гімалаї. Здуріти можна!

Слідом за Борисом я пішла й сіла біля столу, він налив у келих вина — ні, у три келихи, бо вона також сіла з нами, —

ми пили вино, вона легенько торкнулась губами келиха, так, наче їй приємно було відчутти кришталеву прохолоду, ковтнула вина, і я бачила, як ніжно ворухнулася в неї при цьому шкіра на білій гладській шиї, вона дивилась на мене з тим же виразом: що ж, непогано, цілком пристойно, а на Бориса по-доброму й ласкаво, і мені раптом здалося, ніби він хоче притулитися головою до її колін, лягти щокою на її долоню, а другою нехай би вона пестила його, нехай, нехай би торкалась його волосся тим одвічним, однаковим — і різним щоразу жіночим рухом ласки й захисту.

— Ви... ви... також щось колекціонуєте? — запитала я, вона кліпнула віями, повіки в неї були легенькі, рожеві — чомусь мені згадався ранковий цвіт на долоні.

— Ох, — зітхнула вона, — де там, мені б не стало часу й наполегливості.

Тут раптом і зовсім несподівано вона подобришала і до мене, мовби оцінила ту відвагу, з якою я розпочала розмову, подобришала й зацікавилась мною, геть уся наче наблизилась і посвітлішала:

— Ви не уявляєте, яка це каторжна робота — колекціонувати! Фанатиком треба бути, та й годі! Цей божевільний, — вона кивнула на господаря, — а, до речі, він мій двоюрідний брат, ледве втримує сім'ю при собі: де ж таки, весь час, усі гроші, все геть-чисто — на ті мертві, мовчазні й дивні предмети, на ті картини, котрі не до кожного промовляють. Приниження, випрохування, хитрощі, маневри, вічні пошуки — це все треба зрозуміти, вибачити, перечекати — або й не перечекати, це ж хвороба до смерті! Ви знаєте, — вона говорила так, наче ми були самі, без Бориса й без решти оцих усіх людей, — ви знаєте, колись я пробувала — збирала обгортки від цукерок, але то було так клопітно, а в мені ні краплі азарту, я все віддала подружці за сто грамів барбарису, ні, правда, я правду кажу!

Засміявшись, вона торкнулася моєї долоні теплими, м'якими пальцями — а потім знову глянула на Бориса: все гарзд, мені до вподоби ця мала! — прочитала я тепер, це було

надто відверто, не можна так розмовляти очима, от тільки Борисової відповіді мені не вдалось прочитати...

Старий міст був насторожений, тихий, ніби трохи боявся, він не міг знати у темряві, хто ступає на нього, але я поклала руку йому на дерев'яне плече, і він упізнав мене.

Темна вода таємниче ворушилася під ногами, вона втратила колір, може, справді, ніщо не мало кольору, може, все справді темне, як бачиться уночі? Може, вдень сонце жартує собі, вимальовує усе в такі барви, як йому до вподоби, а ми гадаємо, що то і є одвічні барви предметів?

— Сорохтеечко, що таке? Невже нудно було? Таж там така колекція, я гадав, тобі це буде цікаво.

— Не люблю ходити в музеї гуртом. Увага розпорозується.

— А то вже вибач, люди як люди, не гірші од решти світу, хіба що ти мала охоту зустрітися нині з ангелами, тоді — вибач...

— Ти її давно знаєш?

— Кого? Єву? Дуже давно. Може, так само давно, як самого себе. Чи й не раніше.

— А-а-а...

— Смішна ти, Сорохтеечко. Поцілуй мене!

Поцілуй мене! Золоте весельце. Срібна павутинка. Тоненька соломинка. Ох, це прохання, вимовлене трохи капризним; наче дитячим тоном — водночас так гаряче, що вже самі слова як поцілунок.

— А-а-а... хто вона?

— Інженер. Живе в Києві. Вона ж тобі казала. Ми з нею домовлялися про одну річ. Має відношення ця річ до техніки — тільки й усього.

Знаю, що він не говорить неправди. Він переконаний, що від неправди й обману найбільше клопоту якраз тому, хто її мусить носити в собі, мусить сплітати, вигадувати, пам'ятати її початок — а він має інші справи до вирішення й розв'язання, аніж тримати в пам'яті початок і причину брехні, котра, напевно, роз'їдає людині душу, дірявить, робить трухлявою, й душа розсипається, наче старий пеньок. Ні, він має

інші клопоти. Я знаю чимало з тих його клопотів, а ще більше — не знаю; бачу, як у нього розрахована кожна хвилинка — віддавна й аж, може, по самий кінець, про котрий ніхто ніколи не хоче думати, але котрий однак буде, і треба якось усвідомлювати це, щоб не прийти до того кінця з душею, наче трухлявий пеня.

— Моя мати казала мені колись: люди поводяться, наче безсмертні боги, поки їм ніщо не болить. А коли починає боліти — вже тоді вони більше скидаються на переляканих овець, аніж на богів. Щоб такими не стати, треба мати мужність порохувати свій час і вкластися в нього, — от і все, тільки й того, Сорохтеєчко.

Слова його будили в мені тривогу: така холодна, вирахувана життєва аксіома, — але ж він сам зовсім не холодний, не байдужий, не егоїстичний, отже, той розрахунок не заважає йому? Він знає, чого хоче, що може, що повинен, — і робить те. А як же я — також у тих обрахунках, запланована й визначена, і він знає наперед усе, що і як у нас буде? І завжди знав?

— До техніки?

— Таж так. Хочеш — можу пояснити. Тільки, як стане нудно, ти скажи, гаразд?

— Не стане.

— Ага, правда, я й забув, що ти маєш охоту пізнати більше, ніж маєш на те часу... Ти бачила ті ножиці — це, мабуть, найточніше для тебе — ножиці, що відтинають краплю розплавленого скла перед тим, як вона потрапляє у форму?

Бачила. Червона куля відділяється від розплавленої маси скла, звіддалік може здатися, що її витискає якась гігантська невидима рука велетня. Крапля якусь мить наче висить у повітрі, а потім лягає у форму. І стає аж неймовірно дивним, що потім та черв'як може пофемніти, зробитися сіро-прозорою, охолонути... Бачила.

— Ножиці мусять бути з вогнетривкого матеріалу. Тобто, точніше, з металу, який здатен не тільки витримати високу температуру, а й служити для операції довго. Розумієш, захищали з того приводу дисертації, мудрували — безнадійне все.

Дві-три, максимум чотири зміни — і все летить геть. Фрезерувальники постійно зайняті виготовленням ножиць. Ми ламаємо голову, де набрати й як забезпечитися металом. Час, гроші, праця — одне слово, вічна проблема виробництва. Єва запропонувала використати один сплав — сплав рідкісний, дорогий, але нам би не так багато й знадобилося — якщо справді Євина думка підтвердиться, це буде фантастично. Ножиці могли б служити вічність. Ну, не вічність — але окупилось би... Зараз вони у нас на фрезі, хлопці обіцяють скоро зробити.

— То ти... задля неї туди й ходив?

— Чому — задля? Просто я знав, що вона там буде. Точніше, ми домовились там зустрітись — тільки й усього.

Епізод з минулого. «Чому вас так люблю, і в чому суть любові?»

Краще б ти не допитувалась, Андрієно. Я й сам не знаю, чи міг би тобі щось пояснити, я завжди шукаю ясності в людських стосунках — я від усіх вимагаю точності, ясності, правди, а тобі не міг би нічого пояснити. Хіба що ти не так формулюєш свої питання? Може, ти якось не так питаєш, і тому я не можу відповісти? Ходиш довкола, близько, як у тій дитячій грі, — холодно, холодно, гаряче. Але й ти сама не хочеш почути правду, тому й не питаєш ні про що прямо, а я не даю прямої відповіді. Часом мені здається, що моє почуття до Єви — то щось, що прийшло з передвічності, воно неминуще й неминуче, як сама легенда про першу жінку, першого мужчину і першу любов.

Спробуй мене зрозуміти й не гнівайся, Андрієно, гаразд? Я продирався крізь день, як через хащі. День був сірий, але теплуватий: відро з відстояною дощівкою. Звуки в ньому відбивалися глухо й сумно. Якраз такий день, коли погоджуєшся з власною мізерністю і навіть пальцем не ворухнеш, аби вибратися з апатії й липкої зневаги до самого себе. Я ішов

містом, мимохідь зачіпав плечем за плечі зустрічних перехожих. Місто тримало мене й не випускало з рук. Місто розколисувало мене, наповнювало все довкола зумисне різкими, прикрими тонами, бракувало гармонії, усе здавалося розірваним на шматки. Я бажав видертись геть. І знав неспроможність позбутися вулиці, міста, безконечної множини облич, бо любив усе це.

Чоловік з коричневими, у плямах, руками продавав прадавній, як світ, товар: плетені солом'яні ходаки, жовтаво-вогкі, з просмикнутою на носку червоною стяжечкою. Ці ходаки усіляких розмірів і одного фасону він нанизав на довгу шворку, перекинув її через плече, а в кошику тримав так само невібагливо пофарбовані дитячі іграшки з дерева, свистульки-півники, калатачки, ложки, гриби з темно-коричневим блискучими дерев'яними шапочками і дерев'яні писанки, чорно-червоний узор яких сумовито розлився по цілій вулиці. Ходаки розкуповували, вулиця зупинялась, замирала на мить біля старого, огинала, як вода острівця, норвила затерти й залисти, а він не піддавався, і солом'яники пливли на хвилях вулиці, як човни без весел.

Я взув усю вулицю в ті солом'яні капці, відразу вони м'яко зашелестіли по тротуару, а дерев'яні писанки покотилися вниз, залишаючи за собою червоно-чорні сліди, і одна дерев'яна писанка, роблена старим чоловіком, одного разу ввечері, коли було тихо й сумно, найгарніша й найдивніша писанка підкотилася до самих Євиних ніг і спинилась. Вулиця розступилась, Єва залишилась сам на сам із писанкою, вулиця і я чекали, що вона робитиме з писанкою, а Єва й не думала схилитись по такий дріб'язок, вона йшла далі, назустріч мені.

Я бачив ледь помітні зморшки на все ще юному обличчі Єви, її тонкі руки погойдувались легко в такт ході, а засмаглі ноги переступали м'яко й легко по сірих тротуарних плитах. Вузька синя спідниця сягала за коліна, тонка блузка з блискучими гудзиками робила Єву схожою на школярку, і це враження ще більше підсилювалось від перекинutoї через плече дорожньої сумки.

Тонесенькі зморшки, що їх я прочитав на Євиному обличчі, збурили в мені щось невимовно тепле й погідне, я захотів гладити її волосся й обличчя, і хотілось мені, аби вона не виглядала так бездоганно гарно, бо тоді б ця краса не відвертала моєї уваги, я міг би ще глибше втішатися своєю радістю від зустрічі з нею і від любові до неї.

Я любив її колись давно, коли Єва була дівчиськом, а вона вибрала іншого, вибрала мого друга, і я відступив покірно й без голосних слів, аби не скаламутити її щастя, і залишився другом їм обом, але та самопожертва, як у більшості випадків і трапляється з такими самопожертвами, виявилась непотрібною й даремною: у Єви не склалося життя з тим другим. Я дивився на Євин профіль, на запорошені Євині босоніжки і бачив також, як перед ними котиться писанка, кольори на ній тепер помінялись, стали синюватими, ніби ті, попередні й сумні, стекли й зникли. Єва говорила щось, але слова не мали для мене ніякого значення, і я не вслухався у їх зміст.

Ми йшли вулицею, і голуба писанка котилася попереду, мені раптом зробилося весело, я відчув голод, звичайнісінький живий голод, і сказав про це Єві.

— Я також хочу їсти, сказати по правді, я хочу їсти й пити, але ж мені ще треба збиратися...

Подивившись на годинник, вона відчайдушно махнула рукою:

— А, ходімо пообідаємо, ще встигну до поїзда.

— До якого поїзда? — здивувався я, бо це слово раптом як велика чорна риска перекреслило вулицю й день. — Який поїзд?

— Таж лєнінградський, я тобі цілих півгодини пояснювала все.

— Вибач, вибач, я вже пригадую, так. Але мені здавалось, що це не сьогодні, а колись іншим разом, коли-небудь взагалі. Отак раптом опинилась тут, у цьому місті — і сьогодні ж знову на поїзд.

Поїзда в нашій розмові досі не було, я принаймні не міг

згадати, але коли Єва твердить, що пояснювала й говорила — нехай буде так, я не хотів сперечатись, а також не хотів думати про поїзд.

Година не здатна була вмістити в себе все те, що хотів би я, а я ладен був умістити в ту годину щось від себе самого — теперішнього, і від себе того, котрого Єва знала й не знала зовсім, і щось від тих літ, коли ми ані разу не зустрічались. Перепиняючи самого себе і Єву, я говорив і говорив, мені хотілося висповідатись перед Євою, і я розповідав їй таке, чого досі нікому не оповідав, ніби цим можна було хоч трохи продовжити час до Євиного від'їзду.

Дитинство увірвалось у мою сповідь також, і я згадав про чоловіка, котрий кожного літа приносив мені жменю чорночервоних солодких вишень, жменю чи дві вишень у маленькому плетену з лози кошику. Вишенька в саду того чоловіка була ще зовсім юна, на ній зароджувалось не так уже й багато вишень, і цвіла вона легко, ніби вбиралася весною у білий вінок — але й з того малого врощаю господар вділяв мені солодких, великих і смачних ягід.

— Навіщо ви носите йому вишні? — питала моя мати. — У нас своїх цього року рясно вродило, спасибі, їй-богу, — говорила кожного літа моя мати, але чоловік той похитував головою і все одно носив свій дарунок.

— Він добрий хлопець, я його люблю, а хтозна, чи доживу до другого літа, — говорив той чоловік, він здавався мені неймовірно старим, мабуть, столітнім, не менше, і я ніяк не міг зрозуміти слів, що їх говорив матері столітній господар тоненької вишні.

Старі люди запам'ятовуються нам краще, — говорив чи, може, тільки думав я, — в них є вже той дивний спокій, і незмінність, і досконалість — точніше, доведене до найвищої досконалості те, що було закладене в людині з моменту її народження.

Година, що залишалась Єві, уже минула, мені здавалося, що я так само нічого й не говорив, а з Євиних слів у пам'яті залишився тільки той лєнінградський поїзд, до котрого вона

чомусь повинна поспішати, а також те, що в дитинстві Єва любила їсти шкоринку свіжого хліба, але чи говорила вона про це щойно, чи багато років тому, — цього я не пригадав би.

— Отже, обіцяєш прийти на вокзал? — запитала Єва.

— Так, так, обов'язково, — відповів я, однак мені здалось, що повинен зробити ще щось, дуже важливе, надзвичайно важливе. Тільки — що?

— Вагон п'ятий, — нагадала Єва.

— Я прийду, звичайно, — сказав я і вже згадав, що повинен зробити, а, згадавши, почав квапити Єву: то вже йди, йди до тієї своєї товаришки, в якій зупинилась, бо не встигнеш навіть по-людському попрощатись, іди, Єво!

Голуба писанка не котилася далі. Нахилившись, Єва підняла її й поклала в дорожню сумку, перекинуту через плече.

Вулиця вигасала, тьмяніла, вужчала, як обміліла ріка, тепер її можна було перейти вбхід, перебрести, переступити...

— Прошу: один квиток на лєнінградський, так, на цей, що відходить за півгодини. У п'ятому вагоні, якщо є місце.

Мої пальці нервово теребили гроші, які я повинен був подати за квиток, поки жінка за касовим віконцем з'ясовувала, чи є квиток на лєнінградський, у п'ятому вагоні. Жінка була маленька, дрібна, з опуклими очима, я думав: зараз від того, що вона скаже, залежить щось дуже важливе в моєму житті, а жінка цього не знає і тому так спокійно і довго пише, говорить, розтинає папірці.

— Вам пощастило, — сказала вона нарешті. — Навіть у п'ятому вагоні. Останнє місце — більше нема.

«Завжди в таких випадках отримуєш останній квиток», — подумав я.

Насправді ж вагон виявився зовсім порожній, жінка була невірно поінформована або ж невірно поінформувала мене.

Окрім нас з Євою, у вагоні була тільки молоденька, ніби закована в панцир самоповаги й спокою провідниця.

...Старий дім плив поволі й погойдувався. Мені хотілося прочинити двері й опинитися сам на сам з чорною, глибочез-

ною, як колодязь, нічною таємничістю, щоб пахло з города трояндами, шурхотіло по стіні листям дикого винограду, щоб хляпала, як грудка мокрої маслянистої глини, по втопаній доріжці жаба, — і застигала раптом, потрапивши у світлясту пляму від місяця. Поїзд, однак, їхав далі, не спиняючись, і я не міг відчинити дверей того уявного дому.

...Єва стояла на березі моря, тоненька, і над нею літали крикливі чайки, і в Євиних очах, зеленаво-карих і тужних, спалахували зелені тіні від пташиних крил.

В Євиних очах відбивалися вогні за вікном вагона. Мерехтливі вогні, здавалося, вибивали такт нашої дороги: зелене, червоне, жовте, зелене, червоне...

Єва провела рукою по моему обличчю й усміхнулась. Усмішка світилася зелено, бо за вікном мигнуло зелене світло. Усмішка була сумна.

— Вибач, Єво. Я не так хотів. Я хотів не так.

— Добре, Борисе. Я знаю. Не говори нічого.

Голуба писанка світилася у пільмі.

Поїзд у Ленінграді відпустив нас обох до міста, я дивувався, що Єва йде далеко й незбентежено, з неї раптом упала, як одяг, якась попередня задума й навіть засмученість. Мовчанка її була м'яка й ненапружена, в мене зродилося передчуття чогось доброго, тривкого і певного, ніби Євина мовчанка обіцяла мені спокій і радість. Я ніс її неважку валізку і думав про те, як ми сьогодні увечері проведемо час, і сіра Нева бризнула вгору, і по ній попливли кольорові солом'яники, прибиті аж сюди далекими добрими хвилями.

— Ну, от і прийшли, — сказала Єва. — Давай валізку. Ми вже прийшли.

— Як думаєш, я в цьому готелі дістану номер? Отакий якийсь останній, як квиток на поїзд?

Легкий мій тон чомусь не сподобався мені, я прокашлявся, наче хотів напитись, але не мав води.

— Борисе... Борисе... Чи ти справді... Ти не жартуєш? Коли це жарт — то дуже невдалий. Хіба ти справді забув, чого я сюди приїхала?

Обличчя Євине раптом повужчало, ніби вона намагалася стати меншою, непримітною, зовсім зникнути, аби не бачити моїх очей.

— Забув? Та я просто не знаю цього.

— Я тобі вчора говорила. Я все пояснила, Борисе. Тільки ти, мабуть, слухав самого себе. На мене тут чекають. І я його дуже люблю. Розумієш, дуже люблю. Без нього я зайва й нікчемна.

— А в поїзді, Єво, шматок хліба для жебрака?

— Жменя солодких ягід малому хлопцеві...

Я пішов у вулицю, що злякано відсахнулась від моєї чорної ганьби й туги. Голуба писанка залишилась у Євиній дорожній сумці.

Єва наздогнала мене, торкнулась руки:

— Ти маєш гроші на дорогу додому? Ти ж поїхав отак, без нічого... Візьми гроші, Борисе, слухай, ну, не будь дитиною, я тебе прошу.

Я не дивився на неї, але все одно бачив Єву. Єву, якої не можна пояснити словами. Єву — дівчинку з тонкими руками й ногами, щедрю Єву з солодкими вишнями в долонях. Нехай ніхто не важиться навіть зрозуміти її щедрість.

Я продирався крізь день, як через хащі. Знову до Єви.

Авторський коментар

Насамперед автор вважає необхідним хоча б у кількох словах поінформувати читача про першу зустріч та знайомство Андріяни й Бориса, бо ж це знайомство й привело до того, що Андріяна покинула «Торгрекламу» і стала до роботи на заводі, в бюро естетики.

Почалося все з того, що міський молодіжний лекторій зібрав групу охочих поїхати з лекціями в районні центри та села. Читач уже здогадався, що

серед тих охочих були Андріяна й Борис. Андріяна-раділа з нагоди вирватися хоч на кілька днів від нелюбої їй роботи, від настирливих замовників, які приходили з готовими уже ідеями рекламних плакатів і листків, і переконати їх у чомусь взагалі не було ніякої змоги, тим більше, що кожен вважав свій товар найбільш вартим як реклами, так і уваги покупців. Борисові запропонували цю поїздку, попросивши розповісти про завод. Все це відбувалося в кінці листопада, було холодно, Борис легковажно вибрався в дорогу в плащі, без шапки, він ходив весь час з піднятим коміром, і саме на це чомусь спершу й звернула увагу Андріяна. Можна уявити собі — якщо так хочеться читачеві, — що Андріяна з першого погляду закохалась, але це б не було правдою, бо вона закохалась трохи пізніше.

Лекція, що її читала Андріяна, торкалася проблем дизайну, естетики й виробництва. Борис знайшов там чимало фальшивого й далекого від дійсності (Андріяна пояснила, правда, що винні в тій неточності також і автори книг, які вона студіювала, готуючись до лекції). Закономірною після цього була пропозиція Бориса перейти працювати на завод і самій з'ясувати, який зв'язок існує між естетикою й виробництвом або ж яку роль відіграє естетика на виробництві.

Важко сказати, чому Борис запросив Андріяну до цікавого дому, де мав зустрітися з Євою. Може, він хотів сказати Єві в такий спосіб, що знайшов дівчину, яку любить, і хотів також побачити, чи сподобалась Єві та дівчина, бо йому самому вона подобалась дуже — він любив і її молодість, і світлі очі на смаглявому обличчі, і її довіру, цілковиту й повну довіру до нього, Бориса, і також Андріянину напівдитячу, напівжіночу впевненість

у його почуттях, а в той же час — і готовність бути покірною, і ненав'язливою, і лагідною. Міг він запросити також Андріяну і тому, що йому просто хотілося бути разом з нею, щоб, окрім усього іншого, можна було спинитись і сказати дівчині: «Почілуй мене!»

Могло трапитись також і так, що Борис хотів захиститись від Єви присутністю Андріяни, — всіляко могло бути, Єва була колись його коханою, і десь там у Борисовій душі напевно залишалось щось від давнього почуття, і він міг боятись за себе, за Андріяну; вона так радувала його своєю цілковитою несхожістю з Євою, своєю відмінністю, Андріяну можна було колисати на руках, як дитину, вона раділа з дарунків і ласкавих слів, що для Єви здавалось смішним і наївним, Андріяну можна й треба було захищати від усього гіркого й важкого, — принаймні так думав Борис, — Єва ж такого захисту не потребувала зовсім, то вона могла бути захистом для Бориса, ні, це все занадто складне, щоб у тому копирсатись, дозволяти собі відверто про це говорити, зважувати, вимірювати й розставляти в рядочок.

Тут могло бути щось одне — або все разом. Звичайно, Борисові почуття до Єви виглядали зовсім інакше, аніж до Андріяни. Андріяні належала вся його ніжність, і доброта, і справді легеньке почуття поблажливості, готовності вибачити наївність, Єва ж могла сподіватися більше на пристрасть, аніж на добре кохання, але вона не потребувала ні того, ані того.

Якби можна було визначити якомось людській почуття за допомогою барви, кольору, показати його миттєво в спалаху тих кольорів, то мали б ми тут, мабуть, дві барви — червону й прозоро-блакитну, але ж то знову все надто умовне, суб'єктивне й не

для кожного прийнятне, хтось би знайшов інші визначення.

Борис від самого початку був радий із знайомства з Андріяною, гарною й розумною дівчиною, котра наче вивільнила його від застарілого болю й від звички порівнювати кожную жінку з Євою, шукати в кожній тільки Єву — і щоразу розчаровуватись, бо подібність була лиш зовнішньою або ж навіть уявною. Цього разу подібності не було зовсім — і якраз тому Борис відчув, що знову знайшов Єву. Зовсім іншу — а знову Єву, хто знає, може, він навіть не подумав про те, що Андріяна помітить щось у його ставленні до Єви, він бачив її також дитинною, довірливою — та й що можна було помітити, коли все давно минуло, коли навіть від болю й згадок він порятувався завдяки Андріяні?

Читач зрозумів, звичайно, що ота Борисова сповідь була проголошена мовчки, він — при всій своїй правдомовності — не розповів би про стосунки з Євою Андріяні, то суперечило б його звичаям — і завдало б Андріяні болю, напевно завдало б.

Але Борис не врахував тонкого жіночого чуття, такого бистрого, коли йдеться про небезпеку, про можливість втратити кохання: Андріяні ж на мить здалося, що це може трапитись. І все ж вона покладалась на Борисову відвертість і чесність, вона покладалась на його любов — насамперед тому, що сама любила.

Можна було б запитати про це самого Бориса — але ж чи погодиться він відповідати? Нелегкою ж була йому та сповідь та згадка про Єву — навряд чи він схоче ще говорити. Андріяна також не хоче — та й не вмie — випитувати, докучати, хоч би й хотіла почути від Бориса відповідь на невимовлене вголос питання.

Справді, якби вона запитала: «Ти любиш ту жінку, Борисе?», він напевно сказав би, що ні, але любов колись, це правда, дуже любив, задля тієї любові готовий був зробити що завгодно — так, як тепер ладен зробити все для Андріяни.

Дівчина ж не питала, вона боялась того запитання, намагалась умовити сама себе, що все це дрібниці, боялась принизитись — і хотіла знати.

Автор перебуває в подібному становищі — хотів би знати, а запитати не відважується, все тільки здогадки, припущення, уявні докази, брак доказів; від упевненості — до сумнівів, зовсім як з Андріяною, з однією лиш різницею: Андріяні це болить без міри, Андріяну хвилює й мучить, автор же особа стороння, і як би він не вболівав за героїв, болі їх і радощі не можуть бути тотожними.

«П'ять хвилин до схрещення доріг»

Внутрішнього відчуття появи думки ще нема — так наче й сам мозок не встиг зафіксувати її до кінця, ще не усвідомив можливості її народження, а необхідність вираження — вже ось тут, на кінчику язика, олівця чи пензля, уже виривається назовні щось, навіть ще не народжене.

Те, що ми в кілька разів швидше мислимо, аніж говоримо, — чомусь нічого мені тут не пояснює.

Невже через ту блискавичність людина не може, часом не встигає зафіксувати появу думки? Може, тому, що в цьому нема потреби? Може, все те, що людина встигне подумати чи сказати протягом свого життя, уже наперед, від народження закладено, запрограмовано якось у її мозку? Передбачено її індивідуальністю, будовою кори окремого мозку?

Даремно шкодувати: ох, якби все повернулось, я б учинив інакше. Учинив би все точнісінько так само, бо ти — це ти, а

не хто інший. Обставини? Хіба що обставини, але коли людина каже: якби все повернулось, — вона ж має на увазі не зміну обставин, бо йдеться якраз про їх повторення.

Як зрозуміти народження думки, намацати внутрішньо? Чому, коли я ще й ніби не додумала до кінця, не знаю, чим завершиться початкова нота, як, у який акорд вилетиться — я все одно мчу, лечу й б'юся у слові чи у лінії? А може, думка додумана, викінчена вже в момент свого народження, тільки я нездатна впіймати, осягнути моменту її закінчення, бо так блискавично все відбувається? Чому ж тоді наші вчинки, дії, труд, творчість такі повільні, такі неспівмірні з думками? Бажання діяти часом не народжує відповідної думки, ідеї, а задум не завжди виявляється таким же досконалим у матеріальному втіленні, яким він здавався, будучи ідеєю?

Сьогоднішня визріла, майже виражена думка, може, народилася вчора, тільки я ще не усвідомлювала цього або — що так само ймовірно — опиралась їй, відмагалась від неї, бо думка була сміливіша від мене самої і я не мала відваги прийняти її, погодитися з нею?

Тепер я знаю — щоб закінчити роботу над проектом, мені доведеться сказати Пет-Петові, що замало двох моїх ідейок, замало закінчити, звести кінці з кінцями, чи просто поставити свій власний підпис.

Змінювати треба буде половину Пет-Петової роботи, і через те, що я вже раніше це розуміла, бачила, тільки не зважувалась цього сказати вголос, — тільки через те я не могла нічого робити.

Звільнення від неспівмірності уже прийшло, я готова обстоювати свою думку, ще нехай не завершено до кінця, але таки власну. Щось у мені опиралось тій Пет-Петовій настанові — почистити, звести кінці з кінцями, — щось опиралось, і тому не давалась робота, а зараз, коли прийшло звільнення, я вже ладна працювати день і ніч, кажу — ладна обстоювати власну думку, але одного боюсь — як поставиться до цього Пет-Пет? Потрібна його згода, потрібна його підтримка, адже — знову розрахунки, фінанси, домовленість з постачальниками, по-ін-

шому — планування ремонтних робіт. Що скажуть економісти, інженерна служба, керівництво цеху?

Якби до моєї пропозиції підійшли без упередження, то, може, знайшли б можливість розв'язати усе в такий же термін, як мав бути розв'язаний і здійснений Пет-Петів проект. Але звідки я знала, що підійдуть без упередження? Необхідна згода Пет-Пета. Підтримка його. Одним словом, тепер уже все — чи значна частина справи — залежить від Пет-Пета, а він — у лікарні, він хворий, наче навмисне узяв і захворів, аби змусити мене вирішувати не тільки те, чи можна й треба міняти його проект (хоч я думаю, що справді треба), але також і те — чи можна йти до хворої людини й казати їй, що от я, велемудра, хоч і не дуже досвідчена у звичайнісіньких життєвих справах Андріяна Сорохтей, пропоную кардинальну зміну в його роботі, ще й прошу водночас його, хворого Пет-Пета, допомогти мені в тому, щоб завалити старий проект і поставити на те місце новий, свій власний?

Не маю страху, що Пет-Пет розіб'є мою ідею. Все може трапитись. Якщо розіб'є так, що я визнаю йому рацію — гаразд, нехай розбиває, але якщо він просто лише з самолюбства не погодиться зі мною — як чинити тоді? Ставити усе на розгляд керівництва? Але ні, не треба поки що про це думати, треба зробити — принаймні начорно зробити — все, що бачу в думці. Нехай би здійснене хоч наполовину відповідало тому, як я собі задумала, — нехай би лише наполовину, і все одно це було б добре.

Добре? І знову сумніви, ніколи не позбудешся сумнівів, так і бути в тобі вічним сумнівам і вічній недовірі до себе самої: а що, коли знову не жар-птиця, коли знову жалюгідне, сіре перо якогось прирученого, сумного й одомашненого птаха, аж соромно признатись, що узяв його за жар-птицю? Вічні сумніви і копірвання в них — так чи не так? — чи кожного вони мучать, чи кожен може відверто признатись у цьому?

Була вже певність — певність, коли довелося сперечатися з Борисом, усе почалося з жарту, тоді, коли ми повертались з того цікавого дому — коли це було? Позавчора? Всього лишень

учора? Давно страшенно: від учора до сьогодні — такий великий проміжок часу. І не миготить перед очима, спинилась біла стрічка й наче дожидається, що я кінець кінцем учиню, що зроблю з даним мені часом. Тепер я наче та людина з Борисової оповідки, та людина, котрій ніщо не докучає, котра почуває себе безсмертною, бо їй застається ще три тижні — цілих три тижні! — для викінчення роботи, для завершення проекту, який ще тільки треба розпочати. Позавчора, ні — вчора, я жартома запитала Бориса, чи то таки справді на його замовлення Пет-Пет спланував йому такий розкішний, як опочивальня турецького султана, кабінет?

— А що, — засміявся у тон мені Борис, — тебе заздрість узяла, що не маєш такого кабінету? Ви, Сорохтеечко, правду сказати, самі собі винні — могли б уже давно людське приміщення дістати для своєї контори. Але ти таки признайся, Сорохтеечко, — хочеться такого кабінету, признайся? Почувала б себе куди певніше, правда?

Звідкись у мене взялася злість — чи то до Бориса, чи до його тону, я вже не думала — ображу чи не ображу його, говорила, що на думку спадало:

— Признайся краще ти, що почуватимеш себе королем у тому кабінеті, з тими дерев'яними панелями уздовж стіни! Постав собі там арабську тахту, визнач години прийому. Коли хто в парадних костюмах, то цілий день, а коли в спецівках — то від першої до другої. І сиди в тому кабінеті день і ніч й не виходь у цех, а лиш звідти по телефону вирішуй, треба чи не треба спиняти першу конвейерну лінію, треба чи не треба ставити на ремонт шліфувальний верстат!

— Сорохтеечко, та заспокойся, чуєш, за кого ти мене маєш? Бюрократам я ніколи не був, а як там планувати кабінети — це ваша з Пет-Петом справа, чому ти прив'язуєш мене до цієї історії? Звичайно, приємно мати гарний кабінет, але якщо ти схочеш влаштувати там душеву, я зовсім не перечитиму.

— Ти зараз так говориш, бо думаєш, що ніхто не зробить там душевої! Тому такий щедрий, але якби дійшло до справи — то зубами вчепився б у свої панельні стіни.

Ми стояли на старому мості, старий міст дивувався моему голосові, звичайно, він ще ніколи не чув таких лихих інтонацій в моєму голосі; він поскрипував, зітхав, потріскувало щось у його старечому тілі тихенько, наче міст хотів заспокоїти мене, і Борис також мав ще надію залагодити усе мирним шляхом. Добре, — сказав він, — давай займемось цією проблемою завтра, в робочому порядку, навіщо нам влаштовувати виробничу нараду тут, замість того всього — поцілуй мене, Андрійко, а завтра усе вирішимо.

— Без тебе, — сказала я йому, — самі з Пет-Петом, так, як ти шойно радив, і влаштуємо в твоєму кабінеті душу. Так, як ти порадив. І якщо ти не маєш охоти говорити зі мною тут, зараз, на виробничі теми, то можеш вертатися до того цікавого дому й там уже говорити на виробничі теми — про ножиці для скловарної печі чи там ще для чого. Про ножиці й про що завгодно — зі своєю Євою...

Не треба було мені так говорити, так мізерно, жалюгідно й смішно я виглядала, я злякалась своїх слів, самої себе — злякалась і застидалась, і якби був білий день, то Борис побачив би, як мені соромно, але була ніч, і він не побачив, і не зрозумів, і не спробував допомогти; мені не треба було так говорити, але й він не повинен був казати того, що сказав, він не мусив це так визначати, так безжально й просто: «А, — сказав він, — маленьку, хорошу, славну, добру Сорохтеечку терзає велика, недобра, зла заздрість. Маленька, гарна Сорохтеечка влаштовує на старому мості сцену ревнощів. Я ніколи не скажу тобі неправди, Андріано, ти мусиш знати — та жінка була мені дорога, але це зовсім не означає, що я збирався завдавати тобі прикрощів, тобто, як кажуть, зраджувати, перш ніж це зробити, я б обов'язково попередив тебе, й не треба влаштовувати сцен, я б не казав тобі неправди, Андріано. І ще одне — навіщо ти раптом здумала перенести наші приватні стосунки на справи зовсім іншого плану?»

Не треба було йому так говорити, не треба було принижувати мене аж так своєю правдомовністю, своїм спокоєм, своєю — старшістю, усі переваги на його боці, він має рацію,

він чесний, врівноважений, правдомовний, він попередив би мене, коли б мав зрадити — щоб і тут не відступитись від свого правила завжди говорити правду...

Але про те не слід згадувати, про те не слід згадувати зовсім, ніколи й зовсім, у всьому тому смисл має тільки одне — я хочу його переконати, що не переносила особистих стосунків на справи іншого плану, як він сказав; я хочу й мушу його переконати в тому, що якби тоді не сказала того, що сказала, а пояснила б йому по-людському, то він би все зрозумів, і мені було б легше, маючи хоч Бориса за однодумця, йти зі своєю ідеєю до Пет-Пета.

А тепер мені чомусь згадується, як він, той правдомовний і чесний Борис — чому він такий правдомовний і чесний? — як він злегенька кепкував: «Маленькій дівчинці з такими гарними ногами зовсім не треба важко думати», — а що, коли те, що я брала за жарт, говорилося зовсім серйозно? Він ще казав: «Андріянко, ти знову мучиш мене й себе складними мистецькими проблемами, невже ти думаєш, що я тільки для того допоміг тобі з роботою в Пет-Пета, щоб мати консультанта з проблем дизайну чи інтер'єра заводських цехів? Просто я хотів мати тебе під боком, Сорохтеечко, — я боявся, щоб тебе не вкрав якийсь юний, довговолосий і в ковбойських джинсах хлопчак, ох, як я боявся цього, Сорохтеечко, що тебе можуть вкрасти, зв'язати, кинути на прудкого коня й відвезти кудись на край світу, куди я не встигну дійти, бо мені просто не стане на це часу!»

Те, що було тоді таким приемним і милим — у що воно може обернутися зараз? Не треба. Не треба переосмислювати сказаного раніш, може, справді по-доброму? Щиро?

Тільки, може, занадто щиро? Невже таки справді він міркує собі, що я лиш маленька, гарна Сорохтеечка і мені нема потреби займатися серйозними справами?

Приємно подобатись людині, яку любиш, але ж чому він усе-таки кепкує з мене? Може, я сама дала йому підстави для того? Сперечалась — без відваги, зрештою, взагалі не вмiла сперечатись, та й не хотiлося — так добре було відчувати, що

він має рацію, що він розумний, може захистити, може переконати у своїй правоті, і нема страху спіткнутись, помилитись, бо він завжди є і завжди підтримає, не дасть упасти, навіть якщо спіткнешся?

Маленька, гарна Сорохтеечка, така мила й дитинна, що за неї приємно думати, вирішувати щось, за неї приємно самому все зробити — чисто як для дитини. А коли раптом виявиться, що дитина сама також має якісь ідеї, то це можна сприйняти за продовження дитячих забавок і злегенька покепкувати, злегенька вдати, наче сприймаєш серйозно ті забавки?

Мушу будь-що довести йому, що можу мати власні думки, можу дозволити собі таку розкіш — мати власні думки, бо коли не доведу цього зараз, то ризикую назавжди зостатися для нього маленькою Сорохтеечкою, її можна, звичайно, любити, та тільки з легеньким відтінком поблажливості. Ніби їй можна сказати: «Якби я збирався зрадити, то обов'язково попередив би про це». Чому він так сказав? Міг би не казати такого, не було потреби ще раз похвалитись правдомовністю, нікого ж ніхто не збирався в'язати, і взагалі...

Авторський коментар

Ох, те сакраментальне жіноче «і взагалі»!

Можна дозволити Андріянi говорити ще на про- тязі цілої доби, але читач, мабуть, уже зрозумів, що й тоді він не довідається більше, ніж довідався досі, бо ж Андріяна, як кожна жінка, в стані знервування й тривоги говоритиме про що завгодно, згадуватиме такі речі, слова й навіть рухи, котрі свідчать водночас і за, і проти того, кому належать, вона то впадатиме у відчай, то знову повертатиметься до надії, а читача цікавить не лише те, що відчуває в даний момент Андріяна, а також і те, що вона робить. З Андріяниних же пояснень надто важко зрозуміти це, й тому читач мусить

знову вислухати автора, який обіцяє бути лаконічним і зрозумілим.

Зміни в проєкті, які хотіла здійснити Андріяна, були справді серйозними, й не дивно, що вона зовсім не впевнена, що з ними погодяться — насамперед Петро Петрович.

Торкалися ці зміни не стільки інтер'єра самого цеху — хоча й тут Андріяна хотіла запропонувати дві важливі нові деталі — вмонтувати вентиляційні труби в стіни, щоб вони не заважали доступові світла в цех, а також винести поза межі цехового приміщення — або принаймні виділити окремо — склад з готовою продукцією. Один з таких складів існував, значно віддалений від цеху, і там концентрувалася основна, готова для відправлення продукція, але не раз надлишок екранів і конусів залишався в цеху, складське приміщення було відокремлене від решти величезної території цеху тільки умовно і захарашене в проходах, загороджених вічно автокарами й спакованими екранами. Це заважало працювати, вільно ходити в цеху, більше того, створювало навіть загрозу для робітників. Одного разу у вузькому проході мусили розминутись два зустрічних автокари — і один з них штовхнув високий стос покладених один на один екранів. Обійшлося без біди для людей, але збитки були чималі. Застережливі плакати з написами: «Контролери! Перш ніж розбити скляну оболонку, порухайте, скільки вона коштує! Будьте пильними при контролі, не помиляйтесь!» — звучали трохи смішно того дня, коли автокар знищив десятки екранів.

Однак треба повторити сказане вже вище — Андріяна ще не відчувала себе настільки компетентною в справах виробничого процесу, щоб братися за кардинальні зміни в інтер'єрі самого цеху.

Йшлося про інше — якраз про те, що Пет-Пет надто багато уваги приділив обладнанню кабінетів, подбав про вестибюль, про коридори — і наче мимохідь торкнувся того, що було, на думку Андріяну, більш важливе.

Читач, звичайно, розуміє, що до певного рішення Андріяна прийшла не в один день і не відразу, як їй здавалось. Вона й сама погодилась би з цим, а також з тим, що почалося все не з жарту, не з розмови з Борисом на старому мості про Борисів кабінет, а ще тоді, коли вперше увійшла в цех і злякалась чорно пофарбованих вентиляційних труб, і таких же чорних печей, і захарашеності, і того, що тут не було жодного місця, де вухо, тіло, око й руки могли б відпочивати, порятуватися від шуму, бо він переслідував і в цеховій їдальні, де всі сиділи впритул, а жінка в якомусь не дуже білому халаті видавала кожному пляшку молока й булку, не загорнену навіть у папір. Злякалася цементованих і горбатих підлог у душових кімнатах, вузьких вікон у червоному кутку... Почалося все з цього, а також з розмов з робітниками, з укладеної з допомогою Теодозія анкети (ох, ще одна анкета, — жартували робітники, та все ж більшість серйозно поставилися до відповідей на запитання).

Яким ви уявляєте свій цех? Кімнату для відпочинку? Їдальню? Чи потрібна вам під час обідньої перерви музика? Який колір найприємніший для вашого зору? Чи можете ви собі уявити, що у складу будуть квіти? Чи потрібна вам у цеху чистальня?

Андріяна зустрічалася з людьми, питала їх і саму себе, і якщо зараз їй здавалося, що ідея народилась раптом, що вона не запримітила її народження, то це могло бути чисто суб'єктивним

відчуттям, так само, як сприйняття часу у вигляді білої миготливої стрічки.

Вона вже знала: все те, що на перший погляд просто було — чи повинно було бути — мало ще й зовсім іншу, чисто практичну сторону. Від краси могло залежати дуже багато — людське здоров'я, настрій, стосунки, продуктивність праці, для Андріяни бажання бачити гарне переставало бути самоціллю, а визначалось уже людськими потребами — не тільки її власним бажанням і розумінням.

Андріяна руйнувала план Пет-Пета, бо не могла прийти до здійснення свого задуму без порушення плану чужого. Мабуть, їй якийсь час хотілось компромісу, боязко було образити старшого колегу, не було певності в абсолютній своїй правоті — читач, мабуть, сам добре розуміє, як воно виглядає, це звичайне людське почуття, властиве кожному, а якщо й не кожному, то принаймні значній частині людей, які мусили приходити до утвердження власної думки через заперечення чиеїсь іншої. Безпосереднє відношення до, так би мовити, самоутвердження Андріяни мав також Іван Ратай.

Автор докоряє собі зараз, що надто багато часу відбирає в читача, розмірковуючи про справи дрібніші, як-от приміром, стосунки Бориса й Андріяни або власні (авторські) міркування з приводу того, як ці стосунки почали розвиватись і чим вони можуть обернутись далі (чи, може, автор помиляється, може, він про це не говорив, а тільки збирався і бажане узяв за дійсне?). Знову не те, не так. Автор хотів сказати, що він, може, завадив читачеві стежити за Іваном Ратаєм, тим часом читач хотів би знати про нього щось більше.

Коли це правда, автор поверне читача знову до Івана Ратая. Поверне у найтрагічніший момент у

житті Івана Ратая. Поверне, бо Іванові потрібна підтримка, Іванові потрібне щось, без чого людина обійтись не може. Це не Андріянине сум'яття, сумніви, недовіра й ревності, не Андріянині вагання, де — це засвідчує автор, бо сам знає вагання, й сумніви, й непевність, і непевненість — є завжди можливість — нехай пізніше, як не раніше, — виправити свою помилку. В тому, що трапилось з Іваном, виправити уже нічого не можна.

«Коли настане день провин, забутих свято»

Переписувачі нот записали поміж вузенькими лінійками чорні значки — мелодію жалобного маршу. Музиканти грають жалобний марш. Жовті труби виливають чорну мелодію.

Ховають мою матір.

Труна чорна. Земля чорна. Музиканти вкладають жовті й срібні інструменти в чорні футляри. Труну з тілом моєї матері ховають у землю. Трирічний син моєї сестри, онук моєї матері, кричить: «Навіщо ховають музику в землю? Мамо, вони ховають музику в землю? Мамо, вони ховають музику в землю, не закопуйте, — кричить він, — там була музика!»

Діти завжди думають, що футляр — то труна. Цей чомусь подумав, що в труні була музика.

Музика була. Мама була. Через те, що вона була, а тепер її нема, ми всі також — наче в минулому часі. Я був їй поганим сином. Я любив її. Сестра була їй доброю донькою. Батько не завжди був вірним їй.

Наче не вона була, а ми — були.

Вона всіх нас повернула в минулий час.

Те, що зв'язане з нею, — те все було. Те, що вже з нею не пов'яжеш, іменується в теперішньому часі. Є.

Я тікав від її хвороби. Я не міг сидіти вдома, не міг бачити її обличчя, її вихудлих рук. Я хотів матері сильної, котра може захистити, а тепер вона потребувала захисту, думав я, і не міг їй нічого дати. Сестра думала, що дає. Сестра не боялась. А може, то тільки так здавалось. Боялась.

Батько теж боявся. Зовсім, як я. Невже мужчини — менш мужні, аніж матері, сестри, жінки?

— Чому ти так дивишся на мене? — запитала мама. — Боїшся мого нового обличчя? Боїшся, що мене не буде? Ти ж будеш. Значить, і я буду. Не бійся.

Вона втішала мене. Великого, дорослого, сильного сина, котрий не мав мужності дивитись на її нове обличчя. Обличчя, якого вже майже не було.

Тепер, коли її нема, мені здається, що наша сім'я раптом розсунулась, розсипалась, розпалась.

Руки, одні — все те тримали вкупі. Власне, ми й досі разом, але це вже не те. Не так. Зберігся ритуал спільних обідів у неділю, сестра раптом стала зовні схожою на матір більше, ніж раніше, ніж тоді, коли мама була, раптом виявилось, що вона уміє все робити так, як робила мати, — але в того всього був інший смак. Це підтримання ритуалу. Це спроба продовження. Але це має не той смак.

Повну торбу зеленини на обід несе мама. Заглядаю в торбу, витягаю з-поміж редьки, хвостів цибулі, з-поміж бараболин згорточок паперу — перші черешні, червоні, соковиті перші черешні. Біла пара над білою картоплею. Пахучі гриби. Вона однією хлібиною могла нагодувати цілий світ і мене.

Я раптом чую наші напружені голоси, нотку невдоволення, роздратування, навіть близького плачу в сестри, гніву — в батька. Я не чув цих ноток, коли була мама. Вона гасила усе дрібненьке, вона ніколи не чекала, коли вибухне сварка — вона гасила її, пригадую — й не можу пригадати, чи чув коли-небудь, як вона в чомусь дорікала батькові. Дорікала, звичайно, але я того не чув. Вона оберігала його для мене, щоб він був мені — БАТЬКОМ. Без розчарувань у ньому. Що я можу розчаруватись якось у ній, вона, здається, не думала.

Це було просто неможливим, неймовірним, адже вона — МАТИ.

Ритуал зостався. Недільний обід за столом. Біла скатерка. Чистий відблиск посуду. Добрі страви. Не те. Не так. Не тільки тому, що її нема. Вона могла вийти, поїхати — залишався б смак, настрій, почуття безпеки в усьому. Тепер — нема. Відслонений, вразливий. Готові гніватись. Кожне з нас. Я, сестра, її трирічний син, батько. Батько п'є. Боязко спершу, тепер сміливіше, не криючись. Окрім усього іншого — тому, що вона не може сказати: «Не смій цього робити».

Ритуал зостався. Питаємо одне одного: «Як справи на роботі? Чому такий кислий? Що болить? Їсти хочеш? Допомогти в чомусь? Чисту сорочку маєш?»

Питаємо, а не завжди маємо терпеливість вислухати. Слухаємо — а в очах уже читаємо: «Коротше, братику, викладай тільки основне, я тобі співчуваю, я тобі допоможу, я тебе люблю, але — коротше, тільки суть справи, будь ласка». На пам'ять про неї не говоримо цього вголос. Вона вміла слухати. Тільки вона. Завжди. Кожну дрібницю. По декілька разів. Аж до тих пір, доки ти мав охоту оповідати. Доки ти мав охоту хвалитись, скаржитись, висловлювати гнів на когось, доводити свою правоту. Доти готова була слухати. Не просто слухати — приймати в себе кожне слово.

Я хотів її запитати не одне. Я не встиг нічого запитати в неї. Нічого не встиг запитати. Я тікав від її хвороби. Від її змученого обличчя. Я залишав удома сестру. Звичайно, якби сестри не було, я б усе взяв на себе, але я знав, що є сестра. Залишав усе на неї.

Запитати, як вона вміла з усього радіти. З усього робила свято. З того, що нам смакує обід, з того, що в нас чиста постіль. З того, що тополя в дворі уже досягає нашого вікна. Що трава росте. Що весна. Що літо. Що море. Що діти влаштували виставу — загородили всю кімнату стільцями, регочуть, перевертають усе чисто. Що вони є.

Не встиг її запитати. Не встиг зрозуміти. Не встиг поцілувати останній раз. Вона хотіла щось сказати, я знаю, вона хо-

тіла щось сказати мені — я не зрозумів, не почув останнього слова.

Я поганий син. Я шанував тебе, я любив тебе, я пам'ятаю тебе, але я поганий син. Я нічого не встиг перейняти від тебе. Навчитися. Зрозуміти, як ти.

Квіти я приніс тобі аж тоді, коли ти не могла цього побачити. Дуже багато квітів, так багато, що аж розумієш їх непотрібність. За життя людині не треба так багато квітів. За життя людині взагалі треба не так уже й багато. Сина. Дочку. Онука. Тополі за вікном. Доброти. Губів, щоб сміятись. Чистої сорочки. Слів, щоб говорити про сина, дочку, про їх успіхи. Рук, щоб прати великі білі простирадла. Сили, щоб передати її синові, дочці. Щоб оберігати сім'ю, щоб навчити чесності.

Так мало треба людині за життя. По смерті потрібно більше — по смерті потрібна пам'ять, а пам'ять — така нетривка річ. Ще менш тривка, ніж квіти, принесені руками знайомих. Ніж дерево труни, тесаної чужими руками. Ніж пам'ятник, поставлений на могилі. Пам'ять — така нетривка й делікатна річ.

Але чому мені здається, що я пам'ятаю діда, котрий грав на скрипці, хоч ніколи в житті не бачив його? Може, тому, що мати пам'ятала його й передала мені цю пам'ять. То я повинен цю пам'ять про неї передати також комусь?

Старий Батура каже: та жінка народить дитину, то мені вже не страшно вмирати. Хіба мати казала інакше?

Ви питали мене якось, у чому я вбачаю суспільне призначення людини? То я вам скажу: щоб після смерті хоч хтось помітив, що ви померли. Що вас нема. Саме вас, а не когось там іншого. Може, це занадто мало на вашу думку, занадто дрібно, але це дуже трудно. Це дуже трудно, мамо.

«І я сьогодні став на роздоріжжі тому»

Пет-Пет, одягнений у сіру лікарняну піжаму, зняковівло просить вибачення за свій непрезентабельний вигляд. Справді, та піжама анітрохи не додає йому стрункості, він виглядає в ній таким незграбним і сумним, що я забуваю зовсім, з чим прийшла до нього, й квапливо починаю запевняти, що все гаразд, що виглядає він дуже добре, і викладаю перед ним просто на ліжко безліч пакунків з домашнім печивом, бринзою, цукерками й черешнями. Пет-Пет втішено, як дитина, витягає насамперед чорні, соковиті кульки черешень і кидає до рота відразу кілька.

— Помити треба, Пет-Пете, — сміюсь я, він безжурно махає рукою: так смачніше, Сорохтеєчко. Я інформую його про всі телефонні дзвінки, адресовані йому, і кажу, що це, звичайно, дешиця, дрібна частинка од тієї кількості, котра була насправді. Передаю йому також вітання від Бориса, й Теодозія, і Карповського. Пет-Пет морщиться насмішкувато й весело і, вдало наслідуючи голос психолога, говорить:

— Витвір мистецтва повинен бути суспільно рухливим і естетично досконалим... — І коли він це говорить, я згадую, що повинна йому сказати. Власне, я, здається, таки пам'ятала про це весь час, але трохи відсунула, трохи відклала на потім, як робила в дитинстві з важкими шкільними завданнями: те, що приємніше, то вже, зараз, тепер і відразу, а щодо решти — то нехай потім або й узагалі ніколи.

— Розкажи щось веселеньке, Сорохтеєчко, — просить Пет-Пет.

Щоразу, коли я приходила до нього сюди, в лікарню, він спершу просив розповісти щось веселе, а вже потім йшла мова про нашу роботу, але про неї ми говорили небагато, бо лікарі заборонили його будь-чим турбувати. Зараз я намагалась не думати про цю заборону, а Пет-Пет наче забув про свій непрезентабельний вигляд, підклав під плечі подушку й так сидить собі в щасливій позі людини, котра знає, що вже по-

чинає одужувати, й тому радо приймає тепер і співчуття, й пакунки з ласощами, й веселі анекдоти, й відвідування колег.

Він тишився з черешень і з мого приходу, з букетика квітів, котрий я поставила в склянку на його лікарняній білій тумбочці. «Ох, Пет-Пете, який у вас безлад у тумбочці, — сказала я йому. — Можна, я трохи приберу?» — «Дай спокій, — усміхнувся Пет-Пет. — Дружина відразу запримітить жіночу руку, краще залиш їй ту приємну роботу. До речі, як у тебе справи з проектом? Закінчила?»

Подивившись просто в Пет-Петові спокійні, добрі й незаклопотані очі, я відважно сказала:

— Ні, Пет-Пете. Не зовсім ще. Роблю усе спочатку.

— Спочатку? Тобто як? І навіщо? — не зрозумів Пет-Пет.

— Так, Пет-Пете, усе спочатку, і мені треба... мені потрібна ваша допомога. Скажіть, ви допоможете?

— Ясна річ, — охоче й просто погодився він, усе ще не розуміючи, в чому справа, і я подумала, що він погодився надто поспішно, що я негарно повелася, попросивши в нього допомоги, не пояснивши докладно, якою мусить бути вона, ця допомога. Та й чи можна було назвати це допомогою — відмовитись від свого задуму, пристати на мій проект та ще й підтримати його. Поставивши себе на місце Пет-Пета, я подумала, що хто знає, як би учинила сама, і все ж треба було говорити далі, треба було пояснити все, що я мала на думці.

Спокійні й лагідні Пет-Петові очі не втрачали ані крихти спокою й лагідності, поки він слухав мене. Просто в глибині їх голубої й ніби дитячої лагідності я раптом побачила легенький відблиск насмішкватості й образи водночас, але ховався він так далеко, що, може, я й помилялась, може, я приписувала Пет-Петові щось зовсім не властиве йому, була несправедливою до нього. Тепер він уже не опирався на подушки плечима, не їв черешень, а тільки безперестанку перекочував у роті черешневу кісточку, і я весь час боялась, що він може проковтнути її.

— Гм, — сказав Пет-Пет шепеляво, все ще не випльовуючи тієї кісточки. — Гм, — сказав він і подивився на мене

зовсім не з докором, а зі співчуттям скоріше, і я не зрозуміла, чому б то він мав мені співчувати. — Не гнівайся, Андріано, але все те здається мені просто марною фантазією, далекою від реальності... Ти взагалі орієнтуєшся, що означає зараз, за кілька тижнів до кінця терміну, братись за таку роботу? Поперше, ти її не подужаєш...

— Подужаю, Пет-Пете, я знаю, зрештою, якби ви мені допомогли.

— Зажди, Андріано, зажди... Ось ти говорила про оформлення кімнати для відпочинку. Де...

— Я про все думала, про все абсолютно! Ви кажете — братись за таку роботу! Та я її майже закінчила, я б не йшла до вас з порожніми руками, розумієте, поки була сама ідея — самісінька лиш ідея, я не наважувалася йти до вас, а тепер все майже готове, Пет-Пете, я думала не про одне. Можна використати для оформлення відходи нашого виробництва — те ж скло, Пет-Пете, ну, будь ласка, послухайте, послухайте, що я кажу! Та кімната для відпочинку — це ж не будівництво нового приміщення! Всього лиш пробити стіну до кабінету механіка, він занадто просторий, той кабінет, Пет-Пете. Занадто! Кабінет спокійно можна влаштувати на старому місці, тільки зробити ширшим вікно, вікно уздовж усієї стіни, а в кімнаті для відпочинку — щоб тиша, справжня тиша, щось на зразок тієї ізоляції стін, яку роблять у кімнатах друкарок. Щоб вухо відпочивало від шуму, від грюкоту, розумієте? А якщо хтось хоче послухати музику — там мусить бути установка, як у нашій «Мелодії», слухає і чує лиш той, хто хоче, а решта можуть відпочивати. Інакше, можуть просто радіти з тиші тих півгодини. І мусить бути кімната майстрів, ви бачили, як вони буквально на ходу розмовляють з людьми? А їм тих розмов доводиться вести куди більше, ніж... ніж механікові чи навіть начальникові цеху, слово честі, я все вивчила, все підрахувала, все зрозуміла — майстер вирішує проблеми виробничі, побутові, розв'язує суперечки з приводу денних норм і з приводу прогулів, мирить сім'ї й повчає підлітків, свариться за премії й визначає місце роботи, а ви хочете, щоб вони й

дали влаштовували всі ці справи в тому тісному голуб'ятникові, в тій прибудові, Пет-Пете! Або ж з їдальнею — хіба я не маю рації, коли кажу, що там треба покласти уздовж стін ті світлі керамічні плитки, які ви чомусь...

— Почекай, Андріано, почекай, — поморщився Пет-Пет. І мені здалося, що йому знову хочеться вхопитись рукою за серце, як тоді, коли він говорив: «Так усе просто, підкинь одну-дві маленькі ідеї».

— Почекай, не треба так навально переконувати мене. Адже я сам чимало працював над цим проектом і робив його не так, щоб тільки збутися, так само, як і кожен інший, — він сказав «кожен інший», а не «як ти», — обмірковував кожену деталь, і мені здається, що таки знайшов раціональне рішення у цій справі... Не гнівайся, Андріано... Звичайно, я подумаю над тим, що ти говориш, можливо, де з чим і варто погодитись, але про докорінну зміну — про це мови не може бути, Андріано, зрозумій, ти ще надто мало знаєш виробництво, ще не маєш реалістичного погляду на всі ці речі, тебе засліпила можливість прикрасити цех — а цех не іграшка, Андріано, це навіть не театральна декорація, де потрібен зовнішній ефект, і ти повинна зрозуміти...

— Пет-Пете, це ви дуже добре сказали — не театральна декорація, і тому треба думати, що цеховий інтер'єр робиться не задля одного дня, навіть не задля кількох сотень вистав, а надовго, реконструкція — це ж не зміна декорації, згодна з вами, але й ви погодьтеся, що я саме з цього й виходила, так, — не зовнішній ефект, а краса внутрішня, необхідна для роботи й для естетичної радості...

— Кажеш, без ефекту? А ці твої ідеї з оригіналами картин у кімнаті відпочинку, ця музика, може, іще запропонуєш влаштувати там десь басейн і подавати страви французької кухні в буфеті?

— Ну, французька кухня — не обов'язково, ми й своїх страв маємо вдосталь, та тільки доброго кухаря нема — це ви також маєте рацію. — Я відчувала, що ми вже не туди заходимо в своїй суперечці, зовсім не туди, замість того, щоб

говорити про можливість економії при здійсненні проекту, про час, потрібний для його виконання, ми взялися просто насміхатися один з одного, і це було найгірше, чого можна було сподіватись.

— Ну от, — сказав раптом Пет-Пет і гірко посміхнувся, — от який милий анекдот оповіла мені сьогодні маленька Сорохтеєчка... Знаєш, я справді страшенно зрадив, коли побачив тебе сьогодні... Дуже зрадив, по-справжньому... Послухай, чи ти... чи ти справді така переконана, що маєш рацію? Знаєш, часом людина жалкує, що упиралась нерозумно при дитячих фантазіях...

— А ви справді думаете, що це лиш фантазії, яких не можна здійснити? — При тому запитанні я знову дивилась просто в очі Пет-Петові, тепер я вже не бачила насмішкуватості, тепер то було дійсно лиш співчуття до мене, до моєї немудрості й упертості, недосвідченості, і співчуття було щирим, дуже щирим. Пет-Пет думав те, що казав, він зовсім не збирався, як кажуть, «ламати крила» моїй фантазії просто так, здається, він таки переконаний, що все те — фантазія, може, він, як Борис, думає, що я хочу побавитись у самостійного автора проекту, що мене зваблює бажання слави чи ще там чогось подібного?

Що ж, слава — приємна річ, але ж мені не про те йшлося. Колись ми з Пет-Петом говорили, що в нашій роботі навряд чи може бути натхнення, покликання чи щось подібне. Адже ми виконуємо роботу необхідну, роботу, яку нам диктують умови праці робітників, умови виробництва, економіка, сотні інших факторів — яка ж тут хвилина натхнення, коли ми ремісники, нехай і кваліфіковані, з дипломами, але ремісники. Спершу мене це мучило, здавалось принизливим — я хотіла звільнитись від цього дивного почуття, а Пет-Пет не дає мені права на таке звільнення. Пет-Пет ковтає таблетку, я бачу аж тепер, що він зовсім не так добре виглядає, як мені здалося спочатку, просто тоді він повеселів, зрадив, побачивши мене, а зараз він ковтає таблетки, його обличчя якесь сірувате, й очі зовсім не такі вже й блакитні, як у дитини, — десь там сму-

ток, біль. Я сподівалась, що наша розмова може обернутись саме так, що він не погодиться зі мною, але ж десь таки сподівалася й на іншу можливість, принаймні ми могли сперечатись більш професіонально, серйозно, а тут, правду кажучи, лиш один аргумент: все це дитячі фантазії, Сорохтеечко!

А до того ж лікарня, таблетки, медсестра, котра вже двічі зазірала в палату, мабуть, здивована тим, що я так довго сиджу й утомлюю хворого, і раптом до мене підкрався сумнів: а що, коли справді — фантазії, без ґрунту й розуміння справи? Я ж щойно говорила самій собі: мушу довести Борисові, що маю право на власні ідеї й думки, що я — не маленька Сорохтеечка, просто дівчинка, з якою приємно пройтися вулицею, приємно поговорити й поцілуватися, а... Що — а? Це ж, здається, я мала намір довести Пет-Петові, але хіба задля такої мізерної, дрібненької, чисто приватної мети варто ламати чийсь проєкти, знищувати чийсь ідеї, й плани, й задуми? Задля того лише, щоб довести свої права на існування? Але ж це можна зробити й іншим способом, і якщо я справді гідна мати власні думки, то повинна знайти й спосіб довести це — не конче задля цього травмувати хвору людину, псувати з нею дружні стосунки. Я дивлюсь на змарніле обличчя Пет-Пета — і вже майже готова сказати йому, що відступаю, що згодна лиш на малесеньку зміну — ну, хоча б ізоляцію стін у кімнаті відпочинку або хоч... Та тільки важко, трудно відмовитись від свого задуму, котрий так виразно вже окреслювався живим, здійсненим і... і прекрасним.

Аж тепер починаю розуміти Пет-Пета, його незгоду зі мною. Мабуть, треба бути дуже мужнім, аби отак, відразу, сказати: гаразд, моя робота — ніщо перед твоєю; треба бути мужнім, аби відразу зрадити з чийогось — нехай і не надзвичайного, а все ж відкриття, й погодитись, що ти сам зробив гірше, менше, незначніше щось.

Та тільки де переконання, що такі моя робота краща? Адже ніхто цього зараз, крім Пет-Пета, не скаже, не оцінить моєї роботи належно — я вже знаю, що прийшла до нього насамперед за визнанням, а Пет-Пет не визнав мене. Мені потрібне

було його визнання, саме його — бо ж він, а не хтось інший працював над цим же проектом, і якби він сказав мені — добре, Андріано, то я б уже напевно знала, що таки добре. Ніяке інше визнання не важило б так багато, але Пет-Пет не визнав мене. Чому? І, може, він має рацію?

— Може, ви й маєте рацію, — кажу я вголос і встаю, бо таки пора вже прощатись. Щось у мені завмирає, холоне, світ сіріє, я бачу аж надто виразно грубо кладений тиньк на стінах у палаті, зім'яті постелі, чинюсь сухеньку, прив'ялу руку на білому полотні простирадла, приляклі Пет-Петові очі, — навіжена, ошаліла, та хіба ж можна отак — у лікарні, у хворого Пет-Пета — відбирати його роботу, просячи при тому визнання? Задля самоутвердження, задля своєї егоїстичної мети?

— Ви таки, мабуть, маєте рацію, — говорю. — Вибачте мені, будь ласка, що так якимось нерозумно й недоречно...

— Та ні, — говорить Пет-Пет. І притримує мою руку. — Я не гніваюсь, і, зрештою, треба ж побачити твій проект уже готовим, усе зважити, усе обміркувати...

Ага, думаю, це він робить мені поступку з вдячності за те, що ось зараз відступилася зовсім, зовсім відмовилася від самої себе — він, звичайно, зрозумів і тому зараз так говорить.

— Бачиш, Сорохтеечко, — усміхається Пет-Пет, усмішка його якась дуже невпевнена, він ніби хоче побачити й мою відповідь, — це ж не остання реконструкція, попереду ще багато роботи, і те все можна буде використати, якщо...

— Якщо воно чогось варте, правда? — усміхаюсь і я, звільняючи тим Пет-Пета від непевності, і він усміхається знову, але усміх його так само непевний, хоч я ніби й показала йому, що все гаразд, я не сперечаюся більше.

Авторський коментар

Отже, Петро Петрович відмовився. Не погодився з Андріяниним проектом. Читач, напевно, здивований. Судячи з того, як усе досі йшло, можна було

сподіватись на згоду Пет-Пета. Але, зрештою, чому саме на згоду? Чому Пет-Пет мав би відмовитись від свого задуму на користь Андріяни? Тим більше, якщо він вважає її проєкт нераціональним, бачить наперед, що здійснення його не дасть особливої користі?

Автор запитує так самого себе, але, правду кажучи, він теж не сподівався саме такого результату розмови. Автор був майже переконаний — та чому не бути відвертим, — автор був зовсім переконаний, що Андріяна дістане згоду Пет-Пета. Насамперед автор схиляється у цій справі на точку зору Андріяни. Він не бачить у її проєкті, в її пропозиціях ніякого дів'яцтва. Андріяна геть-чисто все обгрунтовує, і навіть якщо знайдуться в проєкті похибки, тож на те й був би досвід Пет-Пета, аби виправити ці помилки, надати Андріянинному проєктові цілковитої завершеності. Зрештою, значною мірою в своєму задумі вона виходила з ідей самого Пет-Пета — вона використовувала з того чимало, і якби Пет-Пет надумав уважніше й відразу ознайомитися з роботою Андріяни, він би переконався у тому, що це була б їх спільна робота. Спільна в першу чергу в тому розумінні, що Андріяна цілком і повністю скористалася порадами, наукою Пет-Пета. Адже ніхто інший як Пет-Пет давав їй добрі поради вивчити виробництво, саме він допомагав їй це зробити і він запевняв її, що художник на заводі мусить знати не менше від інженера, припустімо. Андріяні такі поради не здавалися перебільшенням, і якби Пет-Пет все-таки приглянувся до її проєкту, то побачив би там дуже багато свого — не того, що він зробив сам, працюючи над проєктом, а того, про що говорив з Андріяною, що пояснював їй, знайомлячи з заводом.

Це одна причина, яку автор вважав якщо не

зовсім, то таки доволі достатньою для того, щоб Пет-Петові погодитись із Андріяною — принаймні в питаннях найпринциповіших, якщо не в деталях.

А друга — це вже причина плану чисто психологічного, причина, про яку не могла знати Андріяна, зате знали читач і автор. Пет-Пета часом переслідувала необхідність сплатити один маленький рахунок, один зовсім маленький рахунок за непринциповість і брак відваги боронити власну думку, принаймні відверто висловити її. Колись Пет-Пет не зумів підтримати свого колегу й відтоді йому не раз здавалось, що він мусить оплатити рахунок за те своє невміння. І ось йому трапилась непогана, добра навіть нагода зробити це, але він чомусь не помітив її, не скористався з неї, він, прекраснодушний, добрий, згідливий, раптом знайшов у собі силу для суперечок, для обстоювання власної думки, для утвердження її. Звичайно, вдалося це йому досить легко — адже читач бачив, як докоряла собі Андріяна: а ніби задля чого? Задля того, аби тільки довести своє власне вміння мислити, свою самостійність, — їй раптом здалося, що в її проекті є тисячі вад, і найбільша — це та, що він — власний... Щирість Пет-Пета, його тверда впевненість схилила Андріяну до того, щоб відмовитись від свого задуму й залишити при житті проект Пет-Пета.

Зрештою, вона була також зовсім щирою — їй необхідно було визнання Пет-Пета, і тепер, без того визнання, вона б не мала відваги просити ще когось ознайомитися з її проектом, не мала б відваги захищати свою роботу. Йому вона довіряла, з його думкою рахувалась і тепер наче залишилась без ґрунту під ногами, наче вже не бачила ніякої можливості для того, аби боротись за свою правоту.

Пет-Пет похитнув у ній віру в ту правоту, зовсім легко й просто зробив це Пет-Пет, — якось і не помітивши навіть, як руйнує щось добре й відважне, не помітивши, що приймає від Андріяни зовсім не маленьку товариську послугу, не послугу — а таки жертву. Пет-Петові навіть і на думку щось подібне не спало, він не міг уявити собі, щоб Андріяна, вчорашня студентка, маленька Андріяна, Сорохтечка, могла і справді зробити щось значніше од посереднього, він не заглиблювався навіть в її розмірковування й докази, наперед уже побачивши в тому всього-на-всього дитяче бажання й дитячу помилку.

І все ж він якось ніби відчував провину перед Андріяною — якась легенька тінь непевності, яку помітила дівчина, таки з'явилась і не покидала Пет-Пета, він уже потім, коли Андріяна пішла, жалкував, що надто різко розмовляв з нею, адже можна було, міркував він, переконати її в усьому куди делікатніше, їй, мабуть, прикро, дуже прикро. Але вона розумна дівчина, зуміла перемогти своє самолюбство, думав Пет-Пет, жаль навіть, що так легко погодилась, але в своїй благодущності вибачав їй ту легкість, він бачив тут власний авторитет, уміння переконувати й власну рацію, однак, думав Пет-Пет, треба буде доконче повернутись до цього проекту, справді щось можна буде використати, нехай дівчина відчує власну силу, бо ж так легко й просто відступила, вона зовсім не має в собі впевненості, а жаль — без того важко. Він відчував утому, знову повернувся прикрий, надокучливий біль у серці. Звичайно, він не бачив тут якоїсь своєї вини — тут винна сама Андріяна, думав Пет-Пет, попри втому й біль думав весь час про ці відвідини, і хоча йому не спадало на думку, що він цього разу мав можливість хоч якось сплатити

давній борг, то не тільки що не оплатив, а може, навіть і побільшив його, тільки вже в інший спосіб.

Читач, мабуть, пригадує, з якою радістю старий Батура, учитель Івана Ратая, сприйняв перемогу свого учня над ним же самим, учителем, і як зумів побачити в тому продовження своєї справи — не дарма ж учив його, — тишився старий Батура. Пет-Петові ж не вистачило вміння побачити в роботі Андріяни й свою роботу, він не відчув тієї спільності, яку відчував Батура, між думками власними й думками ще чиймись; не бачив зв'язку глибшого там, де він був насправді, не знайшов радості там, де міг би знайти — і втрачав можливість сплатити один маленький рахунок, а надокучливий офіціант у чорному фраккові, схожому на фрак диригента, чомусь не нагадав про себе, зрештою, його поява залежала від самого Пет-Пета, який цього разу не бачив своєї помилки, не бачив помилки — от тільки жаль було, що надто різко розмовляв, що, може, образив дівчину, хоча й зовсім не мав бажання ображати її, лиш хотів розтлумачити, що взялася вона за справу, котра їй не зовсім під силу.

Андріяна нічого не знала про ті Пет-Петові тривоги, вона й не здогадувалася про них зовсім. Але, як не дивно, спокій не прийшов до Андріяни. Скільки завгодно могла вона собі втішатися з власного благородства, з власної м'якої поступливості щодо колеги, який так багато зробив для неї — допоміг з улаштуванням на роботі, повірив у те, що вона зможе працювати саме тут, на заводі, навчив її бачити завод очима художника й очима заводського колективу. Звичайно, Пет-Пет часом висловлював дивні, на думку Андріяни, міркування — він не вірив в органічне, справжнє поєднання виробничого процесу з тим, що вони обоє називали есте-

тикою, і от зараз, у його проекті добре було видно, що він якось ніби відокремив свої практичні знання заводу від своїх обов'язків заводського художника, і Андріяна відчувала це, хоча й погодилася з його проектом.

Пет-Пет говорив: «Сорохтеечко, переконаєшся, що люди тут не мають часу думати про красу, люди тут просто працюють — та й годі». Андріяні ж хотілося, аби люди не відділяли своєї роботи від решти світу, де вони напевно шукали — нехай не завжди свідомо й не завжди правильно — тієї краси. Чому б їм не мати її завжди, в усьому, чому Андріяна мусила позбавляти їх можливості зустрічатися з гарним частіше, постійно і з радістю?

Марно переконувала себе Андріяна, що все гаразд, що вона вчинила так, як мала вчинити.

«У зашморгу зірок, у зорях голова вся»

Ніч огортає вологою місто, я відчуваю, як від ріки котиться й напливає народжений нічною туман, розтікається вулицями, вулиці мовби ширшають, набирають якоїсь дивної таємничості й урочистого настрою, місто втрачає барви, запахи, звуки, зате приходиться до нього велика задума й спокій, спочинок приходиться, місто дихає безшумно, ледь зітхаючи часом, вивільнене від турбот і безперервності руку.

Вночі я часто не впізнаю міста — власне, це не зовсім точно, добре знаю його вулиці, знаю його обличчя, знаю запахи кожної вулиці, знаю барви зокрема й у сукупності, — а вночі воно завжди дивує мене якимись несподіванками, якимись новими відкриттями.

М'якою лінією вирисовується на тлі синювато-чорного неба його притемнілий силует, він, той силует, тепер аж ніяк не

чіткий, десь обірваний, десь несподівано гостро окреслений — і від того знайоме за дня чомусь здається ще кращим, чистішим, необхіднішим. Освітлені за північ вікна — то не завжди тривога, не завжди клопіт, то не раз — вибух музики, сміху, поцілунок, задума й праця. Люблю таємничість освітлених за північ вікон, те намагання міста продовжити день уночі, розбити межі поміж днем і ніччю — і в той же час підкреслити різницю поміж ними.

Щойно прошумів дощ, і волога з-над ріки ще відчутніша, змішана з подихом дощу, світла й приємна, під ногами — мокра бруківка, можна йти серединою вулиці, де навіть посеред дня не надто жвавий рух. Хтось пройшов з транзистором — не людина, тинь наче, тинь, котра несподівано зазвучала тоненьким голосом флейти. Пригорблена жінка веде на ремінцях двох маленьких собачат. Одне спиняється біля дерева, друге також змушене спинитись.

Йдуть трое — чоловік, жінка, в чоловіка на плечі — дитина. Спить, опустивши ручку додолу, ручка тихенько погойдується в такт батьковій ході.

Ще двоє — назустріч. Хлопець несе дівчину на руках, вона тихо сміється, їй подобається такий вияв лицарства, він переносить її через маленькі калюжки на тротуарі, як через велетенські й небезпечні в своїй розбурханості потоки, — переносить обережно, як найдорожчий у світі скарб, і вона сміється радісно й тихо, сміх її змішується з вологістю від ріки, з мелодією, зіграною на флейті, з тихеньким похитуванням дитячої руки, з моїми кроками, з диханням міста, з тремтінням дуже далеких і дуже маленьких зірок.

Тут, над нашим містом, зорі ніколи не бувають надто великими, низькими й блискучими. Вони здебільшого дрібні, страшенно віддалені й не раз притьмарені туманами, що випливають з ріки й наче долонями затуляють їх. І тим пильніше ми шукаємо там, далеко, своїх зірок. Чим далі вони — тим зваблівіші.

Запізнілий тролейбус наближається до зупинки, з нього ніхто не виходить, там усього кілька пасажирів, і так, наче це

рейс на їх замовлення, водій спокійним і приємним голосом повідомляє в мікрофон: «...Одна з найкращих у місті вулиць. Раджу вийти і пройтися хоч трохи пішки, якщо не дуже поспішаєте. За кількадесят метрів звідси — вежа сімсотлітньої давності. Ведуться реставраційні роботи. За поворотом — зупинка трамвая номер п'ять». І за секунду: «Зараз перша година вісім хвилиць».

Ага, я чула вже про цього водія, він ніколи не кричить у мікрофон: «Пасажири, не товпіться біля входу, бо людям треба сісти». Чи: «Скільки можна кричати, щоб платили за проїзд». Цей водій знайшов свій спосіб розмовляти з пасажирами, і кажуть, що він здає після зміни найбільшу грошову виручку. Яюсь ніяково, мабуть, і професіональним «зайцям» не оплатити за проїзд.

Я йду все-таки пішки й далі, дорога веде мене до заводу, прохідна яскраво освітлена, я показую перепустку і йду поволі попри цехи — вони, як і все місто, не схожі на свою денну подобу, вони здаються нереальними у тому освітленні, вони стають наче символами, наче — задумом, котрий ще тільки треба втілити в життя. Але це мені лише так здається. Вони живі, гарячі, пульсуючі, як тіла велетнів з тисячами очей і тисячами рук. Зараз, уночі, не видно сміття, відходів, нерівностей асфальтованих доріжок, зараз — сама лиш досконалість, єдність, нерозривність усього тут, на заводі, навіть старі корпуси, не надто приємні для ока вдень, тепер виструнчуються, немовби піднімаються вгору, розпростовують плечі, вибухають світлом, усе — гармонія, усе — краса, і понад тим усім — небо в далеких зірках і запах туману з-над ріки, запах заводу і запах висвітлених кетягів розквітлої старої акації.

Годину тому я відважилась на героїчний вчинок: подзвонила Борисові додому. Загулила хустинкою телефонну трубку — кажуть, від цього змінюється голос, — і попросила Бориса.

— Хто питає? — поцікавилась невдоволено Борисова мати. Я зрозуміла її невдоволення, але відповіла:

— Це з заводу, з цеху, терміново потрібен...

— Гм... — сказала Борисова мати ще з більшим невдоволенням, — мушу вас засмутити: він уже на заводі, щойно викликали, шукайте його там.

Иду до мого склоцеху. Кажу — мого, але він уже наче й не мій. Був моїм тих десятьок днів, коли сиділа над проектом, а від нинішньої розмови з Пет-Петом — уже не мій. Віддала його Пет-Петові. Назад віддала, а от він — чи почуває цех своїм? Треба запитати.

У цеху — той же гуркіт, той же невтишимий і невпинний рух конвейерів, те ж палахкотіння скловарної печі. Величезна, без міри, до неймовірності збільшена розжарена червона куля ось уже тільки вогненною ниткою з'єднана з соплом, ось уже й та нитка перетята, куля спадає вниз, пригасає, тьмяніє, а за нею нова крапля з тієї ріки, і так безконечно, завжди, день і ніч, доти, доки знадобиться людям, доки не знайдуть ще якогось іншого, мудрішого способу виконання тієї ж роботи. Раптом змішується усе в моїй уяві, бачу новий цех, якийсь фантастичний, прозоро-світлий, з людьми, одягненими в легке, зручне убрання. Люди рухаються вільно, легко, вони відчують досконалість власну і досконалість того, що їх оточує, нема ані гуркоту, ані випарів, ані дихання газових пальників, і уздовж над цехом — колосальна галерея, теж прозора, у зелені, там люди відпочивають, і хто захоче, може слухати музику, випити склянку холодного апельсинового соку, — знову ти зі своєю утопією, — чую я голос Пет-Пета, — це все можливо через сто літ, та й то не у склоробному цеху, Сорохтечко, тож одумайся, стань на реальний ґрунт... Що ж, я зараз потішу Бориса, скажу йому, що стала на реальний ґрунт, що вже не позбавляю його можливості засідати в розкішному кабінеті, от лише жаль трохи, що Іван Ратай не зможе відпочити в тій гарній, затишній кімнаті: її вже не буде, її нема в Пет-Петовому проекті. Ну, нічого, зате Іван Ратай зможе відчувати, що начальник цеху — це таки начальник цеху, а механік — таки механік, бо в них будуть розкішні, добре обладнані кабінети. Кінець кінцем, Іван Ратай зможе подарувати комусь у той кабінет свою картину. Хоча ні, його картини —

або надто грандіозні за задумом, вони вмістилися б хіба що в тому суб'єктивному утопічному цеху,— або надто грандіозні, або надто суб'єктивні, як та акварель, про яку розповідав мені Борис.

Іван Ратай іде мені назустріч. Щось із ним не так, щось не так — я це бачу, я не стрічалася з ним добрий тиждень, чи просто я ніколи ще не бачила Іванового обличчя ось так — уночі, посеред цього незвичайного яскравого світла?

Іванова права рука чомусь забинтована, але не в тому річ, щось у нього не так, щось із ним не так. «Добрий день», — говорить Іван, не всміхаючись. У тому «добрий день» нема нічого дивного чи кумедного, людина ж на роботі, людина в нічній зміні, а коли людина при роботі, не може вона сказати — доброї ночі, аж ніяк не може і тому звичайно бажає доброго дня.

— Що з рукою? — питаю я так, наче маю ще також охоту запитати: «Що з тобою взагалі, Іване?»

— Пусте, — гмикає Іван; — так, маленька виробнича травма, — говорить він і не всміхається.

Я бачу, що він більше нічого не збирається пояснювати, і тому питаю про інше:

— Чи не бачили ви часом Бориса Дембіцького?

— Бачив, — киває Іван Ратай. — Він у лабораторії, і поспішайте, бо не застанете, подасться знову кудись в інший бік цеху.

Іван Ратай ще раз кивнув головою й рушив до свого робочого місця, я стояла й дивилась йому вслід, і мені хотілося, щоб він озирнувся, він таки справді озирнувся, знову кивнув, але все так само не всміхаючись, а я звикла до його усмішки і тепер уже зовсім твердо знала, що з Іваном Ратаєм щось не так. Я бачила, як він працює біля свого верстата, а довкола нього був цех, і знову довелось мені в думці сперечатись із Пет-Петом, котрий казав, що завод — над людиною, а не людина — над заводом, завод над людиною тому, казав Пет-Пет, що кожен робітник не знає — та й не може знати — всіх таємниць ним же закладеної споруди, всіх таємниць і таїн

виробництва, він владний лиш над тим, що робить сам, і зовсім не владний над тим, що робить його колега. Не можна досягнути неосяжного, — говорив і Борис, коли я пробувала пізнати завод; але Іван Ратай — господар свого верстата і господар усього заводу, бо, інакше, чому б уявлявся Іванові Ратаєві образ прекрасної, великої, незвичайно могутньої жінки, коли він збирався малювати Марію Воронець? Власне, малювати її він не збирався, не зважувався, але саме так — наче тримає на собі цех — бачив її Іван Ратай.

Коли б не почував себе тут господарем, то й не міг би так бачити Марію.

Як довго я йшла-таки до того розуміння, яке зараз от ма-ла в собі, від котрого вже не могла відректися тут, при Іванові Ратаєві, що розглядав зараз свою забинтовану руку, наче думав, чи може взятись до роботи, чи таки мусить відмовитись від цього. Як довго я йшла — спершу через непевність, через абсолютне нерозуміння потреби доробляти Пет-Петів проєкт, потім — через непевність у власній правоті, через дитячу згідливість — не можна турбувати хворого, не можна наполягати на своєму, коли хтось так категорично зве те твоє пустою фантазією, — як довго я йшла до того, що побачила й зрозуміла зараз.

Іван Ратай не відступив би. Я також не відступлю. Нехай не гнівається Пет-Пет, але я не можу відступати. Я б собі того не вибачила. Дурне я думала, що те все — задля самоутвердження, що то — задля себе самої, аби переконати Бориса, Пет-Пета, саму себе, що можу й умію більше, аніж їм здається. Дурне. Справа ж не тільки в тому. Насамперед не в тому, й якраз через те я не маю права відступитись. Тут йдеться про Івана Ратая, про Марію Воронець, про старого Батуру, про тих, хто посміювався з мене тоді, коли я чи то з самовпевненості, чи то із страху виказати непевненість — пояснювала, що таке естетика. Нічого не можу порадити, Пет-Пете, це вже перестало бути нашою приватною справою, це й не було приватною справою, змаганням двох вільних художників — хто кого, — гнівайся або не гнівайся, Пет-Пете, а я та-

ки не відступлю. Одного лиш я хочу — аби ви таки зрозуміли, про що йдеться.

— Добрий день, Борисе, — сказала я, бо була при роботі й тому побажала йому доброго дня, — добрий день, Борисе.

Крізь невеселу заклопотаність на його обличчі проглянула радість, і та радість належала мені.

— Андрійко, ти звідки взялася? — він дивився так, наче тепер йому треба було якоїсь підтримки від мене — чи то мені лиш здалося зараз, коли я раптом і назавжди відкрила в собі здатність боронити щось по-справжньому?

— Взялася, — сказала я. — Взялася, а що?

— Не йдеш ще? Якщо маєш час, почекай, я мушу владнати тут одну справу — і трохи звільнюсь, гаразд?

Не було й мови про нашу суперечку — так, наче й самої суперечки не було, або ж він забув про неї, або ж вона здавалась важливою тільки мені?

Я чекала на нього, і коли він прийшов, я сказала йому:

— Відолаха, як тебе вистачає на третю зміну?

— Біда була, Сорохтеечко... Минулося...

— А що?

— Газозварники надумали свою роботу робити не там, де слід, смикнуло їх перекочувати чомусь під комірчину, де тримаємо лаки, та всілякі подібні речі, іскра в таких випадках звичайно трапляється — одна іскра — і досить, щоб пустити в повітря і цех, і людей. Добре, нагодилися відважні хлопці, все обійшлося, один лиш — з опіками. Забрали в лікарню...

— То це зветься — обійшлося? Ти що, Борисе!

— Так, Сорохтеечко, не обійшлося, ясно. Такі справи легко не обходяться... Іван Ратай також має руку скалічену.

— То чому ж не йде додому?

— Каже, що не хоче. Я відсилав. Не хоче.

Я вже не відважувалась говорити йому того, що мала сказати, воно мені здалося трохи недоречним, я хотіла сказати, що от кілька годин тому готова була подарувати йому той кабінет, запроектований Пет-Петом, а тепер прийшла відбирати назад. Але ж то так, кабінет Бориса — то тільки

маленька ланка в тому довгому ланцюжкові моїх вагань, сумнівів і рішень, і, зрештою, навряд чи Борис справді б таки вимагав для себе того кабінету, він був такий утомлений зараз, що я не мала відваги розпочинати своє, та він сам запитав:

— Андрійко, вибач, я мало не забув за тим усім — то, що сказав Пет-Пет на твою ідею? Як на мене, він людина розсудлива, і якщо ти все по-людському пояснила йому, а не так, як тоді мені, то все мусить бути гаразд, правда, Сорохтеечко?

— Звичайно, все мусить бути гаразд, Борисе, — сказала я й прикусила собі язика, аби таки не запитати: то що, я таки маю право на серйозні думки, хоча й ноги в мене гарні? Я вчасно прикусила собі язика, бо ж таки смішно б виглядала з тим запитанням.

— Звичайно, все мусить бути гаразд, Борисе, навіть якщо Пет-Пет виявиться не таким розсудливим, як тобі здається.

«У невідоме ніч веде мене кудись по золотий горіх»

— Йди, хлопче, додому, — каже Борис Дембіцький, наш механік.

— Йди, хлопче, додому, — каже Старий.

Він подивився знову на мою руку.

— Чого ж ти її у вогонь пхав, — каже він.

— Я не в огонь, я мусив просто витягнути звідти ту дурну банку, ще трохи — загорілась би, то вже мусили б кликати пожежників, обійшлося без пожежників, самі згасили, не так дуже й горіло, шкода Степана Головченка, якщо йому лице понівечило, такий гарний хлопець, я думаю — його малювати легко, бо дуже гарний, тому й легко, але малювати усе важко, жаль, що я не намалював його перше, не встиг, а тепер... Ми так багато не встигаємо, — кажу я.

— Намалюєш тепер. Усе в тебе попереду, встигнеш, аби лиш мав з чим встигати, аби лиш знав, що хочеш встигнути.

— Ви так завжди говорите, Максиме Івановичу, ніби геть чисто все знаєте. Я тепер не наздожену, розумієте, вже запізно... Ви з усім встигли?

— Не з усім. Не з усім. Але не одне й зробив. От тебе дещо навчив — й від тебе також навчився. А що, думаєш, жартую? Ні, не жартую, сину. Свого сина не маю, але от же ж ти є, й то вже добре.

— Ви як моя мама. З усього — радість. Свято з усього, — хочу я йому сказати, але не кажу. Старий розбинтовує мені руку, кладе на обпечену шкіру свою мазюку, густу, з неприємним запахом. Каже, що біль зніме й скоріше загоїться. Біль і справді наче відступає, хоч я знаю, що то не так, того не може бути, біль ніколи так відразу не відступає й не зникає.

Одного разу я взяв у чужому домі чужого годинника, поклав його собі в кишеню й з тим прийшов додому.

— Де ти взяв? — запитала мама.

— Подарували, — сказав я.

— Такого не дарують. Скажи правду, сину.

— Подарували, — упивався я.

— Битиму, — сказала мама. — Битиму, і ти все одно скажеш правду, бо буде боліти й ти боїтимешся болю і скажеш правду, а я битиму доти, поки не скажеш. Але ти краще скажи так, не битий, не із страху, а тому, що шануєш мене й себе мусиш також шанувати.

— Взяв, — сказав я правду, і розповів, де взяв, і думав, що вже тепер мене поминула кара.

Мати не біла. І батькові не сказала. Тільки після того не розмовляла зі мною довго — так, найпотрібніше скаже, а по-своєму, по-доброму — не розмовляла. Щоб як затамив — призначення не завжди рятує від покарання. Це так можна вибрати для себе легеньку дорогу — скоїти паскудство, розкаятись у ньому, признатись, у груди себе вдарити — та й уже й чекати за те прощення, відпущення усіх гріхів. Це вона мені потім пояснила. Пояснила, що правдою не можна користуватись як власним одягом.

— Іди додому, хлопче, ковтни гарячої кави й лягай спати, — каже Старий.

А я не хочу додому. Не маю кому показати свою обпечену руку. Не маю кому сказати:

«Чого ти так налякалась, таж то дурне, вічно ти до мене, як до дитини, ну, ну, дай уже спокій, чого ти так розжалілася наді мною».

Ще іншого разу я потрапив у компанію старших хлопців, було мені тоді чотирнадцять, не більше, — хлопці пили вино, відзначали чийсь день народження, дали й мені, я йшов додому перевальцем, світ коливався, перевертався з ніг на голову, мої черевики були важкі, ніби до кожного по одній гирі причепилось. «Що тобі?» — не зрозуміла спершу мати, а потому так глянула, що я й крізь туман у голові побачив той погляд, а вона нічого — лиш дивиться, та стягає з мене заяложене вбрання, та голову мою під холодну воду, і спати, до ліжка, я в ліжку впав, як у провалля, як з гори в густу, в'язку мряку.

Другого дня вона мене била. Тверезого, свіженького, перед самим сніданком била. І я навіть рукою не ворухнув, щоб оборонитись, хоч уже тоді був од неї чи не на голову вищий. І, мабуть, навіть дужчий.

Андріяна Сорохтей чомусь прийшла в цех. Нічна зміна — а вона чомусь прийшла. Уже тепер не розглядається, не мусить вдавати, що все гаразд, — тепер таки справді все гаразд, вона вже знає в цеху все незгірше від кожного з нас.

Вона підходить до мене й каже:

— Йдіть додому, Іване, як можна працювати з такою рукою?

— Та я й не працюю, — кажу я, — так, тільки час збавляю.

— Дома збавите його краще, — всміхається вона, людині стає світло від такої усмішки, досить побачити таку усмішку, і вже стає добре, вона всміхається не просто так, а душею вона всміхається, і тому — так добре. Зараз скажу, скажу їй про матір, розповім, якою вона була, моя мама, і скажу також,

що багато чого не встиг, і тепер не можу того надолужити, нічим не допоможу, не наверну, — багато чого не встиг.

Коли ми жили на околиці, за старим мостом, у мене був велосипед, я брав велосипед і їхав далеко за місто, через старий міст переїздив, він торохтів під колесами, здрігався, а я їхав далі, аж у поле.

На рамі сиділа дівчинка, звалася вона Христинкою, а що в дитинстві зовсім не вмiла вимовляти свого імені й називала себе Інькою, то так і досі її дражнили. Іньчине волосся вітер кидав мені в лице, воно лоскотало щоки й губи, і від цього хотілося їхати хтозна-куди, хтозна-як швидко.

Чому я не говорю нічого? Мовчу і не говорю нічого Андріяні, а вона так дивиться, наче справді знає, що можу їй багато чого оповісти про себе, наче хоче запитати. «Що з тобою, Іване? Чому ти такий дивний сьогодні?» — але вона не питає, і я також мовчу, нічого не кажу їй.

Старий питав мене, чи був я у Наді Веселовської, чи бачив її й пояснив їй усе, чи ні? «Не був», — сказав я, і коли я так казав, то ще не знав, що можна не встигнути зробити дечого, навіть того, що дуже хочеш, це Старий мене втішає, ніби, якщо життя попереду, то можна зробити геть-чисто все, він же й сам признався, що не завжди й не все, і може так трапитись, що життя мине, а я так нічого й не поясню Наді Веселовській, і буде вона пам'ятати, що її зневажили, не зрозуміє напевно, що я думав тоді, коли малював її.

Час поїхати знову до Наді Веселовської. Тоді я не зважився зайти в її дім, бо ще не прийшов на те час. А зараз якраз пора їхати до Наді Веселовської, дарма що ніч, це не має ніякого значення, що ніч, зрештою, поки я туди доберусь, то вже світатиме, і буде саме добра пора, щоб поговорити з Надею Веселовською.

Автор хоче закінчити розповідь про поїздки до Наді

Мотоцикл уперто не заводився, рука Іванова боліла до нестями. «А-а, — зціплював він зуби й казав самому собі, — нехай болить, так має бути, ліпше хай рука болить, то трохи зменшує біль десь там, у грудях».

Мотоцикла Іван звичайно ставив на стоянці біля прохідної заводу, мотоцикл чекав на нього завжди й наче радів з Іванової появи, бо Іванова поява означала, що тепер буде дорога й рух.

Іван виїхав за місто. В місті й далі була тиша, така гнітюча тиша, «моторозна тиша», — подумав Іван, і якби міг, то якось би втишив гуркотіння мотоцикла, але він не міг зробити цього.

Проторохтівши по старому мосту, мотоцикл вискочив спершу на вузьеньку стежку, а потім увігнався просто на лісову широку просіку, Іван висвітлював собі дорогу, вона миготіла перед ним торішньою глищею, подекуди випадково опалим зовсім молодим зеленим листям, сухим галуззяччям, десь скрикнув птах, наполоханий, може, Івановим вторгненням до лісу, з-поза дерев уже наче впливало ще прохолодніше й вологіше, аніж сама ніч, світання, воно робило ширшими відстані між деревами, зате наближало Івана до кінця лісу, він перескочив через залізничне полотно, тут уже зовсім світліло, зорі блідли й віддалялися зовсім, наче пірнали в глибину неба, ще все було примарним, трохи нічним, невиразним і невловимим, ще всі звуки й кольори спали, бо сонце не розбудило їх, та все ж Іван вїздив у світанок, він наздоганяв його від самого міста й аж тепер, коли вїїхав на польову дорогу, відчув, що врешті-таки гонитва скінчиться добре, він віднайде світанок.

Загальмувавши трохи віддалік од Надиної хати, він поволі, трохи несміливо, але вже не маючи навіть гадки завертати назад, пішов до воріт. Темне вікно, одне, друге, третє, темне вікно в передсвітанковому повітрі здавалось таким же прозорим і чистим, як небо десь там, над Івановою головою.

Хлопець постукав. Раз, вдруге.

І у відчиненому вікні побачив Надю. Не так побачив, як угадав, що то вона, бо тільки в неї одної на цілім світі могло бути таке волосся, що палахкотило світлим полум'ям навіть тоді, коли сонце ще не розбудило кольорів, запахів і звуків.

— Ой, мамо, — сказала дівчина, стуляючи розтин на сорочці, — це ти... Чого тобі треба, чого тобі ще треба від мене, — сказала вона чи то з болем, чи то зі здивуванням, хлопець боявся, що вона от зараз зачинить вікно, він притримав віконницю рукою, наче це могло врятувати його від самотності, якщо б вона зачинила вікно.

— Зараз... зараз я тобі скажу, — говорив він, майже не розтуляючи губи, — почекай, не йди, я зараз тобі скажу, не гнівайся, Надю, почекай, у мене померла мама, я поховав маму, Надю, чуєш...

— Йой, мамо, — сказала вона і вже не говорила більше нічого, тільки простягнула руку до нього й пестила злегенька й тіло його голову, його обличчя, й очі, й губи, і це було якраз те, чого він потребував зараз найбільше — щоб вона вдила долонею по його волоссі, по очах і губах, щоб він міг відчувати дотик — якраз те, чого йому найбільше зараз було треба. Щоб ні про що не питала, нічого не говорила, тільки отак ласкаво доторкалась до нього рукою.

Притча про коваля і карбівничого

Вітер котив дорогою жовте, сухе перекотиполе. Чорт влаштував собі розвагу на самій середині дороги: перехоплював перекотиполе й шпурляв його назад, просто в обличчя вітрові. А той гнівався, шарпався, лаяв чорта й гнав перекотиполе знову тією ж дорогою, чортові до рук. Чорт вдоволено сміявся.

Коваль кував коня. Клав на одне копито срібну підкову, щоб кінь не спотикався, а верхівець не боявся дальньої дороги. Коваль бив молотом лунко, голосно, той звук не давав спокою карбівничому.

Карбівничий кидав геть незакінчену роботу, проклинав коваля й погрожував йому:

— Спалю твою хату. Викурю тебе звідсіль з твоїм нестерпним, безтямним грюкотом, з твоїм важким молотом, з усім твоїм галасливим, нікчемним родом. Триклятий бездаро, нужденний реміснику! Йди геть, туди, звідкіль приволікся у наші краї! Ти заважаєш мій роботі, ковалю!

Коваль сміявся. Він знав, що сам перший прийшов у цю місцину і тут забудувався. Знаходилися навіть свідки, котрі підтверджували ковалеві слова, бо нібито самі допомагали йому закладати кузню. Коваль часто розповідав, як воно все було насправді.

Він ішов цією стежкою, цією самою дорогою, втомлений і голодний, була тоді рання осінь, туман перед вечором снувався в ярах при дорозі голубими пасмами, коваль не знав, чи матиме цієї ночі де прихилити голову. Він ішов поряд із конем, котрий тягнув на возі його ковальський лаштунок. Вони спинилися на пагорбі, коваль розпалив багаття, вогонь жадібно пожирав сухуваті галузки й листя, червонясті легкі тіні блукали по траві. Спалахували відблиски багаття в чорній гриві коня, коваль їв хліб і запивав його вином. Вино мало гіркуватий присмак самотності, коваль стиха мугикав пісню, щоб поміж ним і самотністю хоча б та пісня стояла і кінь з чорною гривею. Зненацька почув голоси, хрускіт гілки під чиеюсь ногою, заговорили діти, забряжчали при колодязях відра, дівчата в довгих спідницях і квітчастих хустинах клали на плечі гнугі жовті коромисла, чийсь руки різали хліб грубими пухкими скибками, пахло димом, доброю стравою, пересохлим сіном, хтось надкушував яблуко, хтось цілувався з дівчиною, зіпершись плечем об стовбур старого дерева, а понад тим чувся лункий, голосний удар молота, і коваль побачив самого себе при роботі: начебто він стояв над горном, па-

лахкотів у кузні вогонь і на копитах коня блиснула срібна підкова.

Вранці коваль побачив у долині село. Він міг би поклястися, що того села не було увечері, воно з'явилося якраз тієї миті, коли привиділося йому. Однак усе там було так, ніби село те стояло в долині одвіку, а якщо вже й не одвіку, то добру сотню літ. Коваль залишився там, вибудував кузню на пагорбі, і знаходилися свідки, які стверджували, що допомагали йому зводити стіни тієї кузні.

— Нехай би грім упав на твою кузню. Нехай би запалала під тобою земля тої миті, коли ти ступив на цей пагорб, коли ти узявся тут за своє нікчемне ремесло! — проклинав коваля карбівничий, бо то ж він сам перший прийшов сюди, хоч не було свідків, котрі підтвердили б це, як не було тоді довкола живої душі, тільки туман снувався вечором в ярах при дорозі голубими пасмами, і крізь ту легку, майже прозору заслону на зеленкувато-сірому небі чітко позначалася лінія дальнього гірського хребта, а на самій середині дороги танцював веселий танець одноногий птах, змахуючи крилами, чорними з синім відблиском.

Карбівничий зостався тут, аби надивитися вдосталь на самітний танець чудного птаха, котрого не міг бачити ніхто, окрім нього, бо не було тут ані села, ані кузні, лиш дорога і пагорб у голубі пасма туману. Карбівничий споживав свій хліб і вино. Вино мало солодкий присмак самотності, якої так давно шукав, так давно хотів мати карбівничий, щоб урешті нерозпорошена думка допомогла йому відтворити в карбах усе те, що він досі бачив і знав, що перейшло крізь його серце, як через вогонь. Затим і вибрав він цю місцину, як вибрав її для себе і для свого самотнього танцю одноногий птах з чорно-синіми крилами.

Карбівничий проклинав коваля, бо той порушував самотність, гримаючи залізом, роблячи свою чорну роботу, і люди йшли та йшли до коваля, протоптуючи безліч стежок попід хижею карбівничого, бо стояла вона якраз неподалік ковалеві кузні, і ніхто не зазірав у вікно карбівничого, бо той не

вмів підкувати коня, ані зробити серпа, і людям нічого не треба було від карбівничого.

Прокльони спадали на коваля щоденно, але хата його не западалась, не розлітався на друзки молот, не згасав вогонь, а коні, підковані ним, самі знали потрібну дорогу. Дім його уміщав безліч людей, росли, з'являючись на світ, його замурзані й галасливі діти, і коваль сміявся з карбівничого, байдужий до його роботи і до його прокльонів:

— Я заважаю твоїй роботі? Ха-ха-ха! А що ти робиш, слухай, ти, хлопче? Усе твоє вміння зійшло на прокльони. Чи ти хоч одну підкову за життя викував, чи одного ножа нагострив хоча б? Ти, мабуть, стидаєшся показати свою роботу людям — а може, взагалі не маєш чим похвалитися? Бо хто коли бачив, що змайстрували твої руки?

І коваль знову сміявся, а за ним усі його замурзані, галасливі, як сорочата, діти.

Та якось одного ранку, коли сонце жовтіло за білуватими хмарами, а вітер котив дорогою перекотиполе просто чортові до рук, карбівничий відчув раптом, що не може узятися до роботи. Він брав різець — і відкладав його геть. Він розглядав зроблене раніше — і все здавалось йому нікчемним, жалюгідним і мертвим, звичайною, наївною навіть, вигадкою повернувся спогад про веселий танок одноногого птаха, мізерною, змалілою бачилася гряда синіх віддалених гір, світ повужчав, збляк, втратив чіткість ліній і позбувся гармонії і краси. Карбівничий не міг зрозуміти, що сталося. Він був ще молодий, руки його не втратили сили, очі бачили добре найдрібніший штрих, найтоншу травинку й найдалшого птаха в небі, то в чому ж річ?

І тут карбівничий усвідомив, що не чує звуків ковалевого молота. Було від того неймовірно тихо так, ніби карбівничий опинився на дні глибоченного колодязя, звідки видно спалах блискавки, а не чути грому. Світ наче онімів, і мала це бути якраз така мовчазна німота, котрої так віддавна прагнув карбівничий, бо гуркіт молота заважав йому працювати. Однак ця тиша чомусь не радувала карбівничого, навпаки, тепер, ко-

ли він почув її, вона розтривожила, знервувала й наполохала навіть, вона, сама вона завадила його роботі, і карбівничий не знав тепер, на кого й на що зіслати свої прокльони.

Уперше за довгі роки він переступив поріг ковалевої кузні і побачив важкий чорний молот, горно, погаслий вогонь і коваля, котрий збирає і складає домашній скарб, лаштуючись у дорогу.

— Куди йдеш? — запитав карбівничий і раптом відчув, як заболіло його серце, ніби воно розділялося навпіл і він втрачав щось, втрачав самого себе, сам покидав рідне вогнище, без якого не міг прожити.

— Шукати іншого місця, де б на мене прокльони твої не сипалися, безвісний ти зайдо! Он, — коваль кивнув головою у бік одного з своїх синів, — його обпекли твої прокльони і твої закляття. Каже, що піде жити в твою нужденну хижу, змиватиме тобі ноги, слугуватиме довіку, аби лиш ти навчив його карбування. А що то таке — чи він відає? Таж то мана, нічого твої руки не вміють, а хіба ж можна учитися чогось такого, чого ніби й нема, чого не бачиш?

Карбівничий розумів коваля. Він і сам би не хотів, аби його син — коли б мав сина — покинув прадідівське ремесло і брався до іншого. Карбівничий притлумив у собі радість, котрої не мав права зараз відчувати, та й, зрештою, хто знає, чи цей хлопець розуміє, чого забажав? Що б він сказав, почувши про одного птаха — чи не здалося б це йому пустою й смішною байкою, чи не подумав би, що карбівничий божевільний, та й годі? А коли б так, то чи можна його брати собі за учня?

Коваль говорив далі:

— Він каже, що ніколи не візьме до рук молота, що його пальці самі б знали, що робити, аби лиш ти дозволив йому торкнутись тої твоєї триклятої міді! Мій старший син не хоче брати молота до рук — а якраз на нього я мав найбільшу надію! Я мушу йти звідси через тебе, чуєш, прийшлий чоловіче?

— Зажди, — сказав йому карбівничий, — не йди нікуди. Я піду, — сказав карбівничий, приглядаючись нишком і з якимось затаєним жалем до хлопця, котрий хотів піти до нього

в науку. Хлопець був дужий, високий і широкоплечий, з великими долонями й міцними вилицями, над верхньою губою йому висіявся м'який пушок, то був гарний хлопець, і з нього, мабуть, міг би бути добрий коваль, але вже не буде, хоч би як далеко пішов тепер карбівничий. Бо той хлопець хотів стати карбівничим, і з нього вже не буде справжнього коваля.

Карбівничий розумів те, але також розумів він інше: мусив уступитися, мусив піти геть звідси, бо ковалеві зробити це було важче. До того ж уся околиця зосталась би без коваля, якби той пішов.

Карбівничий ламав свою хату, ладнаючись у дорогу, збирав убогий скарб і все, що зробив, покіль чекав і сподівався самотності тут, у цій місцині, де пливли пасма голубого туману, де танцював одноногий птах і чорт бавився перекотиполем, а ковальський молот громом озивався в околиці й зваблював до себе людей.

Коваль стояв трохи оддалік і дивився на те все, і вперше — на людські обличчя, полишені карбівничим на металі. Раптом, прозрівши, зрозумів, що то обличчя його синів і дочок, і його власне, і горів на жовтій міді вогонь, гуркотів молот, пливли пасма туману, цілувалися з дівчатами парубки, танцював одноногий птах, який був, хоч його не могло бути, — а все те робилося з великої любові й не лежало на тому прокляття. Коваль дивився — і аж тепер побачив, якою гарною була його кузня, якими прекрасними були роблені ним підкови, які незвичайні коні, котрих приводили до нього, які світлі обличчя його дітей.

І ковалеві здалося, що то він сам іде геть із свого дворища, від свого вогню, і втрачає самого себе, розділяється навпіл і гине.

— Зажди, — сказав коваль, — не йди нікуди. Бачиш — я привів тобі свого сина, — коваль кивнув у бік молодого хлопця з широкими долонями і м'яким пушком над губою.

А вітер тим часом уперто котив дорогою жовте сухе перекотиполе.

КВІТЕНЬ У ЧОВНІ

Благослови, мати,
Весну закликати!
Весну закликати,
Зиму проваджати.
Зима у возочку —
Літечко в човночку

1

Вони сиділи у великій кімнаті, де під стінами вишикувалися стелажі з книгами, сиділи й слухали музику, покурюючи і розмовляючи. Ти наготувала їм бутерброди, син заварив каву, і вони розкошували зараз не так музикою чи кавою, як власною дорослістю і правом на замкнені двері і самотійне вирішення якихось своїх проблем, до яких вони тебе не допускали. А тобі будь-що треба увійти в кімнату і взяти потрібну для роботи книжку, син не знає, де вона лежить, ти сама мусиш пошукати, але все відкладаєш і відкладаєш той момент, коли таки постукаєш у двері і з усмішечкою, такою легкою і незначущою, що її не обов'язково навіть помічати, увійдеш у велику кімнату. Ти розмірковуєш, чи треба їм щось пояснювати і щось взагалі говорити, бо ж не годиться увійти ось так без слова, мовчки, ніби ти чимось незадоволена, треба щось сказати, але що?

Щойно якась думка майнула в голові — та й нема, зникла, наче рибина з рук випорснула, — а тобі шкода, бо ж наче було щось дуже важливе — про людину, про творчість, співвідношення чогось із чимось, — порожня голова, не вхопила й не втримала. Але ні, такі є: в який момент людина перестає сприймати і засвоювати? Чи не перекреслює вона своїм запереченням нового саму себе, усе те, що зробила досі, і чи не втрачає права на суспільне існування? Як вловити в собі момент переходу від мудрості до рутинерства, до зануд-

ливо-повчального тону? Як спинити себе, не пустити далі й далі, до моральної загибелі?

Музика на мить згасла, мабуть, вони міняли касету. А без книжки тобі не обійтись, треба на завтра підготувати бесіду для твоїх школярів — про художників-передвижників, і ти входиш, постукавши, у велику кімнату.

Вони підводяться, щоб привітатися, суміш галантності, лицарства і напівдитячої незграбності, дівчинка підводиться лише ледь-ледь, вона приглядається до тебе з цікавістю, одним поглядом охопивши одяг, зачіску, звичайно, вона примітила, що ти без манікюру, у неї самої довгі нігтики старанно пофарбовані яскраво-червоним лаком, а по тій червоності — дрібнесенькі золотаві цяточки. Тепер так модно. Тепер також модна стрижка, що називається іменем французького перукаря «сесонн»; прямі спіднички, чобітки, уже не на «платформі», але з високими каблучками й вузькими халявками, так, ніби їх власниця збирається танцювати гопака, а не йти на роботу.

Хоч ти й не приглядаєшся, але знаєш, що всі вони чимось схожі поміж собою, тобі не хочеться визначати все це якимись премудрими словами, однак нікуди не дінешся, це — знак часу, спільність поколінь, єдність зацікавлень і — мода, звичайно.

Береш книжку, виходиш з кімнати, залишаєш їх знову сам на сам з їхніми проблемами, їхньою музикою, їхніми розмовами.

Ти знаєш, що без тебе їм вільніше й простіше. Дівчина, без сумніву, відразу всілася на крісло, з ногами, хлопці взяли до рук бутерброди, їсти їм завжди хочеться, навіть коли вони мають поганий настрій і слухають музику. Музика тепер супроводжує їх скрізь і постійно, вони вже не носять за собою галасливі транзистори, і все-таки музика супроводжує їх скрізь. Довжелезні черги у «Мелодії», пошуки нових платівок, переписування на магнітофонні стрічки нових пісень, назви нових ансамблів, — це наче обов'язок, який вони добровільно поклали на себе. Навіть читають, не вимикаючи магні-

тофона. Тобі часом здається, що вони вже й не сприймають ті мелодії, як не чуєш ти галасу вулиці, якою ходиш на роботу.

Перегортаючи книжку, ти усміхаєшся, бо ловиш себе на тому, що ось уже вкотре розмірковуєш над речами давно усім відомими, про них уже говорено безліч разів, але знову щось змушує повертатися до цих дрібниць — недрібниць, неначе вони — ключик до більших, важливих і ще не розв'язаних ніким загадок.

Пам'ять вишукує і збирає скалочки днів, ретельно склеюючи все докупи, і навіть не помітно знаку, де склеєно, і все залежить від пам'яті, буде це гарний кришталевий келих, чи незграбна фаянсова чашка, яку й викинути не шкода. А може, залежить не від пам'яті, а від тебе самої, від того, що ти робила протягом цього і ще якогось іншого дня?

...Проїхавши всього кільканадцять метрів від зупинки, трамвай несподівано смикнувся, як живий, стихив хід і завер. Минуло з півхвилини, пасажири взялися нарікати і ремствувати, як і належало в такому випадку. Хтось лаяв транспорт, інші гнівалися на погоду, ще хтось намагався розсунути двері, але вони тільки шипіли й не піддавалися. Змушені стояти впритул один до одного, люди не мали як схопити свіжого повітря, теплі випари промоклих під дощем плащів драгували до нудоти, з опущених униз парасольок стікала вода, ручки важких портфелів і торб врізалися в долоні, а трамвай, здавалося, уже цілу вічність стояв без руху, і повз нього проїздили автомашини, автобуси, його обминали щасливі пішоходи, яких, видно, хтось дуже мудрий напоумив не сідати в цей трамвай... Дратівлива злість і нетерплячка слизько повзла по салону, плуталась між людьми, і тобі раптом спало на думку, що це — надовго, бо двері не відчиняться аж до самого вечора, і всім доведеться перебути разом у тісняві й невигоді хтозна-скільки часу, і захотілося пошукати рятунку, хоч якогось рятунку з цієї ситуації чи принаймні надії на те, і тоді ти запримітила тих двох напівдітлахів, якраз у найтісніше збитому людському гурті, — вона була білявенька,

відлога картатого плащика зсунулася геть, і кілька зволожених дощем — і тому потемнілих пасемок волосся спадали їй на обличчя, вона не могла відгорнути їх, бо годі було й рукою ворухнути, а може, просто не помічала того неладу з волоссям їй дивилася на хлопчину, який стояв поряд — ні, упри-тул — і щось говорив до неї. Обое були майже одного зросту, і його уста при розмові мимохіть торкалися її щоки. Хлопець губами спробував відгорнути їй волосся з очей, але це йому не вдавалося, обое засміялися, і очі в них стали добрі, дві пари добрих очей у цьому роздратованому натовпі, і ти вже не могла відвести погляду від цих двох дітей, які навіть не помітили, що трамвай спинився.

Врешті на них звернули увагу й інші, стиснений стінками вагона натовп зненацька ворухнувся, змістився центр людської уваги, і всі забули, що гнівалися на транспорт, на дощ і на вайлуватого сусіда, який наступив на ногу й не попросив прощення. Тепер гнів знайшов новий предмет, що наблизився, зробився набагато реальнішим, ближчим і доступнішим для реакції.

Тим двом не заважали люди, — от хіба що він обома руками відстороняв від неї решту світу, захищаючи власною силою і власними раменами, — а так, загалом, їм не докучало чуже невдоволення, вони нікуди, мабуть, не поспішали й були відкриті чужим поглядам й не ховалися, хоча нічого й не намагалися виказати, — але саме це найбільше драгувало. Вони — ось поруч, до них обох можна доторкнутися, вказати на них пальцем, вимагати від них відповіді на будь-які закиди. Гріхи, содіяні людьми от створення світу й донині, лягли на їх плечі.

— О, у наші часи...

Аргумент, який здається тобі чистісіньким антиаргументом, важким тягарем мав би приголомшити звинувачених, але ті обое не помічали нічого, як не чули злих голосів і не бачили сердитих поглядів, знизування плечима, як не усвідомлювали, що опинилися в центрі уваги і стали причиною загального обурення.

Звичайно, в усьому винен був трамвай. Трамвай, дощ і водій, який з невідомих причин не відчиняв дверей. Уздовж рейок вишикувався цілий ряд інших трамваїв, вони нетерпляче дзеленчали, вимагали належного їм права зрушити з місця, готові були усунути заваду з дороги, але, на жаль, зробити цього не могли і тільки підсилювали своїм деренчанням нервовий настрій.

Але зненацька перший вагон знову шарпнуло, і над людськими головами пролунав голос водія: «Трамвай на одному моторі, далі не повезе, прошу всіх виходити! Трамвай на одному моторі!»

Ти зраділа, що врешті хоча б водій порятував тих двох, звинувачених не знати за що, напівдтей, і тобі здалося, що розірвався тугий, добре натягнутий канат і вивільнив людей, випустив геть. І не було вже тісняви, гніву, хтось голосно засміявся, хтось навіть пожартував: «приїхали!», дощ ущух, парасолі не довелося розкривати, щоб притьмом перебігти кілька кроків і сісти в наступний трамвай з двома моторами...

І тільки діти не чули, мабуть, слів водія, бо стояли як і раніше — усміхнені й відкриті у своїй нерозумній щасливій відвертості: водій махнув рукою і повіз їх далі на аварійному трамваї з одним мотором, а вони й не підозрювали, що їм може загрожувати небезпека. Ти дивилася услід, маючи охоту помахати рукою, але вони не бачили тебе, їм не було ніякого діла до тебе.

І ти подумала: «Зачекай, а коли б це був твій син, твій Сергій?»

Думка така не здивувала тебе анітрохи, ти вже тепер звикла до цього постійного випитування у самої себе — а коли б це мій син, коли б це моя донька — як би тоді?

Запас доброти й доброзичливості ніколи не буває невичерпним, і ти підсвідомо, несамохіть бережеш його для найближчих, для найрідніших, їм ти можеш вибачити значно більше, ніж комусь чужому. Але водночас тобі легше зрозуміти незнайомих напівдтлахів у трамваї, бути до них поблажливістю, аніж до власного сина. А може, тут не доброта,

а звичайнісінька байдужість? Так приємно спостерігати за ними, нічого лихого вони не робили, такі вони молоді й гарні, — та ти зійшла з трамвая, а вони поїхали далі, і ти не відповідаєш за їхні вчинки, хоча щойно готова була боронити від святенницького упередження. Ти не знаєш, чим закінчиться їхня поїздка в трамваї, куди вони їдуть і як усе розвиватиметься далі — тебе це не обходить, — а от якби це був твій син чи твоя доня? Признайся, ти б хотіла, щоб твій син їхав отак у трамваї — упритул до дівчинки з білим волоссям, щоб він привселюдно торкався губами її щоки і щоб його усміхнений рот... Піди і поглянь на себе в дзеркало — мила, симпатична жінко, час був таким ласкавим до тебе, що не полишив надто багато позначок на тугій, смаглявій шкірі, і твої блискучі, темно-карі очі дивляться на білий світ з мало що не дівочим зацікавленням, і коли ти заходиш з колегами в кав'ярню, то не так уже й дуже різнишся від хлопчаків і дівчаток, яким тільки по вісімнадцять, і ти дивишся на них прихильно й поблажливо, врешті-решт, чому б їм тут не висмокотати порцію коктейлю, але ти скажи правду, чи хотіла б зустрітись у барі зі своїм сином? Бувають моменти, коли картаєш себе за невчинену помилку, за невчинений гріх, — а часом вибачаєш уже вчинений.

...Вони сидять там, у великій кімнаті, слухають музику, курять — а про що вони розмовляють? Ти не можеш дозволити самій собі посидіти разом з ними, між вами стіною стає у таких випадках різниця віку, вони моментально замикаються у собі, такі ввічливі, готові запропонувати тобі посидіти з ними, щось розповісти і самі можуть поінформувати про якісь твої справи — але це все ковзає по поверхні сутності, і як би не довіряв тобі твій син, яким би щирим не був з тобою сам — тут раптом і він стає якимось іншим, так, наче боїться розкрити таємницю, довірену ровесниками.

Трень-брень, — вони взяли до рук гітару. — Трень-брень, як же тобі хочеться неможливого, просто фантастичного — бути матір'ю свого сина і водночас — його однолітком. Щоб і твій досвід материнства був при тобі, і щоб роки не розді-

ляли вас, — трень-брень, — їм гітара, їм музика, їм початок, їм ніхто не стоїть на перешкоді, і про Місяць вони спершу знали, що то — супутник Землі, і туди неодмінно мусить летіти міжпланетний корабель, а вже лиш потім довідалися, що місяць — то супутник закоханих і про нього можна складати вірші. Зміщення понять, усе з ніг на голову. А вони абсолютно переконані, що навпаки: з голови на ноги. На реальний ґрунт. Саме так усе має бути, а не інакше.

І все-таки існує можливість жити двічі. Коли твій син запрошує тебе сісти верхи на коня й показує при цьому на стілець — не кажи йому, що то стілець, сідай верхи на «коня» і рушай у далекі мандри — інакше ти втрадиш чудову можливість жити двічі. Та що б, одначе, ти сказала, якби там у трамваї їхав твій син? Залишаючи за порогом усі свої настрої і сумніви, ти входиш у школу і поринаєш у цю невтримну круговерть голосів, очей, усмішок, білих комірців і фартушків, імен і характерів.

Твій син одного разу сказав: «Учителі ділять у школі весь світ на дві частини — вони і ми — і забувають, що діти — люди, а потім хочуть, щоб ми про це пам'ятали...»

Різка категоричність юності. Коли один якийсь факт, лише один факт викликає бажання узагальнювати. Точніше — дає право узагальнювати. Але ти чомусь завжди пам'ятаєш цю фразу, відколи він її вимовив.

Трень-брень, — вони там співають під гітару, уже близько північ, вони не розходяться по домівках, а ти усе ще не можеш увійти й сказати: «Діти, а чи не час вам додому, голуб'ята, мама-тато чекають...» Хоча добре знаєш, що маматато й тепер чекають, завжди чекають.

«Дорослі нам нічого про себе не розповідають, — каже твій син. — Усе, що ви нам говорите — це дуже приблизна правда, це правда, яка потрібна вам, щоб нас повчати, щоб нам — для прикладу, а про нас хочете знати все».

Так, так, — це правда, ти хочеш знати про нього все, а що розповідаєш про себе йому? Ховаєш свої слабості, свої помилки і намагаєшся трикратно збільшеним продемонстру-

вати все найкраще. Боїшся його суду? Відречення? Не хочеш, щоб повторив твої помилки? Хочеш, щоб чинив тільки добре? Боїшся його суду. Відречення. Різкої категоричності юності. Коли один факт стає приводом для узагальнення.

І поки ти про все це думаєш, то встигаєш обікрати картоплю, допильнувати, щоб суп був прозорий і апетитний, щоб у ньому рожевим корабликом плавала морква, духмяно пахла петрушка. Ти краєш картоплю, вмикаєш газ — картоплю варитимеш зараз, а завтра вранці розігрієш її на маслі, ще трохи присолиш, вона стане рум'яна й крихка, обсмажиш ковбасу. Син обов'язково покладе на тарілку гірчиці й присипле страву червоним перцем...

Трень-брень, — нічого не порадиш, нічого не вдієш, усе на білім світі в'яжеться до купи, усе таке неперерване, такий клубок, і нічого дивного нема, коли філософ мусить нести до шевця свої черевики, а учитель пере білизну й розмірковує при цьому про художників-передвижників.

Коли ти покинула роботу в бібліотеці й узяла групу продовженого дня у школі, усі відверто дивувалися: мовляв, кому не відомо, що учителів, які працюють у групі продовженого дня, шанують менше, вважають напівпрофесіоналами; позаочі називають «нянечками» і ще при тому — стільки роботи, стільки клопоту, стільки тривог — треба робити з ними уроки, треба допильнувати, щоб мали втерті носи, щоб своєчасно поїли й не забули забрати додому торбинки зі спортивними костюмами.

Звичайно, запас доброти й ніжності ніколи не буває невичерпним, але тобі його мусить вистачити на кожного з тих четвертокласників, які прийдуть у групу продовженого дня. Запас поваги й доброзичливості також десь може скінчитися, але тобі його мусить вистачити на кожного з учителів, які ведуть уроки у твоїх четвертокласників. І якщо тобі даний запас доброти, то при цьому обов'язково ще треба мати досить мудрості, аби користуватися нею розумно.

А хіба доброта слухається твого розуму? Що він може їй наказати, як скереує, коли вона — невтримна, самі емоції по-

велівають нею, часом тобі здається, що саме її тобі й не вистачає, вчинки твої ніби набувають автоматизму, якщо можна так сказати, але зненацька прокидається у душі щось таке, в чому ти вся наче розчиняєшся, зникаєш, хвилі тепла й сонця затоплюють усе навколо, це й означає — д о б р о т а, тільки доброта, вона не піддається аналізу, розуму, правилам і життєвій необхідності бути твердою.

Мислення, однак, на службі в тебе; який би підсвідомий процес не керував ходом твоїх думок, щось у тобі знає, як чинити, бо ось весь вечір ти намагаєшся не думати про те, про що думати зараз найнеобхідніше, — а в той же час окочасом ти таки доторкаєшся того, чого боїшся торкнутись.

2

Лесь Вітрук має таке янгольське личко, м'якеньке волоссячко над бровами, брови блискучі, шовкові, і великі Лесеві очі так блакитно дивляться на світ, що хочеться усміхнутися до нього, хочеться, щоб він заговорив, бо напевне ж він скаже щось таке приємне, від чого настрої буде надовго хорошій.

Та Лесь Вітрук дивиться на світ і каже:

— Мамо, йдіть ви під три чорти.

Лесь змалечку навчили звертатися до матері на «ви», і тепер в тому «мамо, йдіть під три...» стільки фарисейства і тонкої іронії, що так чітко прочитуються в його тоні, й мати навіть не знає, що відповідати.

Лесь одягає курточку, вона в нього новенька, чиста, без жодної плямки, він дуже охайний хлопчик, цей Лесь, і штанці в нього випрасувані, він чистить черевики, старанно миє шнур, зачісує своє м'яке волоссячко, він зовсім не схожий на розбишакуватих хлопчаків, які так часто стоять у підворіттях, курять, лаються брутальними словами і пропускають уроки в школі. Лесь уроків не пропускає, зошити в нього такі ж чистенькі, як і руки, і рожеві нігтики; підручники загорнені у прозорий папір і в щоденнику — добрі оцінки. Лесь

одягає курточку, мама просить не виходити надвір так пізно, і Лесь відповідає їй рівним, спокійним голоском:

— Мамо, йдїть ви під три чорти...

Вийшовши на вулицю, Лесь роздивляється довкола. Його чіпкий, точний погляд примічає те, чого можуть не зазначити розсіяні й легковажні люди: Лесь у всьому на світі бачить чудову можливість розважитись. Розважається він тонко, делікатно, і завжди за рахунок ближнього.

— Ти боягуз, — каже Лесь Вітрук своєму сусідові по парті, — ти боягуз.

Усякий інший за таке твердження дістав би у вухо, та Лесь дивиться так співчутливо, з таким видимим бажанням допомогти й порадити, що сусід торопіє й тільки здвигає плечима: дай спокій! Щасливий характер має Лесь — йому з незрозумілих, невидимих і таємничих причин вибачають такі речі, яких би нікому іншому не вибачили.

— Ти боягуз, — з жалем і ще з виразнішим співчуттям, майже зітхаючи, каже Лесь. — Учора хлопці лазили на дзвіницю, а ти не зміг би.

«Не зміг, — розмірковує сусід по парті, Юрко Березюк, — таки ні, але й навіщо мені це?»

Сміючись, він признається у своєму боягузстві, він ще безжурний і настрій у нього добрий, щойно була алгебра, він отримав п'ятірку, він сьогодні збирається в кіно, у кишені в нього п'ятдесят копійок, і взагалі — надворі світить сонце.

— І підпалити школу ти не зможеш, — констатує так само з жалем Лесь.

— Ти дурний, чи що? — дивується Юрко, він справді не може й не хоче підпалювати школу, не вбачає у цьому ніякого героїзму, але сума тверджень, що він не може й не зробить чогось, безконечно зростає. Так, це правда, він, Юрко Березюк, не полізе на дзвіницю, не спалить школу, не перепливе Дніпра, не поб'ється з десятикласником, не вирушить потаємно в далекі мандри.

— То що ж ти врешті-решт можеш зробити? — провокує янгольський голосок Леся Вітрука, він дивиться на Юрка з

усміщечкою і лагідно, він пропонує ще один, останній вихід із становища, останню можливість: — А ти годен зняти фари з автомобіля, який залишають на нашій вулиці, знаєш, біля двадцятого під'їзду, там до однієї тітоньки щовечора приїздить елегантний, високий дядечко у джинсовому костюмі й у бакенбардах, він пересиджує у тітоньки не одну годину, — то за той час ти допоможеш мені зняти фари з його автомобіля? Є, розумієш, ідея...

Юрко чудово усвідомлює, що йому зовсім не потрібні ті фари, йому ні до чого такий подвиг, але з усього того, про що говорив Лесь Вітрук, це все-таки найкраща, найзручніша можливість довести свою відвагу, показати свою незалежність від набридливих умовностей, якими заповнили світ дорослі люди: того не можна, цього не треба, а так не слід і погано...

— Ти що — не віриш, що я можу зняти фари з автомобіля? — хапається за найлегший спосіб ще якось порятуватися Юрко. Якби Лесь сказав — та вірю, чом же ні, — то можна б і не торкатися тих фар, але у відповідь Лесь говорить:

— Звичайно, не вірю, де тобі зняти фари, — і Юрко запевняє, що зробить це, нехай Лесь тільки стоїть у брамі на чатах, усяке ж буває; і нехай стоїть за свідка: Юрко це зробить.

Уже прилетіли лелеки, всього кілька днів минуло, як прилетіли. Лелеки, бузьки, бусли, черногузи, лельки, — так багато імен у цих гарних птахів. Шкода, кажуть, що їх стає усе менше й менше. Їх не рятує від погибелі велика кількість імен, ласкавих, точних, делікатних імен, їм нема захисту й від злого, останнього цьогорічного морозу й снігу. Чомусь, як на лихо, так часто буває — прилітають птахи, а мороз раптом надумується повернутися, хоч ніби уже й давно зчорнів, зіслиз брудний останній сніг, набубнявіли бруньки, заворкували голуби, обережно, озираючись, вибилася з-під землі бідувато-зелена стеблина ірису, дахи мають такий зелений або такий цеглястий і такий весняний колір, — і от раптом знову

сніг і мороз, уже зовсім непотрібні, зайві, як зайди, яких не сподівалися, про яких думали, що вже спекалися.

Прилетіли лелеки, їм холодно, брунькам холодно, голуби здивовано нашорошилися, і горобці попримовкали, — тень-тень, цінь-цвірінь, — нікуди подітися від морозу, який з'явився так недоречно... А Лесь Вітрук стоїть у брамі в новій курточці й чекає, поки Юрко наважиться підступитись до чужого автомобіля й зніме фари.

Ти нічого цього не знаєш, бо Юрко Березюк ані словечком не обмовляється про якогось там Леся, він не може сказати, що то Лесь намовив його, бо до поганого вчинку тоді б долучилася й ганьба, якої ніколи не позбудешся: всі знали б, що його можна підбити на такий вчинок, що він безхарактерний, боягуз, та ще й до всього — ябедник.

Для Юрка Березюка нема виправдання, він сам не шукає його для себе, і мовчання викликає обурення і гнів дорослих людей. Затятий хлопчисько, добре, що врешті попався з фарами, хто його знає, що він взагалі досі робив?

— Ні, ні, він ніколи нічого лихого не робив, — запевняє мати. Ти слухаєш ці запевнення і дивишся на її обличчя. Не дуже гарне, не дуже навіть симпатичне, з тонкими губами й підсиненими повіками, але ти знаєш, що не маєш права на суб'єктивне сприйняття подій, на антипатії чи симпатії, звичайно, запас доброти й розуміння ніколи не буває невичерпним, але його мусить вистачити й на те, щоб зрозуміти вчинок цього хлопчика, якого ти бачиш вперше, хоча доля його — в твоїх руках.

Доки ти не пішла працювати в школу, ти нічого не знала про існування комісії у справах неповнолітніх при житлово-експлуатаційній конторі, а також про те, що при цій же конторі обов'язково працює педагог-вихователь, а ось тепер ти сама член цієї комісії. Ти падаєш з ніг від утоми, але мусиш перебути й ці дві години роботи — з тобою поряд кілька жінок, вони здебільшого пенсіонерки, і ось ти, запрошена, засідаєш на вирішенні першої у твоєму житті подібної справи: треба з'ясувати, чи можна зняти з обліку Юрка Березюка,

бо за спробу вкрасти фари він близько року значиться у списках хуліганів, бешкетників, потенціальних злодіїв і т. д.

Ти приглядаєшся до цих жінок, які зараз вирішать Юркову долю, бачиш, які вони всі втомлені — не менше від тебе, — і замість того, щоб повністю зосередитися на справі, роздумують водночас про свої хворі ноги, стоптані черевики, про домашні справи, про всіляке там незначне й пусте. А ти вважаєш, що все інше порівняно з долею Юрка Березюка дуже незначне й повинно бути полишене десь там, за порогом цієї кімнати. Тут пахне канцелярією, чорнилом, втомою, підписаними довідками. Педагог-вихователь інформує про суть справи: виявляється, Юрко Березюк вчиться у сьомому класі, йому чотирнадцять років, поведінка в школі задовільна, поганого впливу на товаришів не мав, але останнім часом почав гірше встигати, часто виходить кудись з дому, побився з товаришем по класу Лесем Вітруком. Ти докоряєш собі, що не зайшла напередодні до Юрка додому, не поговорила з ним, ти знаєш за собою це раптове, майже спонтанне уміння змусити дитину до розмови, однак...

— Ні, ні, поганого він нічого не робив, я сама ніяк не можу зрозуміти, як сталося з тими фарами... — каже мати Юрка.

— Матерям властиво розуміти менше, ніж громадськості, — демонструє афористичність мислення педагог-вихователь. — Матері звичайно засліплені, вони здебільшого...

Далі йде ціла серія бездоганно відшліфованих штампів, красномовний вихователь знає своє діло, мати Юрка Березюка, однак, не знічується під навалою велемовності, її обличчя вкрите червоними плямами, але вона готова захищати свою дитину, а ти чомусь починаєш сумніватися у справедливості материних доказів.

Якби Юрко виглядав так мило й привабливо, мав би такий янгольський голосочок, як Лесь Вітрук, уся справа пішла б напевно інакше. Хоча ти й не знаєш Леся, але для тебе вже давно існує усвідомлення факту, що особисті симпатії

та антипатії часто вирішують такі проблеми, яких вирішувати не повинні.

Обличчя Юрка Березюка має в собі вже щось від виразу дорослої і сформованої людини, у нього такі ж вузькі, затиснуті, як у матері, уста, і нічого не можеш із собою зробити, — це насторожує, викликає недовір'я, а коли він хрипкватим голосом відповідає на запитання — дуже безособово, коротко, не намагаючись здобути симпатію і не дбаючи навіть про тон, — це ще більше дратує втомлених жінок-пенсіонерок, і вони переконані, що Юрко ладен хоч зараз піти й зняти ще з десяток фар з автомобілів, більше того — він напевно готовий на будь-який підступний вчинок, щоб допекти дорослим і знову змусити їх витрачати час ось тут, з приводу цих вчинків. Нагляд за такими потрібен, — така спільна думка, і навіть запрошена учителька з класу Юрка Березюка, хоч і не помічала за хлопцем нічого надто злого, врешті-решт погоджується з думкою, що Юрка поки що не можна знімати з обліку.

І тоді тебе, як завжди останнім часом, ранить гострим вістрям думка: почекай, а коли б це був твій син?

Зненацька змістилося все: твоє ставлення до людей, прочитані слова, інтонації, інакше бачиш вираз обличчя кожного з присутніх. Заждіть, добрі жіночки, заждіть, а коли б це йшлося про вашого сина? Ваш, твій, наш, мій?

Ти стоїш на судному місці. Це твоє обличчя покрите червоними плямами, твої уста стяглися у вузьку ниточку, ти підсинила повіки, бо зовсім не хочеш, аби хтось бачив, що вони припухли від сліз, ти напудрила обличчя, щоб ніхто не прочитав на ньому муки, але вона просвічується крізь кожну зморшку, звучить у кожній мимовільній гримасі, хоч як ти й дбаєш про вираз власного обличчя. І твій син, твоя дитина, ти знаєш, що він зняв ті фари, от тільки ти й досі не розумієш, навіщо й чому він це зробив, коли усього півгодини тому ви говорили про лелек. Ти ніколи не помічала за ним фальшу, за своїм хлопчиком, навіть якщо він брехав, це була така безневинна дитяча брехня, такий жалюгіденький, від-

вертий спосіб порятуватися від якогось дрібненького покарання, що ти відразу й зі сміхом викривала цю брехню. То навіть що ж фари? Вони стали між вами, породили відчуження, недовіру, ти випитувала — він мовчав, батько бив його двічі; тричі; ти не пробувала боронити, і хлопець почав тікати з дому від таких випитувань, від мовчазної недовіри, бо ти не вірила його поясненню: «Просто так, і більше ніколи не буду, слово честі, не буду», — а якщо не вірила ти, то як могли повірити сторонні люди?

Син твій побився з якимось Лесем Вітруком, хто знає, чи той Лесь не дражнив його вкраденими фарами. Уроки син не вчить, бо йому не до уроків, і губи його стискаються в ниточку, гладенько зачесане волосся — сірувате й сумне, а погляд колючий і замкнений.

Ти пам'ятаєш ту історію, коли твій (справді — твій) син загубив чужий перстень з коштовним камінцем, і ти допитувала його щоденно — скажи правду, скажи правду, а син відповідав на все одним й тими ж словами. І між вами ледве не виросла стіна, може, відстань. Ти вже відчувала, що втрачаєш довір'я, духовну спільність, взагалі втрачаєш взаєморозуміння, а ти вперто й наполегливо домагалася правди.

— За що тебе взяли на облік, Юрку?

— Викрадення автомобіля.

— Ти що — вкрав автомобіль? Хотів поїздити? А ти вмієш?

На всі три запитання — одна відповідь. Не автомобіль, а тільки фари, не хотів їздити, не вмію.

— Скажи, сину, врешті-решт правду (це ти до свого сина).

— Я загубив, це правда, я загубив.

Ох, ці повторювані сто разів майже односкладові слова!

Те, що ти знала, виглядало так.

Дівчинка жила напроти. Досить було перейти вулицю — і можна розмовляти з нею, можна сісти на велосипеда й поїхати дорогою в аеропорт чи на Брюховичі, можна придбати квитки по двадцять п'ять копійок у кінотеатр «Маяк» і поди-

витися фільм про Чінгачука — Великого Змія, можна купити морозиво, грати в м'яча. Ти спостерігала за його наївною дитячою закоханістю. Він часом крадькома зиркав у вікно, і коли дівчинка крутилася унизу, під брамою, на другому боці вулиці, верткою дзигною — тоненька, з ногами-шпичками, з коротеньким волоссям, смішна, кругловида — він запевняв, що все прочитано, все вивчено, все вирішено, і біг униз, на протилежний бік вулиці. Йому дуже подобалося бродити з нею в дощ уздовж цієї вулиці, і найбільше під вечір, коли світло ліхтарів плавало в калюжах. Вони повільно йшли по жовтих відблисках уздовж вулиці вниз, вниз... Вона — у прозорому плащiku з відлогою, вода стікала по блискучому холодку плащика, а він не вдягав на голову нічого — мав тоді таку чорну, шкіряну курточку — довготелесий, незграбний, з мокрим чубчиком, що прилипав до лоба. Твій дванадцятирічний син, закоханий уперше в житті у дівчинку з будинку напроти. Вона стрибала на одній ніжці, грала в класики, носила з собою скакалку й м'яч, а за нею слідом ходила опецькувата, широкоплеча подружка з пухнастою, нижче пояса кошою. Дівочим звичаєм вони про щось шепотілися між собою, і в таких випадках твій син ніколи не виходив на вулицю. Він читав, лежачи на дивані, або ж пробував змайструвати такого човна, який би рухався по воді сам. Він прилаштував моторчика, моторчик не діяв, і хлопчик починав знову все спочатку, аж до вечора, коли брався мрячити львівський дощик, подружка його дівчинки десь зникала, і з малого, наївного школярика він перетворювався на закоханого.

Цікаво, що він ніколи не дивився на її вікна. Одного разу — всі знали, що його дівчинка живе в будинку напроти — хтось з дорослих нерозумно пожартував:

— Глянь, он там якась краля у самій сорочці, — чи то не твоя?

Що з ним зробилося, ти пам'ятаєш?

— Це не вона. А ви не смійте дивитися, не смійте ніколи дивитися на ті вікна!

Захлинаючись словами, він наче намагався затулити всі

шибки, заборонити людям взагалі поглядати в бік його дівчинки.

Ввечері наступного дня прийшла мати тієї малої дівчинки й сказала:

— Ваш син украв у нас золотий перстень.

Правду кажучи, ти була переконана, що він не відрізнить золота від міді, діаманта від скельця — але яке це мало значення? Твій син украв золотий перстень.

Тебе шмагнули в обличчя: зневажили, але — якщо це правда?

— Я не брав. Ні. Не брав я. Ні.

При матері цієї дівчинки він не вимовив більше ні слова. Дівчинка стояла біля порога, бліда, така бліда, що, здавалося, зараз вона впаде, знепритомнівши, на підлогу. Вона теж не говорила ані слова, нічого не пояснювала, німо ковтала слину, судомно смикаючи губами й брівками. «Гарненька дівчинка, навіть у переляку дуже гарненька дівчинка — у мого сина добрий смак», — недоречно подумала ти. Такі недоречності завжди спадають на думку, коли обставини вимагають особливого напруження нервів. Ваш син украв, сказали тобі. Жінка, виявляється, не бачила раніше хлопця. Він, на її думку, виглядає чесним і гарним, вона тепер уже не дуже впевнена, що він-таки украв, але ж перстень зник...

Твій син потім розповів: подружка взяла перстень із хати, вони бавилися в парку, як завжди — м'яч, скакалка, — і дівчинка попросила: «На потримай, заховай!» Він був на велосипеді, узяв перстень, навіть не усвідомлюючи того, що таке золото бере до рук, поклав у кишеню, а потім не знайшов там нічого. Це було майже неймовірно, ти не уявляла, як можна загубити перстень, тим більше, що дірки у кишені не було.

— Що ти з ним зробив, що ти з ним зробив?

— Я нічого не робив, я не крав, я кажу правду.

Через кілька днів прибіг малий хлопчисько з сопливим носом — посильний, дзвонив у двері, як на пожежу, — приніс записку від дівчинки, а через наївність передав тобі, ти від-

дала адресатові, а той спокійно подер папір і викинув у піч. Спокій, мабуть, йому дорого коштував, але він не читав написаного.

Правду кажучи, ти й досі не знаєш, чи все було так, як розповів тобі син, — але ти повірила. Повірила головному — не вкрав і гадки не мав, що то — золото. Мати дівчинки теж, очевидно, щось з'ясувала для себе, бо більше не з'являлася. І твій син більше не блукав уздовж вулиці під дощем з тією дівчинкою, ти лиш помітила, що часом він кидає погляд на протилежний бік вулиці і відразу ж відвертається.

Через якийсь місяць ти знайшла у нього зовсім випадково гральну карту — оголена пікова дама, з серії якихось порнографічних карт, — ти звеліла йому пошматувати ту карту тут же, у тебе на очах. Він пошматував так само спокійно й без краплі жалю, як папірець від його дівчинки, ти жажнулася тому спокоєві— треба було щось робити, треба було рятувати себе й сина від чогось, чому ти не знала назви і що відчувала інстинктивно, як птаха чує наближення грози чи землетрусу. Тобі вже було не до аналізу ваших стосунків, ти відчула — треба рятуватися, і той же інстинкт підказав тобі вихід із становища — може, не єдиний, не найкращий, але таки вихід: ти купила квитки на поїзд, і ви поїхали, удвох, з малою валізкою, щоб навіть речі не заважали...

— Заждіть, не вписуйте нічого в протокол, — звертаєшся ти до жінок, які вирішують долю Юрка. — Подумайте про все спочатку, але так, ніби це ваш власний син. Навіть якщо ви вже вичерпали за своє життя весь запас доброти, для власного сина у вас же щось зосталося, чи не так?

Річ, однак, у тому, що ти не сказала нічого, ти не вимовила цих слів і тому зараз так караєшся і не відразу наважуєшся зайти у велику кімнату — ти аналізуєш кожен свій крок і хочеш знайти пояснення для свого вчинку, — чом ти, власне кажучи, не виявила довір'я до того хлопчика, до Юрка Березюка? Що ти зробила з добротою і мудрістю, чисто материнською добротою й мудрістю, чому ти не скористалася ними в належний момент?

Підеш до Юрка Березюка? Зустрінешся з ним? Зроби так, звичайно, але ж гляди, щоб не було це надто пізно.

Скільки разів ти вже стояла ледь не на краю урвища в стосунках із сином, скільки разів боялася, щоб не було пізно, як хотіла повернути назад слово, вчинок, як чекала, що він скаже тобі — сідай на коня, мамо! — показуючи на стілець. Але відколи ти вперше покепкувала з тієї його фантазії, він більше не кликав, він бавився сам, творячи самостійно вже недоступний тобі світ дивовижних образів і речей.

3

У перший день навчання, коли ти прийшла до своїх четвертокласників, їх зібралось усього лиш п'ятеро. Ти з'ясувала імена й прізвища, мовби ненароком розпитувала про те та се, щоб хоч трохи уявити собі, з ким доведеться мати справу упродовж року, бо ці п'ятеро пообіцяли приходити в групу обов'язково, вони мали на те свої власні причини, яких поки що тобі не пояснювали, а тільки так само уважно, як ти до них, приглядалися до тебе й вивчали, ще й добре вивчали. Для них важило все — твій голос, перша фраза, навіть одяг і хода, з відвертою цікавістю вони дивилися на бурштиновий великий перстень на пальці, перемовлялися про щось коротенькими репліками, цілком зрозуміло, що вони мали свій код, якого ти не знала й не тямала нічого із їх словечок, але мала все ж надію, що з часом утямиш.

— А у вас перука чи власне волосся? — це було єдине запитання, яке вимовила вголос одна дівчинка, і решта не застіялася, а чекала відповіді. З'ясувавши, що власне волосся, вона показала язика товаришам, і ти зрозуміла, що вони, мабуть, побилися об заклад з цього приводу. Більше ніяких запитань у той день не було, і тобі стало трохи ніяково: ти вина? Діти — такі... такі тугодумні?

Наступного дня твій страх побільшився: їх прийшло тільки троє, і на твоє обережне, стримане і непрямолінійно

поставлене запитання, чому ж так мало дітей у групі, адже обов'язково повинно ходити двадцяттеро, — вони відповіли дуже чітко й виразно: нецікаво. Ти спробувала пояснити їм, що приходять сюди не задля забави, і цікавості тут шукати не доводиться, бо робота — це робота, й вона мусить бути цікавою уже сама по собі... Діти посмутіли зовсім, видно було, що їм хочеться позіхнути, потягнутися, ти виходила з ними на шкільне подвір'я, вони трохи побігали, бавлячись у піжмурки, потім пообідали в шкільній їдальні, залишивши майже всю вермішель, хоч як ти умовляла доїсти, а далі повернулися в клас, щоб зробити уроки. Вони дивилися на тебе з виразним натяком на те, що чекають не пояснень і товчення води в ступі з приводу якогось там іменника, а хочуть, щоб ти написала арифметичну задачу на дошці. А що ще на дошці, голуб'ятка?

— А нам Тетяна Петрівна писала, — сказали вони одверто й розчаровано, коли ти попросила їх братися до самостійної роботи.

Зазираючи до класу завуч, зачудовано звела вгору вищипані бровенята.

«Оце й уся група?»

Зауваження при дітях здалося тобі трохи нетактовним, але довелося промовчати, бо ж відповідати було ще нетактовніше.

— Якщо ви не будете писати на дошці, до вас ніхто взагалі не прийде, — дуже серйозно пояснила та ж дівчинка, яка запитувала про перуку.

— То ви що — в розвідку вислані, щоб довідатися, як воно буде? — засміялася ти, і сміх твій виявився доречним, бо вони теж почали сміятися разом із тобою, і навіть нічого більшого не запитували. Трохи згодом ти довідалась, що цим трьом ніде взагалі подітися. У дівчинки померла мама, коли малій було всього три роки. Часом їй здається, що вона взялася з горіха або з горошини.

Дівчинку звали дивним ім'ям — Сусанна. Вона була яскраво-руда, з великим ротом і розкішними, прозорими рум'ян-

цями на ніжних щоках, в ній було щось таке крихке, порцелянове, і в той же час зеленкуваті очі зненацька затуманювалися важкою недитячою тугою, від якої тобі ставало і самій сумно.

Одного з хлопчиків називали Робін Гудом, бо він якийсь час носив із собою до школи лук, а поза тим у нього не було нічого від Робін Гуда, він був низенький, повнощокий, щербатий і смішний у своїй інфантильності, якої ніби і не гадав позбуватися. Він дуже любив суп і всі страви, якими годували в шкільній їдальні, вдома йому ні з ким учити уроки, і хоча вчився він непогано, волів залишатися у групі, а не йти додому.

Третій був розбишакуватий, він і не ховався із своїми воївничими намірами щодо всього світу, його шкільна форма, зім'ята й потріпана, неначе заважала йому, він то скидав, то натягав піджачка, виймав з кишень якісь кульки, магніт, шматочки дротиків і виразно давав тобі зрозуміти, що за уроки братися не збирається. Додому не йшов, бо кожен раз на нього там чекала жорстока хльоста — мати, навіть не розпитуючи ні про що, добувала ременя й лупцювала. Звали його Іваном Ткачем, а прозивали чомусь Котиком, може, щоб підкреслити йоршистий характер, а може, існувала на те якась інша причина, але на прізвисько він реагував дуже спокійно, не ображався.

— Що ж, — сказала ти, — трое — то й трое. Сьогодні будемо працювати втрьох.

Ти пояснювала самій собі: треба щось робити, аби ці трое сказали в класі: нам цікаво! Нехай це дешевий спосіб звабити сюди решту, але ніяким іншим способом ти поки що користуватись не мала наміру, і це було добре, ти правильно вирішила, вони самі й відразу пояснили тобі це.

Сусанна запитала:

— І ви не підете скаржитися батькам, що ніхто не ходить? І до Жаби не підете?

— Я не знаю, хто така Жаба, — сказала ти. — Як же я можу піти?

Зніяковівши, дівчинка все ж пояснила: це — «училка», класна керівничка, Марія Климівна, якщо говорити вже зовсім точно. Прізвисько здалося тобі таким влучним, що захоїтілося посміятися, і ти ледве втрималася, щоб таки не засміятися, і натомість прочитала їм нудну лекцію про те, що... одним словом, усе, що мало бути сказане з цього приводу, ти їм сказала. І пообіцяла: Жаба не знатиме, як її називають, якщо ти більше не почувеш від них цього прізвиська. І скаржитися ні на кого не підеш.

Перш ніж їх стало на заняттях п'ятнадцятеро, минув майже місяць. Тоді ти ще не вмiла нагадувати самій собі: почекай, не поспішай, подумай — це міг бути твій син. Але ти просила Іванову матір більше ніколи не бити сина, — ніколи? — ну принаймні до вашої наступної зустрічі, і ти не сказала їй про те, що в тебе з Іваном була така довга, така доросла розмова, коли ви разом поверталися якимсь додому після занять.

Іван питає маму:

— Де мій тато?

— Дай спокій!

— Де мій тато?

— На будякові повісився, най би його холера забрала!

Ах, на будякові повісився. А чому на будякові?

Минулої зими, коли мами не було вдома, прийшов чоловік, постукав у двері, Іван відчинив, то був маляр, Іван зрозумів з одягу, що — маляр, чоловік дивився на Івана довго, схиливши набік голову, наче не вірив самому собі, що можна так близько побачити такого малого-малого хлопчика, ах ти ж малий, ось на тобі три карбованці, візьми, та візьми, чуєш?

— Я з ваших трьох карбованців не збагатію, а ви тим, що мені їх дасте, не здобрієте, — сказав Іван. Він здогадався, що це був той, котрий на будяці повісився, бо чув колись, як дорослі люди говорили вголос, що він, Іван, схожий на маляра, який у них у хаті стіни колись малював, і сміялися при тому, — то як же Іванові було не здогадатися, що якраз то і був той самий маляр?

— Він більше ніколи не приходив, — сказав Іван, і ти не

могла зрозуміти, було в цих словах більше іронії чи смутку за чужеродним чоловіком, який чомусь на будяці повисився.

— То, може, звичайний собі чоловік, незнайомий, — сказала ти Іванові. — Трапляються на світі такі люди, що їм хочеться втнути якусь незвичну штуку. От я знаю одного.

— Колись я думав: а хто поховає останнього чоловіка, якщо всі помруть?

— Отаке. Звідки такі думки тобі в голову йдуть? Не може бути, щоб усі вмерли, навіть якби...

— Навіть якби атомна війна?

— Не буде війни, Іванку. Якщо ти не схочеш і ще хтось не схоче — хіба може бути поміж вами сварка і бійка? Та ви кого завгодно змусите тихо сидіти, якщо не забажаєте бійки.

— Це правда. А дорослі то й зовсім кого хочеш... Знаєте, моя мама не зла, вона добра, то тільки так кажуть, а справді-то я знаю, що добра... Одного разу вона плакала навіть, біла мене й плакала, а коли мене б'ють, то я вже не знаю, що готовий зробити, аби наперекір було. Якби ви мене хоч раз ударили, нічого б у вас не вишло.

— А що в мене мало вийти?

— Ну, мене всі приручити хотіли. Як собаку. І всі били. Якщо не били — то хотіли вдарити, я вже знаю, які в людини очі, коли вона хоче вдарити, а ви ні разу не хотіли.

Ти принесла в клас програвач і платівки, це були пісні про матір, ти читала їм вірші, так довго читала, що аж трохи захрипла, і хтось з дітей запитав: принести води, так? А Сусанна сиділа така далеко, з таким глибоким смутком у своїх зеленкуватих очах, що тобі стало моторошно і ти замовкла на півслові, побачивши вираз її обличчя. Дитина запримітила, що ти дивишся на неї, і наче змахнула з личка смуток і тріпнула рудими кучерями, аж вони впали їй на очі, й наперекір своєму болеві усміхнулася до тебе, і ти тоді знову думала про міру мудрості в доброті.

Вони повинні були написати твір про дерево, про березу, — в підручнику дано кілька слів, які обов'язково треба використати у творі, а решта — то вже фантазія, що хто вміє.

Іван написав: «Я бачив весною зламану березу. З неї капав сік у тому місці, де вона була зламана. Сік був схожий на слюзи. І ще я бачив, як пташка мостила гніздо на зламаних березі. Хоч береза була вже нежива».

Жодним словом, яке треба було вжити у творі, Іван не послужився. Може, це було звичне «щоб наперекір», але ти не сказала йому про слова, а тільки виправила помилки і порадила переписати ще раз. Хлопчик махнув рукою й не став переписувати. Двічі робити одну й ту ж роботу — це забагато для Івана. І все-таки його твір тобі сподобався найбільше. А Жаба не погодилась, і це було вже не вперше, вам доводилося ввічливо, але уперто сперечатися про цих дітей, вона казала, що в групу ходять найчастіше ті, кому бог дав мало розуму, й більше, ніж трійки; вони в житті не заслужать ніколи й ні в чому. Жаба не міряла людські можливості якось інакше, аніж шкільними оцінками, вона знала граматику й точно ставила наголоси в кожному слові, тут з нею важко було б сперечатися, але коли говорити про запас доброти, то можна подумати, що їй не доводилося ним ніколи користуватися. Ти часом ніяковіла від її обмеженості в знаннях і почуттях, це в неї дуже трималося купи. Коли діти запитали в тебе, хто така Марія Конопницька — вони майже всі жили на вулиці Конопницької — ти розповіла їм дещо про письменницю і порадила прочитати одну з її книжок, а вже наступного дня вони прийшли до тебе з інформацією, що розпитувалися і в Марії Климівни, хто така Конопницька, то їм було сказано, що то — відома співачка, і кому ж тепер вірити, питали вони, хоч і не вимовляли вголос цього запитання.

Ти не знала, трохи розгубившись, що тут чинити. До біса дурну Жабу, треба говорити: Марія Конопницька то така Марія Конопницька, а не, приміром, Соломія Кршельницька, але як це сказати? Чим пояснити помилку вчительки, в якій їм треба вчитися? Як взагалі не порушити святість віри в учителя, у його непогрішність? Ти сама, звичайно, не боялася признатись у чомусь, чого не знала, ти їм сказала, що навіть у дитинстві слабо орієнтувалася в математиці, то що вже те-

пер — а однак ти розв'язуєш з ними задачі, ти просила сина зробити для них математичні таблиці й сама сидиш увечері над підручником, — чи не краще признатися тій Марії Клімівні, що вона не знає, хто така Конопницька, іменем якої названа вуличка в місті?

Славко Жук продавав жувальну гумку біля входу до їдальні. Позаздрити можна юному бізнесменові: ідеальне вибрав місце, адже кожен, хто йде в їдальню, мусить тримати в кишені чи в кулачку гроші. Отже, — готівкою, розрахунок на місці, ніяких у борг і потім і ніякої заміни натуральною оплатою — якимись там фантиками, марками чи сірниковими коробочками. За штуку Славко брав сорок копійок, нахабству його й відвазі теж можна позаздрити. Славко — учень з твоєї групи, ти могла б тишитися, що маєш такого мудрого хлопчину. Скільки ж то він уторгував, лебедик? Учора частував тебе гумкою безкоштовно, зате сьогодні — скільки ж таки уторгував?

— Я вас прошу — дайте йому спокій, нехай дитина робить, що хоче, — радить тобі Жаба (ти вголос часом колись не назови її Жабою: май на увазі, що вона — Марія Клімівна). — Дайте собі спокій, бо як братися за ту справу, то доведеться йти далі: де взяв, що на ті гроші купуєш, а я більше ніж переконана, що то мати йому дала гумку й веліла продати, вона недарма за кордон їздила, я знаю, — не червоніючи каже Жаба. А ти йдеш і відбираєш у Славка решту жувальної гумки, таки ще досить у нього залишилося того добра, — і роздаєш гумку всій групі й кажеш:

— Це Славко Жук вас частує, подякуйте йому, діти, — Славко дивиться зі злістю й насуплено, як зникає гумка, а разом із нею — і сподіваний заробіток. Ти не боїшся, що завтра прийде до школи Славкова мати скаржитися?

Завтра Славкова мама до школи не з'явилася, зате Славко дав списати Іванові задачу за двадцять копійок. Зворушлива турбота про справедливу оплату праці. Молодець, Славко. Дуже модернова дитина. І Жаба весело регоче з такою ділової тої модерновості.

Почекай-почекай, що ж ти ходиш довкола цих дрібниць,

наче хочеш заплутати слід за своїми міркуваннями, наче сама себе хочеш завести хто знає куди всілякими спогадами з приватного — ні, шкільного життя? Там тих деталей, тієї красномовності стосунків, тих нюансів, півтонів, півжестів, півпоглядів, там того — спам'ятайся, чому ти вибираеш тільки таке: трохи гумору, трохи наївності, трохи доброти, а все разом — ще не проблема. Проблема для тебе починається тоді, коли ти надто пізно згадуєш: а що — якби це мій син, моя дитина? Але ти й думки не допускаєш, що твій син міг би дати списати задачу за двадцять копійок чи продавати жувальну гумку при вході до шкільної їдальні.

А як з тими фарами — це ти можеш допустити? Що ж ти так пізно спам'яталася, чому не отямила інших, тих, хто сидів поряд з тобою?

Проблеми школи набагато глобальніші, ніж ті дрібниці, про які ти ведеш мову. Врешті-решт, може, роль учительки молодших класів визначається не її ерудицією і не тим, чи плутає вона Крушельницьку з Конопницькою, а має якись зовсім інші виміри, а ти городиш город, дивачко, — краще поміркуй над тим, що учитель був завжди не тільки носієм знань, які передавав не одному поколінню — а також був, і досі є, і буде, напевно, тим ланцюжком, що в'яже покоління з поколінням, допомагаючи їм спілкуватися і розуміти одне одного глибше й краще. Проблема, правда ж? Погоджуйся чи не погоджуйся, а так воно є, але тобі зараз не до цього, ти докоряєш собі, чому не переконала комісію, що Юрка Березюка треба зняти з обліку? Як ти не відчула, що дитину це мучить, її треба звільнити, їй треба повірити, бо недовіра може призвести до катастрофи?

Батько Сусанни прийшов по неї у суботу, мала анітрохи не схожа на нього, він такий високий, чорнявий, з важким обличчям: от, може, засмученість у погляді — це в неї від батька, а більше нічого. Узнявши до рук її портфель, він нахилився до малої і щось запитав, вона ствердно кивнула головою, обое попрощалися й пішли разом — два кроки дитячих, один — дорослої людини, і в тому була якась певність, що нічого по-

ганого не станеться, усе буде гаразд, і не тільки з малою, а й з усім світом, з тобою теж, треба тільки одного — мудрої доброти, то як же ти не спам'яталася сама й інших не спонукала до цього?

Трень-брень, — вони ще досі грають на гітарі, як можна так довго й бездумно теревенити, вже ти починаєш гніватися, уже маєш бажання таки встати і сказати їм, що час йти додому, але вони дорослі, вони майже всі росли з твоїм сином, і в тому, що вони такі, а не інакші, є щось від впливу на них твого сина й твого власного.

Іван написав записку й поклав її у зошит Сусанні: «Якщо ти хочеш пубачити восьме диво світу, приходи завтра о шостій на площу Домбровського. Іван».

Ти й без підпису впізнала б цей нерівний почерк, і всі Іванові помилки викривали його з головою, бо тільки він один у групі міг написати «пубачити» й «восьме». Записку Сусанна, без сумніву, не збиралася показувати нікому, ти побачила ці карлючки випадково, перевіряючи Сусаннин зошит, і, не знаючи від чого, серце твоє стиснулося і завмерло: той шибеник, який вибивав у школі вікна, як і належить шибеникові, який допікав Марії Климівні своїми витівками — та й тебе вимучував своїми нерівними настроями, приносив до класу карти й зваблював до гри цілий гурт, дозволяв собі вголос виголошувати завчені абияк рядки віршів, шматувати чужі зошити на літачки й заливати клеєм парту, на яку через мить мала сісти та ж Сусанна, — його збитків ти й перелічити не годна, це багатосерійний фільм без кінця, — і той шибеник пише записку і пропонує показати Сусанні «восьме диво світу». Що він знає взагалі про дива світу й про їх кількість? А однак восьме. Тебе непокоїть — може, знову якась витівка, якась лота витівка? Що він може вигадати на цей раз, яке диво готує для малої! Спалили ж хлопчаків старий дерев'яний театр в Астряхані — просто так, задля цікавості: бо ніколи не бачили великої пожежі — чим не восьме диво світу? Ти бачила одного разу, як діти з утіхою дивилися на величезну зелену ялинку в центрі міста, привезену й встановлену спеціально для них

на Новий рік, а потім з не меншою радістю спостерігали, як її завалили й рубали. Маленькі грішники з добрими серцями, великі безтурботники з серйозними обов'язками, мислителі з наївним бажанням бавитися, — то ти такі усвідомлюєш, що ти для них? Хто ти для них?

Восьме диво світу... Поза всіма тривогами, що ж то має бути?

Несподівано підступає заздрість: а тобі ніхто й ніколи не пропонував показати восьме диво світу. Підсвідоме бажання прийти на площу Домбровського о шостій не давало спокою, ти заразилася дитячою цікавістю і тривогою водночас, але тривоги було вже менше, ти так само несподівано (а може, тепер уже навмисне, бо ж такі слідувала) — перехопила погляд Івана. Він невідступно дивився на Сусанну, напружений, не по-дитячому напружений був його погляд, наче він мав намір загіпнотизувати дівчинку й змусити її озирнутись, а коли вона, таки справді відчувши невідступність його погляду, озирнулася і зустрілася очима з хлопцем, він миттю й низько опустив голову, наче його приловили на чомусь зовсім уже недозволеному — Іван опустив голову? Такого ти не бачила, він завжди дивився в очі співбесідникові, і в його чорних зіницях стрибала чортенятком цікавість: а що ти мені ще новенького скажеш, а що ти мені зробиш, ні, що? Ну, вдариш, а більше того? Нічого ти мені не зробиш, не зламаєш, не переконаєш, не змусиш — то вдар, вдар... Іван опустив голову. Яким же має бути восьме диво? Може, він хоче вилізти на дах якогось будинку? Викрасти автомобіль і повезти Сусанну... Викрасти автомобіль. Зняти фари з автомобіля...

4

Тихе, але вперте й невідступне моє сумління. Ходить за мною. Докучає. Випитує. У такому світлі подає мені всі мої вчинки, що я перестаю сама собі подобатися. Безпорадна, руками розводжу й глузду добрати не можу ні в чому.

Із простих, буденних речей сумління вибудовує переді мною таку чудернацьку споруду, такий лабіринт, з якого справді нема виходу. І нема виправдання моїй безпорадності, моїм помилкам у роботі, моему непрофесіоналізмові.

Ціную у людях професіоналізм. Не той професіоналізм горнорових і дурних снобів, начинених по вуха штампами і специфічними визначеннями простих речей, а той професіоналізм, за яким справді відчувається знання справи й добре володіння ремеслом. Слова «ремесло» не боюся. Через те, що велика кількість людей погано володіє своїм ремеслом, трапляються випадки, розплачуватися за які доводиться суспільству.

Балакучість — це один з найважчих людських гріхів, і, на жаль, більшість із нас безнадійно потонула в цьому гріхові. Хворобливе бажання пояснити вчинок ще до того, як сам вчинок здійснений, переслідує багатьох, і коли вже слово сказане — то дія не завжди йде услід за ним. Часом здається, що, сказавши, ти вже зробив.

Балакуче мое сумління надокучає мені, воно заважає працювати і намагається заперечити мене — а це уже зовсім непоправний злочин.

Один мій добрий приятель казав, що вночі, коли, як звичайно, буває тихо й можна побути при бажанні на самоті, він розпочинає (або продовжує) суперечки зі своїми друзями. Запекло сперечається з усім, що вони говорили вдень, заперечує їм так мудро й аргументовано, що вони відступають від власних міркувань.

Я теж сперечаюсь — але не з друзями, а з власним сумлінням. Погоджуюсь із ним часом, а здебільшого сперечаюсь. Сумління постійно нагадує мені про мудру доброту чи про добру мудрість — я думаю, це тому, що воно підозрює мене в недопустимій відсутності живих почуттів, емоцій чи навіть інтенсивного начала. Мозок, тільки мозок, уперте перетирання усього на світі через жорна мислі, а живого спалаху нема, і якби до всього я ще не мала почуття гумору, давно б вигнала своє сумління на всі чотири боки.

Сумління хоче, аби я насамперед придивлялася до настрою і виразу очей, до кольору тих очей, до рук і усмішок моїх учнів. А мене насамперед цікавить: що вони думають?

З точки зору сумління — у мене десятеро, п'ятнадцятеро душ учнів. Душ — а хіба не мозків, які продукуватимуть думку, ідеї, конструкції світу?

Іван пише записку Сусанні: «Прийди, я покажу тобі восьме диво світу». Закономірна записка. Стремління відкрити когось побачене чи здійснене диво — це логічно й зрозуміло. Загадка тільки в тому, кого ми вибираємо на того глядача, співучасника, свідка дива. Чому саме — Сусанна? Загадка тільки в цьому.

Чому я говорила про ремесло й необхідність оволодіння ним? Бо, знаючи своє ремесло, майстер може ставити перед собою завдання, мету, він усвідомлює, що він може, а чого не може.

В учителі дехто йде, не відаючи, що збирається сказати світові. А мета педагога — це ж не тільки щось сказати своєму учневі, чогось навчити його. Ширша й вагоміша мусить бути ця мета — не учневі щось сказати, а через учня звернутись до світу, світові сказати через учня.

Десятеро душ. Так стверджує мое сумління.

Нехай — десятеро душ. Але також десятеро умів. Ще таких кволих, таких несміливих і немічних. Учителеві належить дати їм сили й упевненість у власній значимості.

А-а, хитре мое сумління. Заплутавшись у риторичі, воно пробує збити й мене з пантелику. Варто тільки почати пошуки якихось своїх стежок, як воно запевняє: збиваєшся на манівці. Часом запевняєш, що маєш намір навчити їх діяти, тепер кажеш — навчити мислити, а коли придивитись добре до твоєї науки, то вийде, що ти їх вчиш відчувати. Бо, каже сумління, хіба ж неправда, що тобі сподобалися три речення про бере-зу, які склав до купи Іван Ткач?

Сподобалися. Дурненьке сумління. Містифікації не розуміє. Я мушу з тобою сперечатись, бо інакше ти мене пустиш з торбами. Залишу на світі жалісливих і ніжних, не навчу їх упиратись, боротись, покажу їм тільки вітряки й не встигну

сказати, що з вітряками вже воював Дон-Кіхот. Волочитиму-ться за мною вслід самі лише борги до самої смерті, а я не хочу залишати боргів — бо ж розраховуватися за них доведеться моему синові й моїм учням. Знаю, яку епітафію скла-ла б сама собі на надгробок: «Умерла тільки тоді, коли розраховалася з усіма боргами».

Борги вже є. Я ще не знала, що воно таке, а вже заборгувалася — матері, не посадженому дереву, зламаній стеблині, учителеві, ненагодваному псові, недотриманому слову, обдуреному закоханому, учням...

Борги зростають, і вже є проценти, і я не знаю, коли їх сплачу, а так не хочеться залишати за собою борги. Платити треба працею, ідеями, безсонними ночами, грошима, кров'ю, нервами...

Добротою, — підказує мені моє невтомне сумління.

Гаразд, — підкоряюсь йому я, — добротою. Нехай в основі всього буде доброта, — і що тоді? Я була добра, я стільки разів була добра...

Ох, — стогне моє сумління, — та не стільки разів, а — в ґрунті, в основі, з потреби внутрішньої, а не при нагоді. А як же навчити бути добрим з потреби, а не — при нагоді? З таким умінням треба народитися, як з кольором очей, цього не навчиш, але що ти не даєш мені до слова прийти, любе моє сумління, є у тобі щось від коломийської міщанки, яка не вміє слухати співрозмовника й безнастанно обриває його на півслові, як каже один мій знайомий. Говори, говори, — погоджується сумління, — хоч я і так знаю, що ти можеш сказати.

Шибеникуватий хлопчисько, якого називали Бобом, любив стояти на вулиці й зазірати у вікна.

— Чому ти заглядаєш у чужі вікна? — невдоволено питали дорослі.

— Це дуже негарна звичка — підглядати за людьми, коли вони цього й не знають, — пояснювали дорослі, забуваючи, що за людьми не підглянеш, коли вони про це підглядання здогадуються.

— А я не підглядаю, — казав хлопчик, — я дивлюсь. І не у вікна дивлюсь. Я бачу крізь стіни, — сказав Боб, сміючись.

— Зухвалій хлопчисько, — гнівалися дорослі.

— Який дотепний, — сміялися інші.

Гнівалися, сміялися, раз, удруге, втретє, а вчетверте уже не гнівалися і не сміялися: моторошно стало. Стоїть, дивиться. Нічого він крізь стіни не бачить, дурниці несусвітні. Хто ж коли бачив крізь стіни, але, правду кажучи, неприємно, коли отак стоїть хлопчисько й дивиться, дивиться... Що він так видивляється? Може, воно й того... може... Ет, дурниці, звичайно, та тільки однак, і однак, і тільки!

Його відганяли, лаяли, скаржилися батькам, батьки лупцювали Боба, а Боб плакав і приказував:

— Ну, добре, ну, я очі заплюшу, щоб нічого не бачити, осліпну, якщо хочете, ну, чого вам ще від мене треба?

— Не підглядай, — наказували батьки суворо.

— Та я ж пояснюю вам — не підглядаю, а дивлюся! — переконавав їх Боб, але йому не вірили.

Чужі тітоньки й дядечки підходили й випитували:

— Що ж ти там бачиш, хлопчику, розкажи й нам!

— Е-е, ні, от цього я вже не зроблю!

— А що ти в мене бачив, ти ж туди, де я живу, дивишся, — хитрувала якась жіночка.

— Е-е, ні...

— Хлопчику, ось тобі цукерочка, скажи, що ти в мого сусіда...

— Е-е, ні, я цукерочок не люблю!

— А що ти любиш?

— Бачити люблю.

Жарти жартами, а хіба то не наука дорослим із хлопчиком, який нібито бачить крізь стіни? Головне — він не дивиться, він бачити любив.

Важливий не тільки процес, а й результат. Треба побачити — вчить мене мудре і добре сумління.

Дивлюся на свого сина й на його товаришів. Дивлюся, а бачу? Розумію? Знаю?

Загадують вони мені загадки, сміються — відповіді не дають, розгадки в мене немає.

Вибір товаришів — хіба не намагаємося ми вказувати нашим дітям: товаришуй краще з тим, а не з отим, то гарний хлопчик (дівчинка), він (вона) добре вчиться, симпатичний (а), батьки...

А йому дарма. Він приводить додому розхристаного, з немитими руками, погляд — спідлоба, два до двох додати не вміє, питаю сина, хто мама й тато цього хлопчика, — а я звідки знаю, — чую у відповідь, — нащо мені це знати, це — мій приятель, це мій друг, — і розв'язує задачі, які цей друг, шморгаючи сопливим носиком, незугарний навіть без помилок переписати, я щоденно годую малого обідом, нагадуючи, що треба б руки помити, а воно йде у ванну, намочить долоньки й залишає на рушникові дві чорні плями. Воно нічого не читає, у телевізорі щось бачить, але нічого не тямить, переказувати не вміє, читає задачу й замість «два сувої матерії» каже: два Суворова з матерії... Це кумедно, але який хосен з такого то варіування моєму синові?

Не конкретизуючи, не називаючи імені його приятеля, починаю здалека і, як на мою думку, дуже розумно й тактовно пояснювати синові, що дружба мусить давати якийсь результат, якийсь наслідок, якусь обопільну користь, бо якщо один тільки дає, а другий тільки отримує, то...

— А він, знаєш, як у футболу грає, — усе зрозумівши, із запалом інформує мене син, — він, знаєш, як по деревах лазить, у нього, знаєш, який пес є!

Контраргументи. Розбита вся моя теорія — «у нього, знаєш, який собака є, він дозволяє мені з ним виходити надвір, собака, знаєш, який...» І раптом я усвідомлюю, що річ, звичайно, не в оцій зовнішній стороні справи. Собака, футбол — це для мене, це матеріалізований вияв їхніх стосунків, який потрібен мені, бо я ж таки розумію дружбу — матеріально, грубо: треба щось давати, а хіба собака — це не найважливіше й найкраще, що можна дати? Усе це — для мене, щоб переконати мене, а насправді мусить бути щось інше, щось таке

важливе, чого я не бачу за брудними долонями, за невтертим носом і «двома Суворовими». Добре ніби дивлюся, а погано бачу. Не вмю бачити. Крізь стіни — не вмю. Невже не дано? Ображаюся не знати на кого: чому ж не дано? Доводиться відступитися, і я здаюся, продовжую втирати носа сопливому хлопцеві, мити за ним посуд і відпирати рушники. Підсовую йому книжки — спершу казки, потім фантастику, але, здається, він повертає їх непрочитаними, шморгає носом у відповідь на запитання, чи сподобалось і — про що ж там, стенає плечима.

Здаюся, відступаю, тільки пильно стежу за тим, щоб мій син, бува, теж не став шморгати носом, щоб не перестав читати книжок, щоб знав, як переповісти їх зміст. Одного разу врешті, десь через рік, здається, щось трохи з'ясувалося, відкрилася завіса на мить — і знову все зникло для мене, дорослої, невтаємниченої, такої нездогадливої та нерозумної, з нього всі сміються. Він же шепелявить. З нього всі сміються. А ти!..

Стаю сентиментальна, як мое сумління. А я — що ж я, мабуть, я як чинила найгірше, що могла вчинити — стала, як усі, як усі, хто сміявся, а я ж — єдина, я ж тільки одна-однісінька, я — мама, і от — як усі. Спасу нема — помилка на кожному кроці. Добре було в ті часи, коли єдиним педагогічним аргументом був ремінець. Вникаєш у психологію, шукаєш підходу, пильнуєш за кожним словом, думаєш, як ступити, — і от маєш: «а ти!» А якби їх було десятеро — не учнів, а власних синів, десятеро, то як же — десять помилок, десять неправильних кроків, десять дорікань: а ти!? Ніяк не можу пригадати, що ж такого робила моя мама, що я вважала її безпомилковою, не дорікала і бігла за теплим захистом, який могла дати тільки вона в усяку скрутну хвилину? Що вона робила такого, які знала чари, яку ворожбу, що я її так любила? Проаналізувати щось із її вчинків з її слів стараюсь — і не можу. Вона не робила. Вона була мамою. А це не розкладається на часточки. Не піддається аналізу, таке цільне. Мама. Господи боже мій, мама... Материнський обо-

в'язок — які нерозумні слова. Не обов'язок — спосіб буття, сенс існування, спалах, який триває протягом усього життя, відколи родиться дитина, навіть раніше, навіть ще до того, як вона вродиться.

Приходили інші хлопці, дівчатка — цікавіші, розумніші, приємніші, як на мій погляд, а син любив тільки цього — шепелявого, з якого сміявся.

І так уже постійно, десь аж років до чотирнадцяти — тільки такі, яких треба було захищати, яким треба було давати списувати, яким наче було завдано шкоди, обов'язково з комплексом, нехай навіть ними неусвідомленим комплексом недостатності. Борюкалися на підлозі, їздили на велосипедах, ганяли у футбол, реготали — і тільки разом із моїм сином. Так, наче без нього не вмiли б сміятися. Я почала навіть боятися: чи не робить він із них прислужників, чи не вдає із себе погонича слабших — за прихильність можна вимагати чого завгодно. Але ні, він цього не робив. Він має друзів. Син сідає писати якийсь свій щоденник увечері, крадькома. І крадькома до півночі, щоб я не бачила світла в його кімнаті, читає, — отже, усе гаразд, здається, ті хлопчачі, інтереси яких обмежуються футболом, ніяк не впливали на інтелектуальний розвиток мого сина. Він запитує уже про такі речі, яких я не знаю, — отже, все гаразд, учитись треба вже мені; я не можу допомогти йому розв'язати задачу з фізики. Він пише про Печоріна: «Коли людина досягає вершин, їй уже нікуди йти, а спускатися вниз нема сенсу, тоді залишається тільки одне — померти. А Печорін уже досяг своєї життєвої вершини, — як же було вирішити, що робити далі?»

І я вже не відважувалася критикувати його за друзів, запитувати автоматично й звично — а хто їхні батьки, бо, як вважав мій син, це не мало ніякого значення і аж ніяк не позначалося ні на характері дітей, ні на їх уподобаннях, а тим більше не визначало їхньої вартості.

Найбільше мені подобався один, такий тихий, але дуже гордий хлопчик. З тієї скупуватої інформації, що мені давав син, я знала, що хлопець приїхав до Львова з Вінницької об-

ласті, і знову почалося так, як завжди: з хлопчика трохи кепкували за його нелївівську вимову, а той відповідав на кепкування мовчазною, тихою усмішкою й здивуванням, — як же було не прикликати його додому, до себе, навіть ще не запитавши імені, а тільки знаючи на прізвище, з першого ж дня син вигадав для нього ласкаве прізвисько — вже не пригадаю, яке, але звук був ласкавий, — той хлопець не списував завдань, відмовлявся від частування, усі бутерброди й чашки з соком чи з чаєм лишалися неторканими, діти сиділи й розмовляли упівголоса про щось, — і це були вже такі розмови, до яких мені незручно було прислухатись, бо в них звучало багато дорослого й трохи сумного теж не по-дитячому. Хлопчик жив тут у родичів, мати його померла, а батько був засуджений за крадіжку чи бійку і після відбуття кари не повернувся додому. Десь там у селі під Вінницею залишилася тільки стара бабуся, якій годі було допильнувати дорослого внука, а хлопчик під час канікул їздив туди, до бабусі, і підробляв копійку на цегельні чи працюючи навіть у полі, на тракторі, руки він мав великі, недитячі, долони мого сина були при тих руках наче крижками й такими делікатними, що аж я навіть ніяковіла. Хлопчикову історію знав тільки мій син, а що навіть без моєї науки підсвідомо розумів, що треба, а чого не треба розповідати чи переповідувати, то й від нього ніхто нічого не довідався, бо хлопчик був гордий, не хотів, щоб хтось знав про його невеселе життя: Він потім вступив у Вінницю до училища і написав звідти листа. Лист був коротенький, але вичерпний аж до дна, і було мені від того листа боляче й важко, і жаль було, що хлоп'яча їжакуватість тієї дитини не дозволила мені доторкнутися ближче до його душі, не дозволила зробити її веселішою. Пам'ятаю того листа майже дослівно, і пам'ятаю також, що саме тоді перший раз шпигонула і вразила думка: а що — якби це мій син, мій — отак сам, без мене, — мій?

«Здрастуй, Сергію, і своїй мамі теж скажи. Я вступив до училища, де вчать на будівельників, і, може, я після училища буду строїти метро, тепер такі люди потрібні, і за це добре

платять, і робота хороша, інтересна. Я був у нас у селі, у бабусі, вона померла, я тільки на похорони встиг, у селі було гарно, яблука знову у нашому садку виростуть великі, тільки я не знаю, що робити з хатою і з яблунями, але нічого, люди скажуть, то я так і зроблю. Мабуть, я вже сюди ніколи не приїду, бо не буде до кого. А до Львова, може, приїду, тоді зайду. Ти мені напиши про все, чи ходиш у школу в дев'ятий клас, чи вступив. І ще передай привіт Ірі Дембіцькій, скажи, що я вступив. І своїй мамі теже. Будь здоров, Вітя».

— А я й не знав, — сказав мій син.

— Про що?

— Про Дембіцьку. Ну, що він... що він хоче передати їй привіт — я і не здогадувався...

Дембіцька — це була вродлива висока дівчинка, і не сказати б, що учениця сьомого чи восьмого класу, було в ній так чітко й виразно окреслене жіноче начало навіть у тому напівдитячому естві, були такі яскраві червоні уста й блискучі оченята під густими бровами, повні ноги й білі руки — така пісенна дівчина з густою косою, така свіжість і дзвінкість у ній відчувалися, що хотілося дивитися, не відриваючи погляду. З нею не в'язався сучасний дівочий одяг. Їй би пасували вишивана сорочка й широка довга спідничина, яку можна підкасати, заголюючи трохи ноги, щоб не замочити подола, перучи білизну при потоці. Пісенна, одне слово, дівчинка, нічого міського, крім начитаності й захоплення кіноакторами, фотографії яких вона збирала, та крім манікюру, що його крадькома робила собі й подружкам, а потім — обдирала на уроках лак із нігтиків... То їй і передавав привіт той хлопчик. Отже, така дівчинка йому сподобалась. Сильна, різкувата з характеру і — пісенна.

— Вона, мабуть, уже й не пам'ятає, як його звати, — з гіркою іронією сказав мій син, але пішов відразу ж потелефонувати тій дівчинці. Правда, я не запитала, чи передавав він їй вітання від Віті. Мабуть, усе залежало від того, чи таки пам'ятала вона, як звали того хлопчину.

Я все поривалася послати Віті якийсь подарунок на свята, ну, хоч би сорочку, зошити — щоб не витрачався на таке, але так і не вислала, я майже була переконана, що він не зуміє прийняти подарунка просто як подарунок — а лиш як нагадування про його невлаштованість... Ні, ні, не те слово — він не був невлаштований, він уміє працювати, він любить це робити, і мусить знайтися дівчина, може, схожа й на Іру Дембіцьку, нехай би собі була схожа на таку гарну дівчину, — невлаштованості не було, і все-таки не знаю, як би він сприйняв подарунок. Може, я погано зробила, що не вислала. До Львова Вітя більше не приїздив. Просив мого сина — приїдь до мене на канікули, може, вирушимо в моє село, там яблука такі великі, — і синові хотілося їхати, але хіба ж так усе можеш зробити, як хочеться? Він поїхав зі мною до моря, цілий місяць нудився і не мав охоти ані плавати, ані вилежуватися на сонці, і я подумала — таки треба було відпустити його туди, на Вінниччину, де великі яблука, тільки ж — горло, вічні простуди взимку, без моря не обійтись, бо вже десятий клас, аби знову не лежав з ангіною. Та коли хочеш виправдатися, хіба не знайдеш доказів своєї правоти? Навіть перед собою самим виглядатимеш порядною людиною, так можна вибудувати докази. От тільки сумління — таке сентиментальне, таке балакуче й надокучливе, усе в нього в пам'яті, усе йому доброти бракує...

· Коли народжується у дитині почуття відповідальності? Даремно кажуть, що дитинство — безтурботне. Безтурботність можлива лише до тієї хвилини, поки не народиться розуміння відповідальності за власний вчинок і за його наслідки. Мабуть, тут з кожним по-різному, з кожним інакше. Хтось народжується з цим почуттям, когось змушують до нього обставини, а комусь трапляється до самої смерті не довідатись, що воно таке — відповідальність за власні вчинки. Чи можна цього навчити? Так само, як навчити читати й писати? І — чи можна навчити доброти, мужності або навчити відчувати й розуміти мистецтво? Не знаю. Пробую. Намагаюсь. Смішно керуватися у всьому прикладом того, як виховуеш власного

сина, а все ж, як кажуть, пізнай самого себе і так само — виховай власну дитину...

Одного разу я вказала своєму синові на його двоюрідну сестричку: поглянь, яка вона охоча до спілкування з людьми, яка відважна в кожному вчинку, бо чинить, навіть не роздумуючи, і скільки в ній безпосередності, а ось ти... Мій син поглянув на мене моїм власним поглядом, трохи сумно, трохи недовіжливо й спідлоба: «Мамо, ти стільки років робила все, щоб я був не інший, а саме такий, як я є, і тепер наче мені ж і дорікаєш, що сталося по-твоєму».

Це правда. Я докладала чимало зусиль, щоб він мав ті риси характеру, які має. Але ніхто з нас не питає ніколи самого себе: звідки взяли право нав'язувати дитині свої думки, свої звички, свої погляди, свій спосіб буття? Чи такі вже вони досконалі? Парадокс — намагаємося порятувати дитину від повторення наших помилок, повчаємо, нагадуючи власний досвід: оце гаряче, а оце — бридке, і в той же час передаємо у спадок ті помилки, говоримо: як ти себе поводиш, що ти робиш? От я у твоєму віці так не... Я сказала своєму синові: прочитай книжку, дуже цікава, і автор її мудрий чоловік. Син запитав: а звідки ти знаєш, тобі теж хтось сказав, чи ти сама? Йому тоді було сім років. Він питав: звідки люди знають, що це — гарне, а це погане? Хто їм сказав? Я хочу сам...

Сам? А якщо йому не розтлумачити, що брехати — погано й негідно людини, він буде знати — сам?

Серед тих хлопчаків, які приходили до мого сина, був один, який дуже відрізнявся від решти. Височенький, гарний, з тонкими рисами обличчя й з усвідомленням, що його зовнішність — надійний помічник, він не потребував ні захисту, ні допомоги чи підтримки. Чудово грав на акордеоні й хотів після восьмого класу йти вчитися до музичного училища. Малий гадав собі, що такі два козири — музичні здібності й приваблива зовнішність — вирішать проблему із вступом, і нічого більше не треба ні знати, ні вчити, ні робити. Однак він помилився. До училища його не прийняли, бо, як виявилось, крім наявних козирів, треба було грамотно писати диктант, а

малий не завдавав собі клопоту з граматиною. Поламаний замір відразу поламав і хлопчину: він вирішив навчитися шевства, хоча ніяк не міг пояснити, чому саме цю професію вибрав для себе. Усе було б зрозумілим, якби не музичні здібності, майже талант, яким обдарувала його природа. Добре бути й шевцем, коли хочеш пошити черевики, але коли хлоп'я мріє стати музикантом — у такій кардинальній зміні замірів відчувається щось дивне, майже загадкове. Невже наступив навмисне на горло власній мрії? Чи, — питала я хлопчину, — ти й не мав тієї мрії? Але ж ні, мав, і ось так раптом — у шевці.

— Музикант — це лише виконавець, відтворення чужих думок не таке уже й цікаве. — Мені в цій його відповіді вчувається легенька іронія, мовляв, питаєте, ну, то я для вас уклав гарну відповідь: — Відтворення чужих почуттів і думок — цього для мене надто мало, я не гадаю більше вступати до училища, бо ж композитором не стану, а коли так, хіба ж не все одно — ким? Шевцем — хіба зле? Ви ж кажете, що всі професії...

Юний безсовісний демагог. Навчився підставляти, підмінювати поняття і заганяє у кут дорослу людину, користується нашими ж логічними штампами: нічого, синку, не вдалося одне — що ж, займись іншим, бо всіляка професія... Правда: всіляка професія, але ж — коли мрія? А малий дуже практично вирахував, що робота, вибрана ним, оця професія інша, що не мала найменшого відношення до мрії, дасть йому добрий зарібок і люди шануватимуть його не менше, ніж любителі музики шанують музику, і якщо він навчиться виконувати цю роботу добре, краще, ніж хтось інший (а таку мету він собі поставив), то матиме також і добру славу, а яка різниця — за що приходить слава? Може, він має рацію, цей малий! І, однак, міркую собі, чому так легко визнаю його рацію? Бо він — чужий син? Не мій, своєму синові я б не дозволила так легко і просто відмовитися від сенсу життя. Людина, яка зраджує свою мрію, так само може зрадити й дружбу, і обов'язок, і любов.

Слабкість характеру штовхнула цього малого зробити так,

як він зробив? Чи щось інше? Батьки попустили, дозволили? Чи взагалі не хотіли, щоб син став музикантом? Не знаю, я так і не зрозуміла до кінця того симпатичного, веселого хлопця, який приятелював із моїм сином.

Кожен з друзів, звичайно, мусив якось впливати на мого малого, я ж не могла й не можу заслонити його від сторонніх впливів, я й не робила цього, хоча, коли вже говорити правду, часом хотілося, дуже хотілося. Але як би потім, з цієї відособленості, з ознаками тільки мого впливу й мого виховання — як би він потім зустрічався з світом і як би світ прийняв його? Я переступила через свій вузьколобенький материнський егоїзм, через немудре почуття приватної власності, пояснювала собі: він — не тільки твій, він людський, не для себе ти народила його, не привласною того, що належить насправді не лише тобі.

5

Десятьма дорогами обходиш найголовніше, про що мусила б зараз говорити. Вдаєш, наче забула про того, іншого, хлопчика, про якого надто пізно подумала; а якби мій син? Хлопчик був тобі несимпатичний, ти втомилася протягом цілого дня роботи, змокла під дощем, бо не взяла парасолю, розмірковувала про восьме диво, що його Іванко Ткач пообіцяв показати Сусанні, а також про те, чи зарахували лабораторну з хімії твоєму синові, а також про два рядки з сонетів Мікеланджело («В минулих днях шукаю й не знаходжу я жодного, який мені б належав»), і про те, що вчителі часом мають надто мало часу для читання сонетів Мікеланджело; сама досить начитана, тактовна, з приємними манерами учителька, — чому ж ти не зуміла знайти в собі доброти, не прислухалась душею до цього хлопчика, Юрка Березюка? Я, твоє балакуче сумління, від якого ти намагаєшся відмахнутися, хоча це тобі не вдається з різних причин, мало б охоту показати тобі щось більше, ніж можуть бути варті розумування, якими ти зайнята,

рихтуючи сніданок й обід на завтрашній день, а також (і це тобі дуже заважає, звичайно) під час читання, і під час розмови з людьми, і в годину, коли ти готуєшся до уроків у своїй маленькій групі подовженого дня, — одне слово, зайнята завжди, упродовж усього свого життя, навіть у часи закоханості й любові ти думала, зважувала, аналізувала, применшуючи таким чином радість, яку може дати бездумна втіха любов'ю.

Ти чудово розумієш: на тебе також лягає частина відповідальності за вчинки Юрка Березюка, бо ти вирішила не знімати його з обліку в дитячій кімнаті, бо ти залишила за ним право бути підозрюваним, а отже, й право на поганий вчинок. Ти ж не повірила ані йому, ані його матері, тобі забракло трохи доброти, часу, уважності й дрібочки усвідомлення власної ролі у людській долі.

Плоди, якими ти користуєшся завдяки розумуванням, — вже висушений овоч, у ньому немає соку і надто мало залишилося від смаку дозрілості й своєчасності. Усе — з маленьким припізненням, коли вже навіть і радіти смішно, може, саме через це ти й не умієш сміятися відверто, на повний голос, і річ не в доброму вихованні і тактовності чи стриманості, а в тому, що ти звикла подумати, перш ніж засміятися.

6

Не знаю, чому так, але мені в дитинстві найбільше запам'ятовувалися дні літніх канікул, подорожі, зміна місця й людських облич. Пояснити це можна, звичайно, тим, що протягом року не відбувалося якихось надзвичайних подій, були школа, уроки, книжки, заняття музикою, товариші, наївні спроби писати вірші, усякі дитячі клопоти й турботи, — життя минало рівно, спокійно, без спалахів і вибухів, день сьогоднішній нагадував попередній, може, в цьому була винна і я сама, бо не вміла знаходити в буднях чогось яскравого, усе було просто приемним, лагідним, у м'яких барвах. Зате літо

вибухало полум'ям, дарувало несподіванки, незвичайні відкриття й таку втіху, що мені потім довго треба було звикати до одноманітності шкільних обов'язків і домашніх справ.

Ми не їздили ані на край світу, ані в якісь хтозна-які цікаві подорожі. Але навіть коли вибиралися зовсім недалеко, хоч би й за кількадесят кілометрів від Львова, то й тоді вражень було стільки, що їх вистачало для довгих переказів і захоплених, аж до захлинання, розповідей, а пізніше, коли я стала старша й мені доступнішою зробилася глибока суть таких виїздів, у пам'яті без найменшого зусилля відновлювалося все, до найменших подробиць, з такою чіткістю і такою точністю, як буває, коли береш до рук книгу, починаєш читати й з перших же рядків бачиш, що вже читав її колись у дитинстві, і кожен рядок згадуєш один по одному, і в той же час — кожен рядок новий, бо читаєш зовсім інакше, ніж уперше.

Було одне місце, куди ми поверталися улітку багато разів. Ми навіть не дуже й урізноманітнювали географію виїздів, найдалі — це була Ялта, але оте місце, куди ми приїжджали часто й деколи навіть у недільні дні навесні чи й восени — це маленьке сільце Страдче неподалік од Львова, таке миле тоді й затишне було воно і кожен раз таке гарне, що ми його страшенно любили й раділи з поїздок, як може радіти, вирушаючи у далекі мандри, найзапекліший любитель пригод.

Сто тисяч кращих і гарніших місць існує на землі. Сто тисяч доказів на те мають люди, які бували деінде, не у Страдчому. А воно мені таке миле, хоч я майже не маю доказів на те, що воно — найкраще у світі, тим більше тепер, коли там з'явився піщаний кар'єр, коли замулилося джерело й майже зник ставок і коли сповзла вниз порушена автомашинами піщана височенна гора. Пісок там, на південному її боці, був відкритий, і золотава дорога спускалася вділ аж до ставу, здавалося, мовби пісок блищить проти сонця й притягає до себе сонячне проміння, ми з'їжджали по тій рухомій путі згори вниз, засмаглі до чорноти, з вигорілим волоссям і обдертими колінами й ліктями, пісок сунувся під нами, разом із нами, услід за нами, й не знати було, чи ти пливеш, чи тебе

несе сама собою тепла золота хвиля, а трохи віддалік — темно-сірі високі валуни, де можна бавитися у розбійників, фотографуватися з дерев'яними луками, а довкола — соковита зелень, запах чебрецю, м'які голочки молоденьких сосон, несподівано червона суніця й ранній білий гриб або ж навіть майже таємничий і з дивним духом «баранячий лоб», а в долині — ставок, вода чиста, її не скаламучували, надто в будній день, бо на березі відпочивало небагато люду, — це тільки в неділю приїжджали машини й автобуси, звідки вибиралися спрагли сонця і чистого повітря львів'яни, але й вони, правду кажучи, не дуже заважали й не дуже каламутили ставкову воду. У ставку було безліч латаття, воно плавало білими, повними вологи чарівними зірками на довжелезних підводних стеблах, а зелене м'яке й м'ясисте листя вкривало воду й здавалося надійним острівцем, де можна спочити...

Пройшовши кількадесят метрів уздовж ставу, можна було дістатися до невеличкої, але гримучої греблі, поблизу лежав міцний дерев'яний місток, по той бік ставу ріс густий листяний ліс, де було повно грибів. А затишні галявини з малиновими кущами доокруж!

Найбільшою дивовижею Страдчого ми вважали печеру, яка мала, звісно, свою історію і свою легенду, таку схожу на сотні інших легенд про печери, але нам тоді вона здавалася єдиною і найцікавішою у світі.

Із заплученими очима я можу перейти — в пам'яті, бо тепер воно все не так, — через увесь пагорб, де стояло село, й вийти на дорогу, яку дощ перетворював на густе в'язке глинище. Ноги ледве можна було видобути, глинище ковзало, повзало, вбирало тебе, приклеювало, годі було ступити крок, а пообіч проходили поважні корови, виважуючи на ратицях пуди глини й змахуючи обліпленими глиною хвостами, а зверху перішив шалений, неймовірний дощ, що починався так само раптово, як потім переставав, і тільки глинище сохло довго, поки знову не ставало порепаною, сухою, жовтою дорогою. Пам'ятаю, де росло дерево, в якому дикі бджоли берегли свій мед, і пам'ятаю криницю, з якої набирали воду. Вода хлюпала

на запорошені ноги, потім висихала, й ноги були схожі на дивовижну географічну карту, аж поки їх не обмивали в ставку або й пізніше, увечері, в місці, в холодній, лоскітливій воді.

Коли мій син запитав мене одного разу: «Мамусю, а яка ти була, поки мене не було», — я відразу подумала, що якби він побачив мене тоді, отою дівчинкою з вигорілим волоссям і з буйними фантазіями, що оберталися на веселі ігри й на вигадані казки, я мусила б йому сподобатися. Знову оживає у мені нездійсненне бажання — бути матір'ю свого сина й водночас бавитися з ним у його і в мої дитячі забави.

Пускати разом із третього поверху нашого старого львівського будинку паперові літаки й видувати мильні бульбашки — яка то прекрасна забавка, яка дивовижна, коли вони летять, поволі опускаючись униз, підхоплені вітром, райдужні, майже нереальні, зовсім нереальні — і все-таки справжні, чарівні кульки. Це те, до чого не можна доторкнутися руками. Це те, у що треба вірити, коли хочеш, щоб воно існувало.

Іхати разом у поїзді, вистромлювати голову з вікна, щоб вітер шарпав волосся, щоб миготів перед очима світ і зустрічний поїзд гукав десь ще на переїзді якісь незрозумілі слова, і щоб не казати: сину, слухай, забирайся з вікна, простудишся, або щось там ще, таке нудне, непотрібне й зайве.

Обдирати глей з вишні чи сливи, обмащувати руки горіховим соком, ступати з теплохода на кримську землю і бачити вперше разом і, щоб для мене це не було знайомим, давно відомим, щоб не відчувати нудьги, пересичення враженнями, Великий кримський каньйон, і щоб старий пес, який завжди вирушає услід за туристами на кожній базі в похід і з якогось йому лише знаного місця повертає назад, — щоб цей старий пес лизав руку, дякуючи за шматок м'яса, якого син не з'їв сам, а віддав собаці.

Лежати на траві, закинувши під голову руки, і щоб над тобою на стеблині висіла мурашка, велика, завбільшки з небо, бо коли над оком гоїдається мурашка, то вона завжди завбільшки з небо. Заблудитися у карпатському лісі, втрапити в

туман, познайомитися з двома братами, які змалечку жили в горах, і потім один із них став егерем, а інший — машиністом, і коли вони зустрічалися обое, то егер признавався, як йому хочеться бути машиністом і об'їздити цілий світ, а машиніст запевняв, що йому понад усе на світі прагнеться бути егерем і ходити по горах, де він знає усе з дитинства; і сміятися разом з ними, коли вони розлучаються і кожен з великою радістю береться до тієї роботи, яка їм випала в житті і яку вони люблять.

А все-таки, якою я була, коли мого сина ще не було при мені? Іншою? Гіршою? Кращою? Звичайно, я багато змінила в собі задля нього, але ж я — це я, і скільки б не ламала себе, скільки б не творила з себе той образ, який вважаю за потрібне й гідне показати моему синові, я ж таки залишаюся тією, що була колись.

Ні, ні, це неправда, що я хотіла б подарувати моему синові саму лише безтурботність літа, але її я хочу таки подарувати йому. З того, що мені належить, це таке щось гарне, таке хороше й добре, і я віддала б його синові, подарувала б, аби він тільки прийняв, аби тільки відчув і зрозумів.

Бо ж він має своє літо, і як би я не хотіла опинитися в його літі, як би я не була таки присутня у цьому його літі, я таки більше там, у своєму, де сина не було.

Страдче мені також хочеться подарувати йому, узяти в долоні разом зі ставком, золотою піщаною дорогою, соснами й шишками, із греблею і синім небом, з криницею і дикими бджолами, з медом і сонцем, — отак разом усе й подарувати, мое літо, мое Страдче, я не про те, що воно мусить повторитися у нього, це неможливе й не потрібне, тепер це зовсім інше місце, але я хочу, щоб він мав моє літо.

Найдивовижніше, що він, не розмірковуючи й не називаючи це подарунком, дарує мені все своє. Дарує так щедро й весело, наче він — найбільший у світі багач і йому нічого не шкода, і не тому, що буде натомість щось інше, а просто не шкода.

Слухай цю музику, мамо, дивися, який веселий сліпий дощ, яка райдуга, мамо; який ліс, яке місто, який вітер... Яка кни-

га, який вірш, мамо, яка людина, мамо, приглянься, яка людина!

Я чекаю на нього увечері, за вікном — темінь, на нашій маленькій затишній вуличці, де люди не ходять, а лише проходжуються чи гуляють, уже погасли тьмяні ліхтарі й тільки у гілках, зволожених дощем, заплуталося останнє світелко, але й воно погасло, зникло, і годинник чесно відраховує хвилини, міг би й трохи збрехати, я б не так тривожилася, за стіною сусіди — любителі телевізійних передач — уже давно вимкнули телевизор, у будинку напроти теж погасили світло, а я насторожено вичікую, коли задудонять по дерев'яних сходах поспішливі, веселі кроки мого сина. У двері він увиходить, трохи винувато зводячи догори плечі, наче хоче так сховатися від мене, але очі в нього зовсім не винуваті, а лукаві, блищать, на береті — крапельки вологи. «Я вже прийшов, мамо, ох, яка ти, ну чого ти нервуєшся, ми ходили в кіно...»

Ми грали у футбол, ми дивилися фільм, ми вчили уроки, ми слухали музику, ми готувалися до екзаменів, ми... ми... ми... Це — не я і він, це — вони. Він і його однолітки.

Поки що їх об'єднувала гра, школа, навчання, а ось ще трохи — і з'являться інші зв'язки й стосунки, інша залежність, інша ознака того «ми».

Я і він — це теж «ми», але тут є якась майже невловима відокремленість, це трохи не те «ми», яке я звикла чути, коли він розповідає про своїх друзів.

— Ми ідемо завтра в Карпати, мамо, до Славська...

У нього — тиждень зимових канікул, перші студентські канікули, я, правду кажучи, мала одну велику ідею: щоб ми разом... Але нема навіть сенсу говорити про цю ідею, я не хочу й натякати йому про неї, бо він же, чого доброго, відмовиться задля ідеї — тобто задля мене від поїздки в Карпати, і обом нам буде не так уже й весело і приємно втілювати ту ідею у життя. Тому я мовчу і з фальшивою усмішкою киваю головою — звичайно, це прекрасно, їдь у Карпати, у Славську гарно, от тільки... Власне, чого ви туди їдете, така погода, там теж нема

снігу, ще й на два дні, і — де ви будете ночувати, і — хто їде, я їх знаю?

На всі запитання і сумніви отримую відповідь, якої заслуговую: йо, мамо, скажи відразу, що ти не хочеш, аби я їхав!..

Налаштовуюсь чекати два дні. Санок напрокат вони не дістали. Брати лижів не хочуть, бо там справді ж, мабуть, нема снігу, зима — не зима, а якась зануда, подурила трохи білим, а все решту — бридкий, ще гірший від осіннього дощик, туманець, мряка і вітер. Вони — це студенти з його групи, двоє хлопців і двоє дівчат, гм, що ж, я налаштувалася чекати два дні, — і раптом того ж вечора ступають по сходах кроки, він дзвонить у двері, як колись у дитинстві, сто дзвінків підряд і один довжелезний, мов на пожежу, я біжу відчиняти двері, а він стоїть такий щасливий, наче виграв медаль на Олімпійських іграх, тримає руку за спиною — якийсь сюрприз, звичайно, ох, який там Славськ, таке болото, збірня з гірськолижного спорту сидить на базі, мали бути змагання, всесоюзні й навіть міжнародні, але до лиж ніхто не доторкався, уже з'їли всі запаси харчів на базі, усе випили, про все переговорили, а снігу нема — сміх, та й годі! Вони вчотирьох спробували піднятися на Тростян, але таке болото, така дорога, що хоч плач, — добулися до половини, а далі ані руш. «А це тобі, мамо, на, тримай!» — і він дає мені зелену ялинову гілку з великими шишками, такими пахучими й живими, свіжими, я просто не знаю, що маю робити від радості, бо він уже вдома; бо він привіз мені гілку з шишками, які пахнуть Славськом, Тростяном і навіть снігом, якого там не було...

Я зайшла до своєї давньої знайомої у якійсь справі, посидіти годинку за чаєм, нова квартира, нові меблі, як і належить, щось трохи від модерну в деталях обстановки, а щось — із колекціонерських удач, бо трохи старовини; мені в таких випадках відразу згадується Чехов і його «Попрыгунья», там такий чудовий опис умеблювання кімнати — хоч бери та перенось у будь-який сучасний літературний твір, такий уже інтер'єр — кожна міщаночка до смерті б заздрила. Чай пили з чашок від польського сервізу, всередині позолота, моя знайома

розповідала мені про свого сина, трохи бідкалася — став дуже впертий, на своєму як поставить, так і не переконаєш ні в чому, хоч би й три дні переконувала, однак у тому бідканні вчувалися нотки гордоців — мовляв, який самостійний хлопець, а тільки ж у десятому класі, і такий спритний, що хоч тобі роздобуде, нехай би місто оббігати треба було, а дістане, якщо заманеться. Нещодавно японський магнітофон дістав, а тепер американські джінси знадобилися, а матері на день народження знайшов оцей старовинний світильник, — бачите, яке диво, — я не питала, де він узяв гроші на такий дорогий подарунок і де візьме їх, щоб придбати американські джінси. А моя знайома наче мимохить, поміж інформацією про джінси і світильник, розповіла про суперечку сина з учителькою іноземної мови, яка, бачте, вимагає, щоб він учив слова, і, окрім того, розумієте, сказала вона мені, мій син має дівчинку, таке малосимпатичне дівча. Дорослі чоловіки кажуть, що в ній є оте жіноче, Євине, таке звабливе, перед чим жоден чоловік не може встояти, але я б не сказала, що там аж щось таке надзвичайне, просто миле дівча, і, розумієте, — пояснювала вона мені, — хлопець утратив у халспу, він такий при всьому тому ще наївний і дитинячий, він дуже славний хлопчик, хоч трохи й впертий, — у них там щось було... розумієте, одне слово... дівчинка розповіла матері, мати сама не своя прибігла сюди, до мене, звичайно, вона тепер сподівається, що вони одружаться, трохи дивні погляди, як для сучасної людини, але я розумію, — пояснювала мені знайома, — все-таки мати, і в неї дочка, я теж боялася б, — і, знаєте, мій малий каже: які дурниці, не був би я, був би хтось інший, не буду я — знайдеться теж хтось інший... Цілком логічно... Мати хвилюється, а що я їй можу обіцяти? Приймаю малу вдома, як рідну, ходжу з нею до театру, вона своїй матері на все відповідає тільки одним: я його люблю, і все — ну, то що ж я пораджу в цій ситуації?

Слово честі, добре виховання й тактовність часом дуже заважають людині. Я пробувала заперечувати, щось доводити, пояснювати, але це було безнадійно. В таких випадках

потрібні аргументи на зразок кулаків. Жінкам, однак, не годиться розв'язувати конфлікти в такий спосіб. Та й не конфлікт це — просто підлість або ж погано усвідомлена, або ж добре прикрита удаваною наївністю, чи що.

І знову дика думка: а що, коли б мій син... Що, коли б мій син? А дівчинка — не те що дуже, а так собі, миленька, та й годі, і мені хотілося б зовсім іншої, — що б тоді? Як тоді?

Скільки різних стандартних і нестандартних ситуацій виникає, скільки запитань доводиться ставити собі, і як потім усілякі добрі наміри розбиваються об життєву правду випадку і об характери людей, і ніякі міркування не допомагають, жодні переконання не стають сильнішими від бажань, симпатій і антипатій, а часом навіть — від звичайного розрахунку! І не вбережеш дитину від необхідності приймати рішення, від боротьби й визначення власної позиції, і як не хочеться, аби дитині боліло при тому, але хіба передбачиш, що болітиме більше — відмова від боротьби чи поразка в ній? Нехай зважується сам, нехай вирішує, — та хіба залишиш так, напризволяще, вирішувати, хіба не піддасишся одвічному бажанню підказати, поправити, щоб — зробив так, як ти вважаєш правильним, як ти вчинив би на місці сина...

Завтра мені треба вчити моїх дітлахів з групи. Вчити — а хіба тільки вчити? Сама теж учуся в них. На білій березі птаха мостила гніздо, хоча береза була зламана. Цілий образ у тому Іванковому творі, а я мушу дорікати йому за граматичні помилки, він упирається і не переписує удруге.

Яке ж усе-таки диво хоче він показати Сусанні?

7

Голубенька сукня з білим комірчиком пасувала Юлі, дівчинка приглядалася до себе у дзеркалі, поправляла зачіску й навіть крадькома, один лише раз, провела губною помадою по устах. Вії підмальовувати їй ніколи не було потрібно — вони й так чорні, і брови не доводиться вискубувати, щоб були тоненькі й охайні — вони й без того ниточкою, ви-

сокі, наче здивовано й радісно побачила дівчинка щось дуже гарне вперше в житті та так і задивилася на ту дивовижу.

Туфлі, правда, мамині, та мама не знатиме, що доня їх узувала, бо мама в другу зміну, поки Юля повернеться, то мамі ще не буде вдома. Юля не збиралася затримуватися надто довго, вони з подружкою купили квитки на новий кінофільм, і ще вони хотіли зайти в кафе і з'їсти морозива та випити кави. Правду кажучи, Юля зовсім не любила чорної кави, вона здавалася їй гіркою і несмачною, але ж усі пили, то якось би воно так виглядало, що Юля ніби не доросла до них, бо пиття кави здавалося незаперечною ознакою дорослості.

Лишилася на столі недочитана книжка, уроки Юля зробила, зошити відразу поскладала в портфель, перемила посуд, провітрила кімнати й навіть почистила картоплю, щоб зварити свіжої, коли прийде мама. Мама не любила вишуканих страв, найбільше їй смакують свіжа варена картопля й помідори, теж свіжі, вимиті, блискучі, як сонечка. Але до помідорів ще далеко. Аж до осені треба чекати, коли вони будуть такі соковиті, наліті гарним кисленьким присмаком, як подобається мамі. Тато сміється, якби я міг тебе цілий рік годувати помідорами, ти б що мені за це доброго зробила? Мама відповідає: ніколи б не просила нічого іншого, крім помідорів. Тато обіцяє: зроблю у пивниці теплицю, вирощуватиму... шампінйони. Мама гнівається: піди поглянь, чи картопля не поросла, поки за шампінйони візьмешся. І знову обоє сміються. Юля теж любить, коли можна посміятися, а що на світі є так багато веселого, то й сміятися часто є причина. Навіть коли не все гаразд, то мама й тато вміють бути веселими, і Юля майже ніколи не знає про їхні труднощі, а от про все добре вони їй розповідають, і вона разом з ними радіє, коли в них нема клопотів.

Крутнувшись перед дзеркалом, Юля надягла плащик і виїшла з дому, бо ж, мабуть, подружка давно чекає. Юля трохи забарилася, поки зробила всі справи вдома, а що до початку кінофільму часу було досить, то Юля і не дуже поспішала.

Подружка й справді чекала, біля неї стояло двоє хлопчиків, один — незнайомий зовсім, а другого Юля знала — це був Юрко Березюк, він учився в їхній школі, щось на рік чи два молодший від Юлі, ніякої цікавості хлопці в неї не викликали, вона повагом підійшла ближче, привіталася і запитала подружку:

— Підемо, Іринко?

Юля завжди тільки так зверталася до людей — з пестливими інтонаціями й делікатним голосом, бо їй самій подобалося, коли з нею ласкаво розмовляють.

— Підемо, — погодилася Іра, і дівчатка повагом, навіть не озираючись, рушили собі вулицею. Вулиця їхня затишна, зелена, можна йти повагом, не боячись, що комусь заважати-меш.

— Ей, ви дурні гуски, куди пішли? — крикнув Юрко Березюк, певно, сам не усвідомлюючи, для чого він це робить. Настрій, правда, у нього був препоганий, але ж поганий настрої — це не причина, аби й іншим його псувати. Звідки Юлі й Ірі знати, яке лихо скоїлося з Юрком і що його гірко образили три дні тому. Образа не минала, хоча дощ ушух і майже весняне сонце світило на розпогодженому небі і в когось удома виспівував веселу пісню чи то транзистор, чи то записаний на магнітофонну стрічку голос, а на тротуарі вже були вималювані класики і при хорошому настрої можна вистрибом перескочити з квадратика у квадрат, незважаючи на високий зріст та на поважний вік семикласника.

Але для Юрка наче зник такий недавній безтурботний час, і хоча насправді почалося усе з його вини, від того дурного вечора, коли Лесь Вітрук намовив зняти фари з чужої машини і Юрка впіймали за тією роботою. А Лесь непомітно зник, ніби його дощем змило. Почалося усе відтоді, звичайно, і винен у всьому тільки сам Юрко, у всякому разі складати вину ні на кого не годилося, навіть на Лесья — бо ж Юркова це була справа — слухатися чи не слухатися намови, але так важко самому нести на собі тягар провини, хочеться скласти й на когось хоча б частину її. Лесь, фари, власник машини, ті люди,

які його затримали, мама, — усі потроху чомусь здавалися Юркові винуватцями його лиха, і всім хотілося помститися за своє приниження, за відчуття залежності: йому здавалося, наче тепер кожен уважно й завжди стежить за ним, і вже ніхто не сподівається від нього нічого доброго, а тільки й чекають, аби він щось таке зробив, про що можна сказати: а бачите, ми так і знали, поганий хлопчисько, хуліган, негідник, шибеник... Усі ці слова він чув останнім часом надто часто і чув їх насамперед від матері й від батька, які казали, що він зганьбив їх своїм вчинком і вже ніколи не зможе змити пляму зі своєї честі, навіки до нього пристане ганьба, йому не довірятимуть люди, так, наче весь світ довідався про його вчинок. Довідатися, правда, було неважко: Лесь Вітрук кому міг розповідав, як Юрко хотів зняти фари, як йому це не вдалося зробити і як Юрка потім узяли на облік. Про свою роль у цій справі Лесь промовчував, виглядало так, ніби він і сам від когось іншого випадково довідався про історію з фарами. Юрко не додавав до розказаного ані словечка, і дивна річ — він не міг би сказати, що Лесева розповідь якось шкодила йому, Юркові. Навпаки. В очах однокласників, усупереч логіці, він зробився наче дужчим, кращим, розумнішим, ледве що не героєм з якогось фільму, і хоча фільм не мав щасливого кінця, здавалося, що хлопці чекали продовження, і в другій або в третій серії Юрко мусив би здійснити якісь подвиги, котрі б неодмінно закінчилися його перемогою.

Юрко був як між двома вогнями, між двома зовсім протилежними можливостями, бо для хлопців у класі він став незаперечним авторитетом і героєм, а для дорослих — майже злочинцем, у всякому разі — потенціальним злочинцем. А Юркові не хотілося ані того, ні другого, не хотілося вибирати між цими двома можливостями, йому по-справжньому бажалося тільки одного: щоб ніколи не було того вечора, коли він послухався Леся. Бо для себе Юрко знав, що він і не герой, і не шибеник, і дали б йому спокій, нехай би він собі міг спокійно вчити уроки, розмовляти з мамою про лелек, а з татом про літню поїздку в Карпати, вчити уроки й ходити в неділю у

кіно. А його смикають на всі боки — учителі моралі вичитують, тато вимагає пояснень, що син хотів робити з фарами, а хлопці чекають нових подвигів. Юркові бракувало відваги зректись свого титулу героя, він міг би пояснити, що зробив він свій «подвиг» не з власної охоти, а з намови Лєся, і взагалі в цьому нема нічого героїчного, просто безглуздий вчинок, і раніше йому ніколи на думку не спадало привласнювати собі чужі речі, але треба ж було довести Лєсеві, що він, Юрко, не боягуз. Заплутавшись у цій неймовірній для тихого, без особливих фантазій хлопчика ситуації, Юрко став дратівливим, він гнівався на весь білий світ. Єдиною втіхою для нього було те, що час, незважаючи ні на які труднощі, таки минає, і скоро почнуться канікули, і можна буде кудись поїхати, де ніхто не знає про злощасні фари. Була ще затаєна, майже підсвідома надія, що його врешті знімуть з того обліку, і тоді відразу забудеться вся ця дурна справа, і життя повернеться у давню колію.

Знімали з обліку тільки в тому випадку, коли поведінка відмінна, коли ставало очевидним, що людина зрозуміла свою провину й остаточно виправилася. Юркову поведінку не можна було назвати відмінною, розкаяння він теж наче й не виявив, довіряти йому не могли й з обліку не зняли. Тавро в'їлося тепер уже так глибоко, що позбутися його не було ніякої можливості. Юрко прийняв новий удар як вказівку надалі. Що ж, коли шибеник — то нехай шибеник. Не вірять — то нехай не вірять. Принаймні тепер ситуація визначилася, вибрати не було потреби, вибрали за нього, і це було набагато простіше, ніж думати, мучитися і вагатися.

Материн настрій і смуток тепер уже для нього майже нічого не важили. Досить було їй тоді, спочатку, обійтися з ним ласкавіше, і хлопець, може, хоч якийсь би спробував виправдатися, щось би пояснив, але вона віддаляла його від себе суворістю і недовірою, а тепер йому стало байдуже, плаче мама чи якийсь інакше приймає усе, що сталося. Хай буде, як буде. Не зняли з обліку — виходить, їм так треба. Їм треба, щоб він був бешкетником. Чи вони ще хочуть його перевіряти, щось

з'ясовують для себе? Нехай з'ясовують. Він для себе все вирішив. Нарешті. Аж легше стало...

— ...Ей, ви, дурні гуски, куди йдете? — крикнув Юрко. Крикнув майже з відчаєм, як у воду холодну стрибнув із високого берега. Дівчатка були трохи старші, він ніколи не мав з ними ніяких розмов, навіть вітався не завжди, та й то не тому, що був погано вихований, а тому, що соромився зайвий раз заговорити до дівчинки. І от крикнув. Грубувато і з надією на те, що все це нічим лихим не закінчиться. Але за вибраною для себе роллю, за її текстом усе мало йти саме так: крик, невічливість і одчайдушність. Будь, що буде.

— Не обзивайся, — здвигнула плечима Іринка. — Він же плів мені тут усякі дурниці. Казав, що може кіоск пограбувати або вночі на Високий Замок піти. Ненормальний якийсь. Не звертай уваги.

Юля і не звертала. Вона навіть засміялася, хоч дуже неприємно, коли молодший від тебе хлопчисько обзиває дурною гускою.

— Наздоженемо? — тягло далі, за роллю, Юрка. І не чекаючи згоди товариша, він побіг услід за дівчатками. Далі події розгорталися дуже швидко. Усе відбулося протягом якихось п'яти хвилин. Юрко, трохи задиханий, стояв перед дівчатками, не пускаючи їх далі. Могло б здатися, що вони просто бавляться — хлопчик розкинув руки, а двоє дівчаток намагаються подолати цю перепону на своїй дорозі. Юля спочатку продовжувала навіть усміхатися, але на Юрковому обличчі була така затята, незрозуміла злість, що дівчинка раптом злякалася і, круто повернувшись, кинулась тікати в протилежний бік, не розбираючи дороги.

— Юлю, Юлю! — крикнула подружка, але Юля не озирнулася.

Юрко побіг за нею. Її плащик розтібнувся, трохи зсунувся з плечей, і виднівся білий комірець на голубенькій сукні, що так пасував дівчинці.

Діти бігли через сквер, дівчинка — попереду, слідом, за кільканадцять метрів, хлопчина, і знову звіддалік могло

комусь здатися, ніби діти бавляться. Юрко вже майже наздогнав дівчинку. Навіщо потрібна йому ця гонитва, він і сам добре не тямив. Відбулося все так раптово — вона злякалася й побігла, його щось наче підштовхнуло і змусило наздоганяти. І тут, біжучи, він спіткнувся, упав, ударився дуже боляче об каміння, підвівся, перемагаючи біль, а Юля за цей час встигла кудись зникнути йому з очей, він роззирався і не бачив, у ньому зродилася образа і гнів за те, що впав так ганебно, перечепившись за якусь каменюку, гнів за роздерту на коліні штанину, за розбиту й закривавлену ногу. За мить він знову вже помітив дівчинку поза деревами і кинувся відразу наздоганяти її, тепер уже не просто так, бо з'явилася конкретна причина гніву і незбориме бажання покарати когось принаймні за те, що сталося з ним щойно. Далі він біг уже зовсім розлючений, готовий на що завгодно, і коли врешті побачив коричневий плащик і розвіяне, розтріпане од бігу волосся, побачив тут же, поряд, то рвучко вхопив дівчинку за руку й смикнув до себе.

— Ну чого тобі треба, — зі сльозами в голосі, задихано й нервово вимовила вона, — чого причепився? Бити хочеш? Ну бий, бий, боягуз нещасний, попробуй тільки вдарити... Ти ж не можеш, не вмієш...

Дівчинка дражнила його вже собі на біду, і те словечко — боягуз нещасний, і — ти ж не зможеш... Він мимохідь послабив потиск руки, і дівчинка відразу скористалася цим, шарпнулася і знову побігла, а він тоді нахилився, підняв камінь і шпурнув, майже не приміряючись. Камінь влучив у голову. Віддаль була коротка, а камінь — важкий. Якусь секунду дівчинка ще стояла, а потім, наче спіткнувшись, тихо зсунулась на землю, хлопець, навіть не пробуючи тікати, зацікавлено дивився, як розпливається темна, червонясто-темна пляма на білому комірчику.

Звичайно, тут нема ані крихти твоєї вини. Не ти виховувала цього хлопця, не ти пояснювала йому, що таке відвага і що — злостивість помсти, не ти вчила його бути добрим і не тобі брати на себе його вчинок. Але хто знає, якби своєчасно...

Та годі, годі промовляти, переконувати, сама добре все знаєш і розумієш, відчуваєш, тільки не хочеш допустити до себе ці почуття, що виникають і родяться у тобі без твого на те дозволу. Ти хочеш усе обмірковувати, до всього підійти з міркою холодної розважливості, а ти краще сядь, покинь крутанину на кухні й присядь, затули обличчя руками й прислухайся, як сумно, клубочком, біля самого серця згорнулося почуття провини й відповідальності. Відчуваєш? Не пробуй позбутися його. Без того почуття ти будеш гірша, дрібніша, якщо ти не знатимеш його, без тебе так легко можна буде обійтися на білому світі — навіть син обійдеться без тебе, якщо ти заженеш кудись у куток це почуття, спробуєш замінити його своїми постійними, правильними, але холоднуватими розумуваннями.

Уже зовсім близько північ, так, так, ти маєш право гніватися на гостей сина й на нього самого, — бо скільки, справді, можна сидіти, слухати музику й курити? Кава їхня давно вже, мабуть, вистигла, її уже й пити не можна, а вони все там, певно, сьорбають ту вистиглу коричневу рідину з легким запахом дальніх країв і пригод, сьорбають маленькими ковтками і про щось розмовляють. Про що можна так довго, так безконечно довго вести балачку? Мабуть, лають викладачів, незадоволені системою щомісячної атестації у вузі — ну, де вже там, такі поважні й дорослі, ледве пощастило позбутися школи й шкільної опіки, а їх знову перетворили на школярів, пильнують, перевіряють конспекти, влаштовують опитування з кожного предмета, неначе вони діти, не розуміють самі, що їм робити і як учитись! Маєш рацію, треба сказати, що час розходитись, годі, але ти чомусь не можеш зробити цього, не маєш відваги зайти вдруге у велику кімнату, тепер у тебе на це й причини нема, хіба ж почнеш знову розшукувати якусь книжку.

Скажи правду, тобі на мить здалося, що вони звідкілясь могли б довідатися про Юрка Березюка, і хто знає, як вони зреагували б на твою появу в кімнаті. І що сказав би твій син, якому ти змалку вбивала в голову думку про чесність, грома-

дянську відвагу, відповідальність за вчинки перед собою і перед людьми?

Ти й справді краще посидь тихесенько, посидь і не відганяй від себе почуття провини.

Очиститися перед собою можна тільки тоді, коли усвідомиш, у чому винен. Візьми на себе вчинок Юрка Березюка, як узяла б провини власного сина, бо ти не зуміла втримати хлопця від злості, від нерозумного гніву на весь світ. Ти не пояснила йому, як вчать не вибачати самому собі власних помилок. Отже, ти винна також у тому, що він кинув каменем у когось.

8

Безглузде товчення води у ступі. Можна подумати, що я намагаюсь саму себе переконати в тому, що треба бути доброю, а водночас доводжу безсенсовість доброти. Не доброти взагалі, а доброти безвідповідальної, всепрощаючої і недіяльної. Лагідненько махну рукою: нехай собі, я добра, нехай ображають мене, його і ще когось, нехай — з часом вони самі зрозуміють, як зле чинили, не треба їх зачіпати.

Я вже знаю у собі цю готовність прощати — бо важче вимагати відповідальності, важче ламати чужу волю, важче втрачати друзів, важче — непростення, аніж прощення. Бо вибачати можна по-різному, й наслідки того вибачення теж можуть бути різні. Собі не вибачаю майже нічого, від сина свого вимагаю більше, ніж від будь-кого іншого, хоча мені часом закидають, що не вимагаю від нього речей елементарних, буденних, щоденних, що вибудувала собі мету, ідеал і до того ідеалу намагаюся дотягнути дитину, забуваючи про речі найнеобхідніші. Віда, коли так. Бо в такому випадку моему синові буде дуже важко в житті — адже найчастіше доводиться стикатися з речами найзвичайнішими і розв'язувати проблеми найпростіші.

Одного разу я поблажливо усміхнулася, коли знайомий парубійко розповів, як «виміняв» свою товаришку на квиток.

з котрим можна було піти на вечір в Будинок архітектора. Вечори в Будинку архітектора приваблюють молодь вже три-валий час, і мені здається, що в тій звабі є більше моди й снобізму, аніж справжнього зацікавлення і сенсу. Але як би там не було, квиток на вечір у Будинок архітектора на цей раз мав дуже велику ціну. Отже було так:

— Яка в тебе симпатична дівчина! — сказав під час веселої вечірки сусід за столом моему знайомому парубійкові.

Парубійко засміявся.

— Якщо вона тобі подобається, то можу відступити. Якраз така пора надійшла, що треба мені іншої дівчини.

Справа відбувалася під час вечірки, хлопці були напідпитку, і обом така бесіда здавалася милим жартом.

— Отак просто відступиш? — запитав один.

— Та добре було щось мати на заміну! — засміявся другий.

— Маю квиток у Будинок архітектора. Підійде?

— Питаєш! Віддаю даму разом із шубкою і капелюшком.

Узявши квитка, парубійко тихенько, як кажуть, на англійський манер, пішов геть, а той другий став залицятися до дівчини, правлячи їй компліменти та переконуючи, що приятель анітрохи не вартий її — зрештою, він щойно переконався у цьому сам, хоча, мабуть, не сказав дівчині, в який спосіб отримав право на залицяння.

І я лише усміхнулася у відповідь на цю розповідь, у якій було стільки цинізму й стільки неусвідомленої підлості, що навіть пояснити цього парубійкові не змогла. Чи не хотіла витрачати зусилля? Махнула рукою — усе одно безнадійно, не вилікуєш — от досі аж гаряче буває з сорому, коли згадаю свою поблажливість. Вона — із серії тієї доброти, якої я боюся і не хочу до себе підпускати, а котра все ж вряди-годи бере гору над усякими іншими почуттями, над чесністю і здоровим глуздом.

Але я розумію — моє лукаве сумління змушує мене до розрізнення такої доброти і тієї, іншої, яку називає мудрою. Ря-

тівної, сказати б, доброти. Великої і справжньої. Докоряє, що мені її бракує, і почуваюся погано від тих докорів, бо звідкіля я знаю — чи є в мені та доброта, дарована як талант від природи, а чи інша, котра з'являється лише з розумінням різниці між добром і злом, з розумінням необхідності переваги добра у світі і в тобі самій...

Скликаю до себе свою групу дітлахів і тихо, як по секрету, кажу їм:

-- Завтра неділя, є вільний час, підемо шукати весну, якщо хочете, звичайно.

Весну шукати? Мені самій це спало на думку щойно, коли я дивилася у вікно (вони старанно розв'язували задачу з математики, слово честі, я мала право подивитися у вікно і побачила синє небо, таке синє, як буває тільки навесні). За мить воно ледь взялося туманцем, примерхло, стало сірувате, навіть захмарене, але я все-таки упіймала ту мить розвесніння, провітління й очікування.

Вони погодилися бурхливо й радісно, так, наче я пообіцяла їм щось справді казкове й надзвичайне.

А шукати весну в місті трохи важче, аніж десь у лісі, чи в полі, чи в горах. Весна приходить до міста обережніше, повільніше, тихенько обмацує рукою захолоді мури, й тут же злякано відсмикує долоню, й відступає, а клапті темного, забрудненого снігу залишаються скніти по дворах, під деревами, під рудими ринвами й на зелених дахах. Мури мають усе ще похмурий настрій, видно, що їм обридли невизначеність, очікування, уже хочеться справжнього тепла й надійного сонця, щоб випростатися, розігріти старі кості, ворухнути могутніми плечима, щоб вулиці розсунулися, стали й справді наче ширшими, а люди щоб не трималися стін з остраху послизнутися чи потрапити під фонтан брудних бризок з-під коліс автомобіля.

Проліски — на кожному розі, хоробрі перші квіти, що мають барву або снігу, або весняного неба — інших барв перші квіти не визнають, але ще боїшся, аби вони не зникли, аби їх не забрали, і хто знає, де їх збирали, звідки везли до міс-

та, — може, здалека, отже, й весна ще десь дуже далеко, а от якби знайти квітку десь тут, щоб вона росла з-під руки, з-під твоєї долоні визирнула на світ, на сонце.

Весна приходить у місто дуже обережно, і, однак, ми вирушили шукати її. Тротуари підсихають, наче чистішають і дишають — це теж ознаки весни в місті. Старе, підгниле листя згрібають у парках у великі купиці й палять — дим вологий, їдкий, він стелиться низько над чорними доріжками парку, а вранці висить туманом на маленьких вуличках біля парків, і перші, відважні промені сонця просвітлюють той туман. Горобці стрибають весело, уже не настовбурчені, не круглі, як м'ячки, пір'ячко наче випросталося і пригладжене, рівне — можна подумати, що горобці відвідали свою пташину перукарню: правда, це весна, питають мене діти, — горобці взимку не такі, — тепер вони розбишакуваті, воюють між собою з азартом і радісно, наче їм справляє приємність цвірінкати якомога голосніше.

Діти розгортають старе листя, а під листям — бліденький паросток, скільчений, ще наче не встиг відвикнути від темряви і мружить очі на світло, щулиться, трохи боїться, а трохи вже й з духом зібрався, щоб випростатися.

Бруньки — це помітити легко, — бруньки майже готові розкритися, аби тільки вже не було морозу, — бідкаються діти, бо все пропаде, усе замерзне, шкода буде, правда?

Та що там бруньки — раптом над муром, мов святковий подарунок, великий кущ — весь у світло-жовтому пір'ячку, це вже майже листочки, це вже зовсім весна, бо тут і мур теплішим здається, і тротуар аж білий, а над тим усім — сонце і хтось сміється.

— А в Сусанні веснянки — це теж весна, правда?

Ми дивимся на дівчинку — а в неї справді на носіку сонячні веснянки, такі веселенькі, дрібні, вони потім розпливуться суцільними плямами, а поки що зовсім дрібні, і вся вона світиться, смішні нерівні зуби біліють і ще більше освітлюють дитяче обличчя, вона немов притягнула до себе всі перші й найтепліші сонячні промені, вона вся купається у них, виблис-

кує чисто вимите руденьке волосся, і вона говорить: «Ой, мамо, як добре! Ой, мамо!»

І це звернене ні до кого слово, бо дівчинка нікого вже віддавна не може так назвати й покликати — гострим бодем озивається у мені, і хочеться обняти це руде дитинча, і хочеться, щоб воно завжди могло з таким захватом говорити — як добре!

Підлітки й навіть трохи старші вже полишили вдома шапки, хустинки й капелюхи, усім хочеться свободи, веселі голови — русяві, чорняві, натуральні, фарбовані, — байдуже, головне — веселі, під вітром, ще не дуже тепло, але ж поки дочекаєшся... І так добре відчуті цей вітер, весняний, різкуватий навіть часом від нього аж скроні ломить, але ж і чекаєш на нього, мов на радість, яка обов'язково мусить з'явитися у свій точно визначений час.

Я майже переконана, що десь тут — мій син, не знаю, з ким він, але ж таки десь тут, мені й хочеться, і не хочеться зустріти його, бо я боюся порушити йому настрої, навіть якщо він зрадіє, зустрівшись зі мною, усе одно мусить з'явитися новий відтінок настрою, а я цього не хочу.

Мені добре з моїми четвертокласниками. Між нами сьогодні нема ані тіні відчуження й дистанції «учитель — учень». Ми просто разом шукаємо весну. В деревах, у людях, в будинках, у старих мурах, у веселих афішних тумбах, так барвисто обклеєних доокруж — до речі, тих круглих афішних тумб залилося не надто багато, тепер усе більше з'являється щитів і стендів, а старі круглі тумби з гострими дашками все-таки цікавіші й чарівніші, часом у мене виникає бажання спробувати — а що, як відклеїти пласт за пластом усі афіші, якщо уявити, ніби їх ніколи не знімали й відклеїти — що там, під ним? Так само хочеться, переслухавши десятки чийось фраз, врешті зрозуміти: а що там, за ними?

І раптом у пошуки весни вривається щось зовсім інше, стороннє, несподіване й дуже гірке для мене. Мої діти нічого не помічають, звідки їм знати, що назустріч нам простує хлопчик, якого я відразу впізнала, хоча бачила тільки раз —

це Юрко Березюк, я відклала відвідини на завтра, треба було йти сьогодні — та ні, учора, вчора треба було йти, відразу після того, як я довідалася, що сталося, про той камінь і про необхідність знову зустрітися у кімнаті, де відбулася наша перша з ним зустріч. Я не знаю, впізнав чи не впізнав мене Юрко, але він не вітається, а тільки дивиться мені просто в очі поглядом зухвалим і випитувальним — ну от, це я, я ось-таки, як бачите, і що ви на це скажете? Руки в кишенях, так вони завжди відчувають себе певніше, ці хлопчачки: заклав руки в кишені куртки й крокує собі трохи вихильцем. Розумію якимось десятим чуттям, що це зухвальство — тільки маска, він не може себе почувати героєм.

Перепиняю хлопця, торкнувшись його плеча:

— Юрко, доброго дня тобі, — кажу йому і не знаю, що говоритиму далі, не маю у собі ані слова, всі слова здаються зараз марними, бо я їх мала сказати раніше, а зараз не знаю, як маю користуватися тим, що треба було використати раніше.

Хлопець придивляється до мене пильно, він справді спершу не впізнав — і його обличчя вкривається миттю червоними плямами, він вагається, як повестися далі, але таки скоряється:

— Доброго дня...

— А ми весну шукаємо... Може, з нами підеш? — вимовляю я врешті цю фразу і відразу розумію безнадійність пропозиції.

— Що-о? Що шукаєте?

— Розумієш, — кажу, — весну шукаємо, он квіти, і листя вже навіть з'явилося...

— А навіщо? — здвигнув він плечима і дивиться на мене так, наче розмірковує, чи не збожеволіла часом ця доросла жінка. — Навіщо шукати? Вона й так буде, без вас...

Я не наважуюсь його втримати, я знаю — тепер уже наша зустріч неодмінна, я піду до нього додому, але як перебіє той мур, що він його вже почав мурувати між собою і людьми?..

І все ж ваша зустріч досі не відбулася, признайся, що ти навіть відчула полегшення, коли тобі не відчинили дверей, коли ніхто не вийшов на твій дзвінок. Ти тоді мала час ще трохи подумати над тим, що скажеш йому, тільки не треба моралі, сама знаєш, як навіть твій власний син слухає ті повчання. Одне лише і написано на обличчі: хоч би вже скоріше закінчили цю балаканину, я ж у принципі й так знаю, в чому винен, а в чому — ні.

Нехай твоє перше слово, звернене до людини, ніколи не буде як той кинутий у спину камінь. Шукай у собі не слів, а почуття, не намірів, а вчинків.

Цього разу ти запізнилася. Якби ти забрала хлопця з собою, може, він би не кинув каменем у людину?

Не пробуй казати, що нічого особливого не трапилося: хлопець жбурнув каменем у майже незнайому дівчинку, жбурнув просто так, бездумно й по-дурному, через те, що він розбишакуватий, бо вже траплялося йому й гірше робити, він зняв фари з чужого автомобіля, а також бився з однокласниками і через це стоїть на обліку в кімнаті міліції при житлово-експлуатаційній конторі. Сама назва контори надає всій справі якогось буденного, нецікавого характеру. От лише нова біда — дівчинку той хуліган сильно покалічив, її забрали у лікарню, у дівчинки погано згортається кров, і ця невеличка подробиця додає усій картині зовсім нового забарвлення. Провина твоя мінімальна, участь у роботі комісії — теж мінімальна, ти була тільки на першому і поки що єдиному для тебе засіданні, ти навіть погано орієнтувалася у своїй ролі, роль для тебе зовсім нова й незвична, і все ж ти причетна до того, що не знайомі тобі дівчинка на ім'я Юля лежить тепер у лікарні. Такий неперервний ланцюг людських стосунків, ти пам'ятаєш оте фантастичне оповідання, де мова йшла про комаху, на яку наступили ногою і знищили назавжди цілий вид, — і ось через те зовсім інакше продовжувався розвиток всесвіту, бо забракло одної-єдиної комашки. Неперервний ланцюг людської

відповідальності, навіть коли ми часом зовсім не маємо уявлення про те, як живуть люди на іншому боці планети і що там відбудеться завтра, цілком імовірно, що це їхнє завтра певною мірою залежить також і від нас, від того, що ми скажемо, зробимо, вирішимо. Нехай ця залежність не безпосередня, і все-таки землетрус у Ташкенті чи злива в Індії може мати якийсь вплив і на твоє існування, не треба чекати на землетрус у Львові, щоб врешті зрозуміти, як це страшно. Не усміхайся, не треба іронії. Іронізувати — це найлегше, найпростіший спосіб відмахнутися від усього на світі, а ти таки повір — неперервний ланцюг людських стосунків існує не тільки в просторі, а й в часі, і цілком імовірно, що від того, як ти навчиш думати й чинити свого сина, а також Івана Ткача чи когось іншого з малих четвертокласників, залежить і те, як будуть мислити, відчувати й розуміти світ їхні діти й онуки.

Ти ж хочеш подарувати синові свій найсвітліший день, коли й ти сама була добра, щаслива й готова до здійснення найкращих своїх вчинків, коли ти любила зелену траву й дитлаків, які бавилися з тобою, коли вірила й довіряла, коли всі зірки здавалися тобі близькими, наче квіти на землі.

І ти зовсім не хочеш залишати йому в спадок якийсь поганий свій вчинок, якийсь прикрий день, про який маєш охоту сама забути. Чи не служить це доказом неперервності зв'язків, стосунків і неперервності відповідальності за вчинене тобою, твоїм сином і тим хлопчиком, який кинув каменем у дівчинку?

Можеш не хвилюватися — я знаю, і ти вже знаєш, що вона буде жити, але якби сталося інакше? А що, коли це має бути та дівчинка, яку приведе в дім твій син? І що, коли раптом міг у цьому місці якимось урватися ланцюжок неперервності, ланцюжок єдності, радості, надій і віри?

Умоглядність спонукає тебе до холодної думки: дурниці, вигадки, ноңсенс, ніщо з того, що говорить балакуче сумління, не є правдою, просто сумлінню усє болить, і воно перебільшує, творить з надуманого істину, а з істини вивершує всесвітню катастрофу. Але коли болить сумлінню, значить, болить і тобі, болить, болить, болить, не вигадуй, не може не боліти, триво-

жнися, боїшся, перестаєш займатися розумуваннями, маєш охоту бігти до лікарні й запитати, як почуває себе незнайома дівчинка, маєш намір піти до матері Юрка Березюка і пригледитися до неї та до її сина зблизька.

Навесні з тобою завжди діється щось дивне, родяться внутрішній неспокій і тривога, ти чекаєш, коли зацвіте дерево в садку, що за стіною твого дому. Дерево височенне, врівень з триповерховими будинками, здається навіть, що в них спільний фундамент чи спільний корінь і будинок теж мусив би рости, а дерево не має права зникнути, його не повинні рубати, воно мусить зацвісти, обов'язково мусить зацвісти й цього року, так, наче в тому є якась ворожба, доказ тієї ж неперервності, про яку торочить тобі твоє невмовкаюче сумління. Ти хочеш ще раз побачити, як цвіте дерево, ще раз подивитися на ніжне диво, що називається деревом у цвіту, і тобі болять обрубані навесні цурпалки чорних дерев, так довго треба, щоб загоїлися їхні болячки, щоб вигналися новенькі гілочки й прикрили зболене й обрубане, а поки що оголене нутро гілок і стовбура біліє, мов людське тіло, і тобі боляче від того, правда ж?

То невже тобі не боляче від горя тієї матері, яка мусить не вибачати й водночас прощати своєму синові кинутий у дівчинку камінь? Навіть якщо він більше нічого такого не скоїть, то все ж вона пам'ятатиме той камінь довше, ніж сам син, рука якого підняла й кинула камінь у людину. Адже навіть у винного в чомусь не кидають каменя, та ще й у спину, а тут ось — тому ти теж карайся, мучся тим болем, бо й від тебе, від тебе теж залежить, що може зродитися у комусь бажання жбурнути камінь у спину, без причини — або з причини, породженої якоюсь мірою і твоєю поведінкою.

Твій син запише у щоденник чи просто у принагідний зошит якісь свої думки, якісь фрази, які спершу незрозумілі тобі, а потім раптом розкривається їхня суть через його вчинки. Його зошити з географії і з математики завжди були списані тими фразами, як у інших хлопців — замальовані фізіономіями, літаками, пароплавами.

Ти поки що не робиш ніяких висновків з тієї його звички,

але коли він каже тобі: прочитай — ти трохи несміливо й з надією на відкриття зазираєш у написане, бо хочеш знати про нього більше, аніж він готовий тобі сказати.

Але ти ніколи на світі не відважилась би переповісти прочитане комусь іншому, як не переказала б листа, написаного тільки для тебе.

А от тепер тебе тривожить, про що вони можуть розмовляти, що вони довіряють одне одному і наскільки більше довіряє син своїм товаришам, ніж тобі? І чому так, чому так воно відбувається, чому — адже й він, і чийсь інший син знає, що саме ти, мати, — найперший його приятель, а однак не завжди, не зовсім. Причина — у різниці віку, таки в тому, що в якийсь момент ти вже не розрізняєш, де кінчається довіра, а де починається суверенність бажання, в які не треба втручатися, і торкаєшся того, що зачіпати не можна, або стаєш рутинером, надокучливим ментором, повторяєш усоте сказане вже раніше, і він тільки ввічливо слухає, бо навчений не перепиняти старших...

То про що вони зараз ведуть мову? Знаєш, а вони не зобов'язані сповідатися перед тобою, адже ти не увійдеш і не розповіси їм про Юрка Березюка, і чому ти вимагаєш від них більше, ніж можеш дати? Ви вже майже рівні, вони вже не дітлахи, хоча ще діти, а ти завжди відчуваєш — дітям не все можна й треба, і так само вони знають своє: дорослим не все й не завжди треба й можна розповідати. Вони хочуть самі собі дати раду, дай їм спокій, можеш тільки здогадуватися, про що вони говорять. Та тільки хіба вгадаєш?

10

Сумління застерігає від моралізаторства: а хіба ж воно само — не найнудніший у світі мораліст? І мусиш визнати, від нього не відійдеш ні на крок, воно при тобі, хоч би ти й не слухала його голосочка.

Про що говорить до мене сумління, я вже знаю, а от про що — ті діти? Зараз урешті піду до них, бо такі вже час їм спати, і нехай не вдають дорослих.

Бракує настрою для вияву гумору. Бракує настрою.

Не можу бути присутньою при їх розмові.

Але можу пригадати собі аркушики паперу, що давав мені читати син. Цікаво, чи їхня розмова має зв'язок з його думками. Може, є святотатство в тому, що так хочеться знову самій собі переповісти його думки?

«...Вперше я побував тут, коли мій батько захищав кандидатську. Кожен камінь, кожен візерунок на стіні, простий, звичайний візерунок і майстерно розписана стеля, дерев'яна парта, мідна клямка — все таїло в собі загадку, хоч все було таке просте.

Я йшов східцями, впевнений, що по них ступала не одна мудра людина. Я був маленьким хлопчиком і не знав, що дурнів немало і що вгору сходами вони піднімаються також.

Сидячи на стільці перед аудиторією, я відчував, як неприємно спігніли руки, як незручно сидіти — і стояти не можеш, як десь у кишені лежить брошурка з формулами. Я не надіявся списати, я довіряв лише собі, й своїй голові, і ручці з кульковим стержнем. Але сподівався також на те, що хтось може й підказати. Хто-небудь, але ж мусить допомогти. Чи — тільки я сам?

На порожній стілець, що стояв навпроти, сіла дівчинка.

— Хто ж стане допомагати? Тут закон такий: з трьох перемогти мусить один, усі вступити не можуть, всі отримати відмінно не можуть.

Дівчинка, що сиділа навпроти, поправила світле волосся. Вона була одягнена у спідницю, що сягала нижче колін, і в бузкового кольору блузку. Вона соромилася себе, боялася зайвих рухів, а руки їй заважали. Мені не хотілось, щоб дівчинка була серед тих, з ким доведеться змагатися за місце у вузі.

— Хто піде перший? — почулося коло мене, але я не зважаю на той голос.

Здалося мені, що подих вітру може підняти її у повітря, така тендітна фігурка була в тієї дівчинки.

...Йдучи на першу пару, я жакливо боявся. Більше, ніж перед екзаменом. Боявся усього, що було довкола мене: величезних вікон і хлопців, які курили в коридорах, боявся самого себе. Здалось, що забув ручку. Чи зошит?

В аудиторії напівприкриті шторами вікна пропускали пригнетені сонячні промені. Парти вишикувались амфітеатром. Темний стіл, довгастих і великий, чорна кафедра. Мені на якусь мить здалося, що я потрапив у зал, де в повітрі плавають закони, де вирішують долю людей.

В останньому ряді я побачив біле волосся і бузкового кольору блузку...

І було дивно, що викладач на першій лекції говорив і безперервно нагадував, що ми дорослі, що вуз — не школа. Ми й самі це знали. Тільки дивно якось: невже ми стали дорослими тільки в ту мить, коли нас назвали студентами? Хіба це могло так відразу вплинути на нас? Річ у тому, що дорослими ми вже були трохи раніше, ще в школі. Але ж вважається, що школа — для дітей, а вуз — для дорослих. І нам про це нагадували. І так само, як у школі пам'ятали тільки про те, що ми діти, тут раптом зовсім забули, що ми ще трохи, але таки діти. Напівдорослі діти... Бо як же могло все так різко за два місяці змінитись?»

Хотіла б я дуже знати, чи ці його думки мають якусь відношення до їхньої розмови? А на цій дівчинці, що сидить зараз у кріслі з підгорнутими під себе ногами, я ніколи не бачила блузки бузкового кольору. Може, це інша дівчинка?

11

У кімнаті наче забракло повітря від того, що вони багато курили, і Сергій відчинив вікно. Разом із вологою свіжістю увійшов до них запах вологого листа, кори дерева, дощу: дощ шемрав десь там унизу, наче хтось весь час чьогав

великими ногами по землі їй ніяк не міг зрушити з місця. Або наче хтось бурмотів шепеляво одну й ту ж фразу. І тільки єдиний дзвінкий звук долучався до того шемрання — об карниз ударялися дощові краплі й наче відскакували вгору.

— Тобі не холодно, Валю? — запитав Сергій дівчину, бо вона сиділа найближче до вікна, втиснувшись у крісло. Маленька, як дитина, підгорнула під себе ноги, їй було затишно, вона майже весь час мовчала, й тільки пильний погляд її виказував цікавість і увагу до того, про що говорили хлопці.

— Ні, — похитнула вона головою, — мені не холодно.

Хлопці були знайомі й товаришували ще зі школи, а з дівчиною Сергій познайомився в інституті, спершу вони навіть і не помічали одне одного, але якось Сергій приніс із собою книжку й замість того, щоб конспектувати, як належало пильному студентові та ще й першокурснику, взявся читати. Дівчина сиділа позаду, вона запитала: «Це твоя книжка, даси потім мені?» — він пообіцяв і дав їй книжку, і аж тоді з'ясувалося, що вони мають спільні літературні зацікавлення і їм є про що поговорити, oprіч літератури. Дівча було самостійне, трохи зухвале й знало собі ціну, але з Сергієм якось по-доброму потоваришувало. Хлопець відчував, що вона ще й досі насторожено приглядається до нього, наче сподівається на якийсь такий вчинок, який би їй не сподобався, і боїться водночас, що так може статися.

Сергій часом міняв касети в магнітофоні, каву вони давно вже й не пили, бо вона захолонула, тільки Андрій вмокав у чашці грудочку цукру й хрупав нею, як малий хлопчак. Він був великий, власне великий, а не просто високий, такий широкий у плечах і з великою пелехатою головою, що дівчинка поряд з ним здавалася зовсім пташеням, а другий хлопчина, Борис, ще тоншим і делікатнішим, аніж воно було насправді.

— Як на мене, цієї зими був тільки один якийсь тиждень із снігом, — сказав Сергій, — і знаєте, Євген до мене тоді приїшов, каже: ходімо на санках покатаємось.

— Здитиніли, — засміявся Борис. — Уявляю Євгена на сан-

ках з його професіональним виглядом і окулярами. Він, мабуть, і тоді про інтеграли розмірковував.

— Ні, ми про дівчат тоді говорили, — відповів Сергій. — Він казав, що вони всі однакові, а я казав — різні.

— Дуже слушна думка, треба запатентувати, хлопці!

— Ну, молодці хлопчики, про погоду поговорили, про дівчат — теж, тепер декілька слів про нові фільми, і я вже буду знати, що ви інтелектуально глухі, — зітхнула дівчинка і взялася жувати бутерброд.

— А що — ти хочеш, щоб ми знову про те...

— Хочу. Я хочу знати, що з ним тепер буде, як він тепер далі, той малий, і хочу знати, чому він це зробив. У мене є брат, таке інфантильне хлоп'ятко, знаєте, бувають хлопці, про яких відразу можна сказати — мужичок росте, а цей так — ні хлопчик, ні дівчинка, то я його до діла пристроїла, спортом займається, без інтересу поки що, але час має куди подіти... Так от я думаю, що той малий не знав, куди себе подіти, шукав собі заняття.

— І врешті знайшов, — сказав Андрій. — І знай наших, нехай продовжує і надалі так само, бо ніхто за руку не вхопив.

— Ну й що, якби вхопили? От Гальку Радченко хапали — і що з того? Хіба ж не бігали до неї хлопчачки в дев'ятому класі навіть, самі знаєте, чим закінчилось, — Борис раптом спам'ятався, що між ними сидить дівчина, але вже так і вимовив фразу, як намірився: — Сидить тепер, синочка колише...

— А ви ще й пліткарі, хлопчики, — зробила знову висновок Валя. — І що вам до того, нехай колише, може, це її покликання, і добре, що вона виконала свій обов'язок...

— Я думаю, вона його трохи зарано виконала, — зітхнув Сергій. — Йї тільки сімнадцять тепер, ще мала час, я думаю...

Хлопці вчилися у десятому класі, коли в школі трапилася ця історія з Галею Радченко, і не можна було її тоді обминути мовчанням, і говорити про неї також не годилося, діти ніяковіли й не сміли глянути в очі одне одному, а вчителі зовсім не знали, як їм поводитися в цій ситуації із старшоклас-

никами. Вдавати, що нічого не сталося? Перемовчати чи переговорити з усіма, влаштувати збори, читати лекції? Раптом вирвалося назовні те, до чого боялися торкнутися — вирвалася назовні їхня наївна дорослість, їхнє боязке ще намагання оцінити своє ставлення до того, що трапилося, і вчителям треба було знайти спосіб, щоб порятувати когось із них від цинізму, когось — від можливого повторення помилки, когось — від категоричної зневаги до дівчини, яка уперто запевняла, що все це — тільки її власна справа, і було тут трохи істини, а більше — зриву, помилки, ганьби. А ганьбу хотілося приховати, і хотілося цього не тільки батькам, а й багатьом учителям, сакраментальна фраза «прогримимо на все місто» звучала навіть не вимовлена вголос, і от у дійсній ситуації десятикласникам врешті сказали, що не такі вони вже й діти, але нехай не думають, що геть-чисто дорослі, що мають право вириватися з-під опіки. Бо — от бачите, що в таких випадках трапляється...

— Дайте вже спокій тій Галі, — попросив Борис, — можна подумати, що більше нічого й згадувати, ніби на тому в нашій школі світ клином зійшовся.

Вони так рвалися в останні дні зі школи, їм такими обридливими здавалися облікові книжки, підручники, нагадування про випускні екзамени, їм докучили уроки й перерви, шкільні коридори і шкільні дошки, — а лише через кілька місяців вони вже мали охоту згадувати все, що стосувалося школи, — а пам'ятаєш? — і хоча не жалкували ще за дитинством, бо відійшли від нього не надто далеко, все ж якась там дрібочка смутку бриніла в душі: минулося, все... З них трьох тільки Сергій вчився тепер в інституті. Бо пішов на завод відразу, а Андрій провалив екзамени в медінститут і тепер працював санітаром у «швидкій допомозі».

До великої Сергієвої кімнати вони вже звикли віддавна й почувалися тут затишно, бо їм ніхто не докучав, ніхто не намагався контролювати й приглядатися — якось так вийшло, що їм повірили, а вони тієї довіри не ламали. Трапилося, правда, раз, що ще в дев'ятому з'явилася зайва пляшка, непотрібна пляшка, але Сергієві після тієї пляшки світ був не-

милий, і коли раптом кімната посунулася й стала якось ніби на ребро, він похитав затуманеною головою й подумав: а хлопцям вулиця не перевернулася, коли вони йшли додому?

Була розмова з матір'ю і усвідомлення сорому від того, що то від них, з їхньої хати хлопці верталися до своїх домівок уздовж перевернутої догори коренем вулиці, і що їх запитують: — а де ж це так, синочки дороженькі?..

На вулиці хтось грав на гітарі — там завжди збирався надвечір гурт хлопців і дівчаток, вони сиділи на низенькому мурованому паркані, звисивши ноги, хтось один награвав на гітарі, а решта або ж про щось розмовляли, або ж наспівували в такт мелодії.

— Гм, — як ви думаєте, чому гітара така популярна, хлопці? — Сергій згадав, що він чув таку от розмову про гітару від двох акторів — вони сперечалися про те, чому цей інструмент став ніби ознакою, невід'ємною рисою сучасної молоді, а такий же старий інструмент, як світ і кохання! — Знаєте, я чув суперечку, — Сергій трохи прикрив вікно, але музика все одно долітала знизу, було в цьому щось приємне, ніби там грали для них, ніби там теж хтось намагався поговорити з ними і вибрав для цього мелодію трохи сумної, але лагідної пісні, — я чув суперечку про те, як раптом цей інструмент став певною ознакою нашого покоління. Гітара ніби завоювала на це право. Бо в революцію символом молодості й відваги була гармонія, і під час війни теж — з нею не розлучалися, вона була як зброя, а гітару вважали міщанським інструментом, непманським, чи що...

— Але ж скрізь по-різному, — сказала Валя. — В Іспанії без гітари люди не уявляють собі існування, і в Південній Америці — он Віктор Хара, і Лорка...

Тихеньким голосом, не декламуючи, а ніби сама до себе, дівчина прочитала вірш Лорки:

Коли я помру,
покладіть коло мене й мою гітару
в піщану труну...

Хлопці вслухалися у ритм вірша, але Валя замовкла, не читала далі, останнє слово залишилося звучати в кімнаті, якось аж навіть важко було продовжувати говорити, ніби треба було переступити через щось, дуже делікатне й недоторкане. Може, тому беруть її з собою в путі-дороги?

Борис усміхнувся:

— На лірику вас потягнуло... То в Іспанії, то Лорка, а в нас, як на мене, просто мода, популярно, хлопці, пояснюю: гітару дістати можна, навчитись грати — ніби зовсім просто, май трохи слуху — та й годі, перебирай пальцями по струнах, му́зикай пісеньку і зваблюй дівчаток своїми серенадами... Це от як буває зажована й затерта фраза, яку звикли вживати й без неї ніхто не обходиться, так і з гітарою може статися. Затреться, романтики дешевої досить, а правди нема. В гармонії того більше, як на мене...

— Може, й правда, що кожному народові потрібен свій інструмент для вияву настрою й просвітлення душі, — сказав Сергій. — Але ж мода модою, та коли вона комусь знадобиться, гітара, то це ж таки неспроста... Ну хіба ж ви можете уявити без гітари хлопця в джинсах — де б він не був? І он там, — Сергій махнув за вікно, — і десь на будові, і в мандаках...

— Ну, завелися, — Андрій махнув рукою. — Проблему знайшли! Гітара — так гітара, гармонія — так гармонія, яка там різниця, аби музикант був добрий, то й музика буде. А взагалі ці ваші гітаристи, — заробітчани, знав я одного...

— А я двох, — засміявся Сергій, — кави ще хочете?

Кави вже ніхто не хотів, і Сергій, все ж намагаючись бути гостинним господарем, раптом згадав — таж є цукерки, в першу чергу для дами, прошу вас, сеньйори, частуйтеся цукерками, я знаю, що ви любите солодощі й досі, хоч уже маєте вуса, такі симпатичні вуса, які ви не зголюєте, хоча вже добрий рік голитеся, правда, шановні й поважні джентльмени, сеньйори, хлопчаки?

— Дай спокій з цукерками, — відповів Борис. — Я от хо-

чу ще про гітару... Ви знаєте, коли Дмитренко виходив з дружинниками на чергування, він найбільше не любив хлопчаків з гітарами. Йому кілька разів траплялося зустрічатися з такими компаніями, де без гітари найгірше зло не обходилося. Хтось награв на гітарі, увагу відвертає, а решта лаштуються у чужі кишені залізти...

Сашко Дмитренко — це був їх однокласник, він ще з восьмого класу чергував із старшими дружинниками. Сергій тоді сперечався з матір'ю, вона доводила, що не повинен малий хлопчина займатися цією нелегкою роботою — адже трапляється, що відбуваються сутички не тільки з малолітніми, які поночі блукають вулицями, курять цигарки й лаються, — доводиться мати справу і з дорослими, і біда не тільки в тому, що — небезпечно, а й в тому, що в дитини може з'явитися цинічне ставлення до життя, зникне повага до старших і довір'я до них, якщо такий от хлоп'як надивиться на лихо та бруд.

— Смішна ти, мамо, — Сергій, як дорослий, погладив її по волоссю, придивився до її очей: вона говорила те, що думала, і видно було, що Сергієві ніколи у світі не дозволила б того, на що відважилася Сашкова мати. — Смішна ти, ма', бо хіба ми й так не знаємо, що може бути в житті? Сашків тато таке вдома витинає, що не треба йому нічого іншого для того, щоб усе на світі знати й розуміти. Він, може, через те й у дружинники пішов... А найголовніше — це було тоді, коли він одного разу побачив у телефонній будці малого хлопчика, який намагався досягнутися рукою до диска, й не міг, й попросив Сашка: дядю, наберіть міліцію, тато п'яний прийшов, маму б'є, і знаєш, мам, тоді був мороз, а малий стояв у самих шкарпетках і в сорочці, тільки вушанка на голові, і весь такий заплаканий, і пальці в чорнілі, — після такого, звичайно, у кожного всередині все перевернутись може...

Чи переконав матір у своїй правоті Сергій — хтосьна, але кожен раз, коли Сашко йшов на чергування, вони в класі знали про це, і вони не випитували, як пройшло чергування, Сашко не переповідав ніколи ніяких подробиць, і після маминих слів про цинізм Сергій наче мимоволі шукав у другові ознак

якоїсь зневаги до людей, до старших чи однолітків, думав: чи не помітить гіркоти, зневіри, але ні, цього й не могло бути. Сашко мав такі добрі, такі теплі очі, і навіть до дівчат з паралельного класу часом звертався на «ви», хоча й самі дівчата сміялися з тієї його звички.

— Давно Сашка не бачили, — сказав Сергій уголос, — щось не приходить, такий-сякий, не сказати б більше...

— Скажи більше, Сергієчку, — засміялася Валя, — скажи-и... А ми послухаємо!

— Принаймні одне можу сказати: у травматології Олександр Дмитренко поки що не значиться, отже, з ним усе гаразд, злочинний світ тремтить і жахається нашого героя...

— Не блазною, майбутній зубодере, у тебе вже чисто черствіло серце на твоїй нуль три, — розгнівався Борис.

— Професійне, хлопчики. Якби лікарі не черствіли душею і серцем, не ставали душевно глухими, вони б не зносили виду крові і скрипу розпилюваних кісток.

— Бр-р, дівчинко Валю, як ти можеш вимовляти такі слова своїми ніжними рожевими устами! Та лікарі до кінця свого життя не зносять виду крові, і бояться операцій, і мучаться, ставлячи діагноз...

— Ну, коли вони такі малограмотні, як наш Ескулап, то мусять мучитися!

— Хлопці, не вправляйтесь у дотепності за рахунок медицини й медиків. Як кажуть у народі: пригодиться води напиється, а народ як скаже, то зав'яже, і так далі...

— Ох, у твої делікатні рученьки я б нізащо не хотів потрапити! — засміявся Борис і поклав свою вузьку, тендітну долоню на широку ручищу товариша.

— Дівоча рученька, — затиснув Борисові пальці Андрій. — Не знаєте, хлопці, як йому вдається в цеху працювати?

— По-перше, хай буде вам відомо, я від учорашнього дня аж на тиждень — у дослідній лабораторії, вивчаємо вплив... А, та що вам пояснювати, ви — темні люди, у заводській справі не тямите нічого, виробниче навчання проходили, бідолахи, у Карги, шили з дівчатками трусики і сорочечки для лялечок,

де там вам розумітися на зварюванні металу й на сучасних автобусах... А рученька...

Спритним рухом Борис висмикнув руку й напозір легко торкнувся Андрієвого ліктя, але той аж скривився від болю.

— Ну, ти, каратисте, нехай тобі добре буде, ще, дивись, чемпіоном світу станеш! Ти свого бригадира почасть отак!

Борис у перші дні роботи скаржився на бригадира: той поставився до хлопця з недовірою, надто вже тендітним виглядав новий електрозварювальник, але врешті контакт якось налагодився, бо хлопець уже не нарікав на шефа, хоч й не вихваляв з обережності — хто знає, як далі буде?

Потираючи лікоть, Андрій роздивлявся власні руки, що ж, не так уже і зле, нехай хлопці не сміються, зараз йому це якраз дуже потрібно — сильні руки, санітарові без того не обійтися. Звичайно, шприц ледве видно в долонях, колеги сміються: для Андрія треба замовляти шприц зовсім спеціальний, на фірмі «Гігант», чи що, і халат треба діставати там же, але смішки йому не шкодять, добре, що він має такі руки, бо коли довелося піднімати й класти на носі дівчинку, котру поранив каменем той чудернацький, наїжений хлопчак, який не міг ані слова пояснити, хто він такий і чому так вчинив, — коли її довелося класти на носі, то Андрій міг це зробити легко, й зручно, і делікатно, бо великі руки і широкі долоні ще не означають, що людині бракує делікатності й ніжності. Звичайно, Андрій не думав про все це саме так і не розмірковував, чи ніжні в нього руки, але коли він пригадав голубеньке платтячко й кров на білому комірці, то здалося йому, що бачить цю дівчинку й зараз, і знову піднімає, кладе на носі, і боїться, щоб не зробити їй боляче.

— Абсолютно дикий випадок... Не знати майже людину — і кидати їй у спину каменем. У голові не вкладається, — вголос уже розмірковував Андрій. — І в той же час видно було, що він не хуліган...

— Ну й не божевільний, мабуть!

— Та ні, хлопці, не божевільний, але якийсь як хом'ячок у скляній банці, мстився, ковзав поглядом по людях, а потім

наче заспокоївся і нічого не казав, тільки допитувався, чи дівчинка буде жити, — і все...

— От я й питаю: що ж буде з ними далі, як це все? Як він далі буде жити? Я б з ним поговорити хотіла, я б з нього все випитала, до брата товариші приходили — я всі їхні таємниці знала, вони мені звірялися, як хлопцеві...

— А ти потім мамі з татом усе викладала, так?

— Дурниці, Борю, — нічого не викладала, я тільки хотіла передбачити, якими вони виростуть...

— Кібернетика на службі в педагогіки.

— Жартуєте, хлопці. Ну, жартуйте, а я, мабуть, піду в лікарню, хочу довідатись, як та мала, у неї кров погано згортається, у цьому вся біда. — Андрій назвав по-латині хворобу, але хлопці не зреагували на такий доказ високого професійного рівня Андрія. Вони давали поради:

— Краще по телефону, чого в лікарню опівночі, ти вдень уже був і питав, скільки можна, їй уже краще, ти не журись. — Але Андрій поморщився, від цього його велике обличчя раптом стало зовсім дитячим.

— Який телефон, думай що говориш, він як задзеленчить — у усіх палатах почують... Я таки піду...

Йому все ввижалося те голубе платтячко й тоненькі брівки, наче дівчинка з чогось здивувалася і звела їх догори.

12

Звичайно, ти не чула ані слова з того, про що вони говорили. Вони говорити могли зовсім про інше, але ж і це — варіант ймовірний. Можеш бути певна, що їх також не раз терзатиме сумління за зчинене й незчинене, хоч як би ти хотіла, аби вони були чимось кращі від тебе (зрештою, якби батьки не були переконані, що їхні діти мусять бути кращими від них, то чи варто було б людству існувати такий досить уже тривалий час?). Немає сенсу запевняти, що вони — хороші, чудові, добрі, милі, з ними усяке було й буде, але в цей

вечір вони могли говорити саме ось так і про це. Бачиш, такі є неперервність людських стосунків, вчинків і відповідальності за них, є цей зв'язок і мусить бути. Випадок? Може, випадок, але він теж на користь сумління, котре докучає тобі.

Ще секунду посидь, подумай, вони вже йдуть, твій син вирішив провести своїх друзів, і по дорозі (хоча зовсім не по дорозі) вони всі разом зайдуть до лікарні, щоб довідатися, як почуває себе Юля. І їм скажуть, що вони здурили, докучають людям, заважають і не дають працювати.

— Він — нуль три, — вкаже на Андрія Борис.

— А хоч би й нуль десять...

— Це я привіз її сюди, на машині «швидкої допомоги»...

— То так би й казав відразу, — розгнівається остаточно черговий. — Зараз... Почекайте... А взагалі, мусив би знати, що довідки про здоров'я посеред ночі не видають, коли ти — нуль три!

— А хіба вночі люди інші, ніж удень?

— Правила інші, — відповідь черговий.

А правила, правду кажучи, завжди одні й ті самі.

Посидь хвилинку, зараз вони зазирнуть до тебе, щоб попроситися. Ти могла б їм дещо сказати про той випадок і про того хлопця... але ж ти зайшла у велику кімнату тільки по книжку. А шкода. Бувають моменти, коли діти не мають нічого проти присутності батьків. Тільки як угадати, коли воно — так?

Посидь, подумай і не відкладай свого візиту до матері Юрка Березюка — зайди завтра відразу після роботи, вам обом треба поговорити ще до зустрічі в тій іншій ситуації, коли її син буде відповідати за свою нову провину.

13

Коли я була мала, то читала казку про підступного брата Березня й про довірливого Квітня, який все ж прибув у гості до Березня у човні, перемігши всі біди й перепони на

своїй дорозі. Відгоді мені завжди здається, що тепла, зелена весна прибуває разом із Квітнем на міцному великому човні, а Квітень мусить бути дуже гарний, трохи наївний і добрий, а ріка широка, й вода обов'язково спокійна, чиста, аж до самого дна прозора, і я весь час бачу цю картину, а дівчата йдуть йому назустріч, у руках у них гілочки з білим і рожевим цвітом, і вони співають пісню:

Благослови, мати,
Весну зустрічати,
Весну зустрічати,
Зиму проводити!
Зима у возочку —
Літечко в човночку.

Мені дуже хотілося написати про це, а також про матір, яка виходить усіх благословляти, і для неї кожен юнак — син і кожна дівчина — дочка, це вже не просто мати однієї дитини, а символ материнства, доброти й ласкавого благословення.

Є такий поет і скульптор — Віктор Гончаров. Я прочитала у його «Ладах» такі рядочки:

«Если я пошел искать материал-заготовку
для уже продуманной скульптуры, то обяза-
тельно найду... Но не то, что искал, а то,
о чем думал».

Видно, так і зі мною трапилося. Але нехай уже залишається — «Квітень у човні». Хоч назва.

ПОВІНЬ

Вода в Дніпрі піднялась. Укоротила ноги деревам, будинкам і місткам, втягнула, ніби в безодню звабивши, круті береги й поглинула пологі, піщані — і все змаліло, зниціло, перемінилось. Височенні звечора, рожево-брунатні й голубувато-сірі осокори тепер, на світанні, над силу випрошують з води наче вламані, перебиті стовбури й не впізнають самих себе, придивляючись до свого віддзеркалення у воді. Зовсім втратили звичні обриси й ознаки маленькі дачні будиночки, мружаться недовірливо до світу скляними непрозорими очима, а білуватий туманний світанок тихо сплеснув дерев'яним веслом десь неподалік: мабуть, хтось уже вирушив до причалу човном, поспішаючи повернутися до міста, вирватися з полону — аби тільки курсували катери.

Звечора, прибувши до Осокорків машиною, вони й у гадці не мали, що на світанні вода так зненацька підніметься й вони не зможуть виїхати до міста. Мар'яні здалося, що нині вони з Денисом відрізані од світу, оточені звідусіль водою, яка прибула ледь не попід самісінькі вікна дачних будиночків, — і нема вже нічого, крім оперезаних м'якими колами води вишень та яблунь у садку. Здається, ось-ось попливе і зникне зелено помальована дошка садової лавки, весь садок і навіть будинок, а осліпла від страху потонути, ніби розчакнута, розполохана тим страхом й безпорадна в несподіваній для неї ситуації «Волга» надсадно загуде, завие, заgrimотить усім своїм

металевим тілом. Така розумна й слухняна в дорозі, така стока й всевидюща навіть у п'їтмі, зматеріалізована функція зв'язку людини з рухом, зараз вона стала завадою й не випускала з обложеного рікою дачного будиночка, бо ж не могли вони її тут залишити на поталу підступній воді і всюдисущим енергійним молодикам, охочим до придбання за чужий рахунок — навіть під час повені — дефіцитних деталей до автомобілів.

Учорашний вітер теж ніби потонув у воді, по цьому не лишилося й поруху, і Мар'яна з недовірою згадувала, що могла так недавно торкнутися пересохлих, довгих борідок трави, що палахкотіло нетривким полум'ям вогнище з почорнілого торішнього листа, зморщених яблук, згорнутого на купу хмизу і гіркувато лоскотав горло дим, сотався з вітром поміж деревами і безборонно увійшов крізь відчинені вікна в кімнати й там потім довго ним пахло. Вогнища горіли по всіх сусідніх садках, де теж очищали землю, наче позбувалися спогадів про те, що відбувалося минулого року, і все спливало з димом, згорало й щезало, наче й не діялося ніколи. Від того гіркуватого запаху й нетривкого вогню робилося і сумно, й урочисто разом, жаринки здавалися світлячками, що їх можна брати до рук, навіть не обп'їкнись.

А зараз, щоб вибратися з дачі, треба було взуватися у високі, аж попід пах, чоботи, тицяти перед собою довгою, грубою палицею, намацуючи дорогу у густій, холодній дніпровській воді...

Можна було б витягти з дерев'яної прибудови човна — але навряд чи ним пощастить скористатися, ще торік з осені не залатано величенької пробоїни — і, зрештою, хто його знає, може, причал теж захавала ріка, і тільки зелений будиночок, як поплавець, десь там підстрибує на хвилях. Але сама думка про автомобіль руйнувала відразу всі плани — машину залишити вони не наважувалися, хоча й порятувати її ніяк не зможуть, якщо вода ще дужче підніметься.

Дача, де вони жили, була в кращому становищі, ніж решта, бо стояла на височенькому пагорбі, й звідтіля можна було

сягнути оком до Дніпра й побачити вільний простір, посмугований тремтливими, голими ще верхівками осокорів. Сусідні будиночки, вибудовані на високих палях, теж могли довше опиратися підступній ріці, хоча з вікна Мар'яна бачила, як жалюгідно плавали на воді разом з торішніми опалими з дерев листочками клапті газет, м'яч, чиєсь старі кеди, картата сорочка — усе те погойдувалось, коливалось або ж намокало й поволі тонуло. Вода сягала машині до вікон, і Мар'яна гадала, що геть-чисто все може знищитися, зіпсуватися і розчинитися у воді.

Вона розглядала себе в маленькому дзеркалі, де вміщалося тільки її власне обличчя і нічого більше, й тихенько повторювала шекспірівський сонет: «Відбита зморшка в дзеркалі правдивім до дум невтішних спонукає нас...» — і відчула, що зовсім недоречно зараз почне сміятись, бо ситуація здавалася їй дуже комічною, і вирятуватися з неї можна, лише не втрачаючи здорового глузду й гумору. Однак вона знала, що своїм сміхом може наразитися на невдоволення Дениса, і тому старанно ховалася за Шекспірові сонети: «Згасання вроди дзеркало покаже, годинник твій — як час марнуеш ти...»

Денис увійшов до кімнати, залишаючи на підлозі довгі патьоки води, і відразу запахло свіжою рибою, трохи річковою тванню, весняним талим снігом, вітрами й Денисовою шкірянкою, з якої теж ніби сочилася вода.

— Проклята повинь, дідько б її забрав, якби знаття, то принаймні не брали б машину, — сказав Денис, тягнучи за собою далі в кімнату чорні, мокрі сліди.

— Я досі тільки раз бачила повинь, у дитинстві... Пам'ятаю, крижини громадилися одна на одну, мені здавалося, що все тріщить і ламається, весь світ зрушив з місця і зараз зірветься у провалля. А між крижинами така пекельна чорнота.

Стягаючи чоботи, Денис уперто продовжував нарікати на повинь і на те, що вони не поїхали на дачу катером, а вирушили автомобілем, а потім такі сказав:

— То ж була ще не повинь, а тільки льодостав. Весняна повинь — це ось зараз... Ет, день змарнований, і на тренування не потраплю.

Селище оживало, чулися голоси й густішали сплески весел, бо на воду спускали все більше човнів, і це було так дивно, несподівано — поміж будинками, деревами, наїжаченими й ледь примітними де-не-де верхівками кущів і живоплотів — човни, голоси, люди й весла: сивий туман легшав, піднімався, як учора дим, угору, згортався клубочками й чіплявся весел,— а може, Мар'яні так здавалося, може, вона те вигадувала, вимальовувала в думці.

— О котрій же годині в тебе сьогодні тренування?

— О шостій.

— Встигнеш, Денисе. Візьми в когось човна, якщо твій не годиться, і добирайся до пристані, адже скільки ще до шостої вечора прийде катерів — не злічити.

— Кажуть, тут усе затопило, треба підніматися рікою далі, катери стають там.

— Однак встигнеш, чого ти, Денисе? А хоч би й пропустив одне тренування — то що?

Правду кажучи, Мар'яні згадалося, що вчора Денис і слова не казав про тренування, але ж не варто чіплятися до дрібниць і починати без потреби суперечку.

— А машина? Як тут можна лишити машину?

— Так ми й не лишимо. Я тут зостануся, я ж маю час, у мене відпустка. Уявлятиму, що опинилася у Венеції. Навіть цікаво.

— Не фантазуй. Яка Венеція, коли всього лиш затоплені повинню Осокорки?

— Я машину допильную, ти не журись.

Неділя бачилася Денисові єдиним вільним від буденних клопотів днем, у якій можна втиснути безліч невідкладних і важливих справ, які не вирішуються протягом тижня. Й вимушена зараз бездіяльність, і глупа залежність від стихії, що її він не міг опанувати, роздратовали й навіть розлютили його.

— Допильнуеш! Украдуть разом з тобою, де тоді шука-тиму?

Зрадівши бодай маленькому натякові на жарт, кинутий Денисом, Мар'яна враз повеселішала; метнулася до шафки, щоб витягнути захований там хліб і цукор, хотіла приготувати сніданок — і раптом аж захлинулася сміхом, як дитина: адже весь їхній провіант був, мабуть, уже геть розмоклий і затоплений у підвальній частині дачі, бо вони звечора ледь причинили там вікна; вона взулася у мокрі Денисові чоботи, холодна вогка гума неприємно холодила ноги, чоботи були надто великі, Мар'яна ледь переступала зі сходинки на сходинку, поки спустилася у пивницю, там вода дійшла їй до колін, вона брела, натикаючись то на старий плетений кошик, у якому восени тримали яблука, то на табурет, низенький і клишоногий, то на шафку, де були складені старі лахмани й стоптане взуття.

Вилловивши кілька картоплин, узяла зі столика масло й шматок ковбаси — тепер вони могли влаштувати королівський сніданок, там, нагорі, ще мали в запасі пляшку червоного вина й каву, — можна сидіти хоч цілий тиждень, поки спаде рівень води й не треба вже буде пильнувати машину.

— Бачиш, як добре, тут є електрична плитка — і картоплі зваримо, і кава гаряча буде, — Мар'яні хотілося заповнити словами ту віддаль між ними, що родилася від Денисового роздратування, і вона все зиркала скоса на нього, намагаючись вичитати зміни в його настрої; він лежав на вогкуватому, холодному ліжку, де поверх пружин стовбурчився старий сінник-пошелесник; навпроти на цвяшку напинався брезентовий плащ, рудувато-зелений, такого кольору були всі Осокорки цієї напіввесняної ще неділі, коли від тепла й щедрої зелені їх віддаляло, може, кільканадцять днів, у які міг навідатися приморозок, і могла ось так розлитися ріка; і хто знає, як довго стоятиме вода, і нащо було брати автомашину, коли зручно добиратися сюди й катером?

Якби світило сонце, і не піднялася вода, і можна було або ж лагодити човна, або ж підремонтувати щось чи скопати

землю, чи першої-ліпшої хвилини у згоді з власним бажанням рушити з місця, день би не здавався Денисові змарнованим, і він би не квапився на тренування, а так усе наче діялося всупереч його волі, і він думав, що доведеться завтра надолужувати надто багато справ, й зараз почав їх для себе вигадувати, і чимало — гадав він — буде робитися похапцем, абияк, а цього він зовсім не любив.

Вода, здається, замкнула і день, і час, і рух людей у вузьке, нерозривне коло. У місті можна було піти на футбол, у бібліотеку або ж просто сісти в трамвай і вирушити в протилежний кінець міста, зустрітися з товаришами, випити пива, прочитати свіжу газету, врешті, потелефонувати куди завгодно — та навіть можна і не підводитися з ліжка так рано — але все це чинилося б з власної волі й охоти, а не через оцю несподівану замкненість. Безліч дрібних справ, якими в нормальних умовах навіть мало цікавишся, тепер здавалися важливими й значними.

День таки був змарнований, і коли Мар'яна поволі, без спіху складаючи посуд після сніданку, знову тихенько, наспівно повторювала сімдесят сьомий, улюблений свій сонет Шекспіра, Денис прислухався врешті уважніше: «Згасання вроди дзеркало покаже, годинник твій — як час марнуеш ти. А мисль моя, що на папері ляже, твій слід колись pomoже віднайти». Злегка скривившись, він усе-таки глянув на годинник: не було ще навіть дев'ятої.

— Можна подумати, що Шекспір писав цього сонета під час повені. Усе сходиться: ти дивишся у люстерко, хоча тобі ще далеко до згасання вроди, а я дивлюсь на годинник — і жалкую за змарнованим часом...

«Чому змарнований, — хотілося сказати Мар'яні, — хіба такий уже змарнований, коли ми все-таки разом, удвох», — але вона не сказала цього, навіть самій собі здаючись наївною і сентиментальною. Справді, байдужий годинник вказував тільки на марно витрачений час.

— Ти б могла піти зі мною у спортзал, подивитися тренування.

— Я ж тобі сказала — залишуся на дачі, стерегтиму машину, а ти спробуй вибратися у місто, — стояла на своєму Мар'яна. Вона аніскілечки не цікавилася спортом і сприймала його тільки як Денисове захоплення.

Денис часто повторював фразу, що дзю-до — не просто спорт, а й своєрідна філософія; заглиблюватися у філософію Мар'яна не мала бажання, однак вірила в її важливість і значущість, вважаючи, що тільки філософією і можна хоч певною мірою виправдати жорстоку безоглядність цього спорту. Втім, виправдовувати своє захоплення Денисові доводилося тільки перед батьком. Батька він так і не переконав у перевагах дзю-до над футболом, а Мар'яну взагалі безнадійно переконувати — якщо вона чогось не приймала чи не хотіла приймати, то так все й зоставалося не прийнятим нею, хоч вона ніколи не дорікала, не вимагала чинити за її волею і не змушувала погоджуватися тільки з її думкою. Денис відчув її тихий, спокійний опір, який просто неможливо подолати ще й тому, що зовні він майже непримітний, невловимий і навіть ніби його й не існувало зовсім, бо вона прикривала все усмішкою, готовністю припинити суперечку — але досить було їй вимовити «та нехай собі, це ж все одно не найголовніше» — як він уже знав, що дівчина не згодна з ним зовсім. Він не випитував Мар'яну, що ж вона все-таки вважала найголовнішим, йому була до вподоби її невелемовність, легка й необтяжлива, наче усміхнена іронія.

Мабуть, вона з дитинства була така, — дівчинка Мар'яна сама по собі. Відтоді, коли вони познайомилися, минуло три роки, (усього три роки і аж цілих три роки), він відразу побачив, що вона ось така — сама по собі. Думав спершу, що зовсім дівчисько: у червоне, довге щось убрана, ніби в широченний шмат матерії вгорнулася. На вузьких плечах та матерія ледь трималася тоненькими якимись шворочками, ніби на ниточках, які ось-ось обірвуться, бо матерія важка. І щось — по червоному — наче гаптування чи аплікація. Денис не міг відразу зрозуміти; рученята худенькі, довгі й дитячі бородавочки на пальцях, ноги високі, і від того вся така

в тій одежі, як стилізована іграшка, тонка, видовжена, втончена, й по ній, по важкій червоній матерії, по золотавому волоссю, по ледь притемнених сонцем плечах, стікає дощ — усе майже в одному кольорі — ледь засмагле рожево-перламутрове тіло, тонке, — може, й зламається, берегти треба — якщо вона схилиться, а випростається — то дзвін почувється, ніби струну торкнули. Червона важка матерія аж до землі, прикриває їй ступні, а збоку — розтин високий, майже до стегна, і відкриває — як таємницю — вузьку п'яту, тонкі, у легкому пушку литки й стегно, усе по-жіночому округлене, — і по стегні, по литках стікає вода, уже потоком зривається, а вона ловить воду губами, підставляє їй зведені вгору човником долоньки, руки ледь зігнуті в ліктях, лікті гострі й трохи темніші на кісточках, аніж уся рука, й сміється. Денис подумав, що п'ятнадцятирічне дівчишко вбралося у мамину сукню й бавиться у дорослу. Було це в Криму, в Севастополі, Денис приїхав разом з товаришем після першого курсу на канікулах у Херсонес на розкопки — спершу думав тільки про нехай невеликий та все ж заробіток і про можливість побути місяць-два на морі. Адже забезпечене житло й харчі, а потім втягнувся у роботу, захопився і зацікавився нею, археологи виявилися людьми дуже сучасними, привітними й ладними кожного обернути у свою віру, і вдавалося це їм без зусиль, жартома. Довкола них крутилося безліч зацікавлених, і готових допомагати, і довірливих, й не віруючих у важливість археології, — були там просто курортники і севастопольці, а найбільше — малих хлопчаків, яких «головний» теж допускав до роботи й ніколи не гнівався, коли дітлахи плуталися попід ногами й тицяли йому на огляд кожен черепок — навіть уламки звичайної фаянсової чашки, з якої вчора ще хтось пив каву — й вимагали визначення віку того черепка.

Мар'яна ж мала студентську практику у сімферопольській молодіжній газеті і приїхала писати про роботу молодих археологів. У неї було відрядження на тиждень, а те її довге червоне вбрання зовсім не вказувало на її майбутню журналістську професію, і Денис спершу гадки не мав, що то аж

така вельми поважна особа з'явилася у них на розкопках.

Вона, здається, була тут майже з усіма знайома, як потім, уже пізніше, з'ясував Денис, і хтось із хлопців сказав, що це завдяки батькові — вона вже приїздила сюди з ним раніше й пам'ятала кожного дуже добре.

— Симпатична дівчина, навіть гарна, — говорив котрийсь із археологів, — і при тому не дурна, та тільки невесело їй живеться — батько її був донедавна ще прекрасним журналістом, досить відомим, навіть талановитим, можна б сказати, але ось кілька років тому узяв та й... — Денисів співрозмовник легенько клацнув себе по підборіддю, даючи зрозуміти, що то за біда почалася з Мар'яниним батьком, — пив чорно, і ось уже рік, як нічого не пише, а дуже здібний був чоловік, дуже... Став балакучим понад міру, а то часом замикається у собі, потім ніби хапається за щось, береться до роботи, шалено працює — а результату ніякого.

Денис спостерігав за Мар'єюю і думав, що вона ніби справді сама по собі, сама в собі й до неї не має жодного відношення прикра історія з тим журналістом. Він навіть не уявляв собі поряд з Мар'єюю такого несимпатичного батька, хоча йому розповіли й те, що Мар'яна була дуже прив'язана до батька, а він, здавалося, тільки її соромився, тільки з нею й рахувався увесь цей останній час, відколи у ньому щось чи зламалося, чи завмерло...

Вони тоді обмінялися адресами — Мар'яна жила і вчилася у Львові, Денис це сприймав як особливий знак, бо мати його була родом із Львівщини і він бував там у матеріному селі, знав Львів і міг часом уявити собі Мар'яну — десь там, у тому місті, яке вона любила ласкаво, як можна любити тільки людину. Пізніше Денис зрозумів, що інакше вона не вміла, їй це дано було, подаровано природою — ота надійна вірність, уміння прив'язуватися назавжди, і якась уперта нехоть, і обридження до зречення і зради.

— Знаєш, якщо правду сказати, то я не дуже захоплена твоєю машиною, я її зараз просто терпіти не можу, але ж як треба — то стерегтиму, бог з нею, Денисе...

Денис не знав, до чого б зараз прикласти силу, чим зайнятися. Заклавши руки за спину, дивився на воду — вона поки що не прибувала більше, була нечиста, сірувата й каламутна, мовби з осокорківського ґрунту піднявся увесь намул. Трохи самотою, віддалік від решти дерев у садку, стояла мамина яблуня. Мама її сама прищеплювала, і яблуня родила кілька сортів; мамин, найулюбленіший, був запаморочливо духмяний і смачний, та він довго не родив, мама так і не спробувала урожаю з цієї щепи, тільки після її смерті зав'язалося кілька яблук, і батько не торкав плодів аж до пізньої осені, поки вони самі опали й лягли в борозенку під деревом. Світилися з-поміж оплаканого дощем, пожухлого листя, рожево, чисто, і батько підняв їх, обтер, прикрив долонями і довго приглядався, наче мав надію від них щось почути або ж угледіти всередині якусь дивовижу.

Людині завжди бракує одного дня, щоб закінчити, або ж зробити, або ж задумати якусь справу, — сьогоднішня вимушена бездіяльність хоч і злостила Дениса, але водночас підказувала нові думки. В'язалися між собою випадки й ситуації, які на перший погляд начебто й не мали ніякого зв'язку між собою, але насправді складали єдиний ланцюжок, що, мабуть, і міг називатися долею чи ще там якимось — призначенням, закономірністю?

Приміром, якби він на один день раніше послав у патентний інститут свою заявку на розсувні контейнери для транспортування тари, то, може, його б не випередили і він би давно мав свій винахід, а винахід для студента — не так уже й мало. Або якби він не подивився одного дня тренування дзюдоїстів, то ніколи б не став сам займатися цим спортом — дзю-до було для нього раніше чимось нереальним, належало до серії загадок далекої і незрозумілої Японії, знаної тільки з книжок та з популярної телепередачі «Клуб кіноподорожей»...

Або ж якби він складав екзамен з економіки іншого дня, а не того, коли викладач запізнилася на півгодини, то він би не потребував казати їй, що варто попереджати про затримку,

а не змушувати чекати під дверима й хвилюватися двадцятьою людей — нехай навіть ті люди всього лише студенти — і, звичайно, не мав би тепер «хвоста» з економіки. Викладач тричі приймала в нього екзамен — і тричі доводила йому, що він не тільки погано вихований, а ще й цілковитий неук у своїй майбутній спеціальності, хоча, правду кажучи, він знав предмет не гірше, ніж його товариші по групі.

Денис, звичайно, не шкодував, що вдався до суперечки з викладачем, як не шкодував і про те, що пішов до декана з приводу навчального плану. Він сказав йому, що варто б економістам уже на другому курсі читати спеціальні дисципліни, а не продовжувати шкільні курси із загальноосвітніх предметів, і хоча знову ж таки все обернулося проти нього, Дениса, однак він відчув себе дорослішим, здатним на якісь вчинки, а не отаким собі хлопчаком, який дбає тільки про стипендію та про те, щоб староста не відзначав пропуски лекцій у журналі.

Світ складався, однак, не тільки з окремих випадків, які могли статися чи не статися, якби те чи інше відбулося не в четвер, а в середу. Існували речі, які зовсім не залежали від дати, дня і пори року. Залежність їх визначалась скоріше якимось внутрішнім хронометром, чи секундоміром, чи навіть станом і настроєм. Він мав право користуватися батьковою машиною — але коли не отримав стипендії, то пішов працювати кочегаром у котельню при лікарні. Батько вважав, що Денис зробив це з дурної упертості, з гонору й для того, щоб показати характер. Самому ж Денису здавалося, що принизливо буде випрошувати — ну, нехай навіть просто брати, — у батька гроші на вечірку чи навіть на трамвайний квиток, у нього язик не повернувся б сказати: «Дай карбованця, тату, ми з хлопцями йдемо пити пиво». Того семестру, коли не було стипендії, він навіть не сідав за кермо, караючи самого себе, змушуючи весь час пам'ятати, що незалежність — це справа твоїх власних рук, і якщо вже не може людина бути зовсім і від усього незалежною, то треба робити так, аби існувало якомога менше обставин, ситуацій чи осіб, від яких ти почувашся залежним.

Стоячи позад нього, Мар'яна теж дивилася у вікно. Здається, її зовсім не турбувало, залежна вона від когось чи від чогось. Денис гадав, що вона легко й просто прилаштовується до обставин і людей, і веселий її, щасливий характер, — коли природою дано уміння в усьому й завжди вишукувати щось добре, — допомагає Мар'яні взагалі не журитися й не сприймати серйозно довколишній світ. Так принаймні гадав Денис.

Мар'яна шкодувала, що намовила Дениса їхати на дачу, але їй так хотілось тої особливої передвесняної тиші, якої ніколи не буває у місті, хотілося доторкнутися до незвичайного, майже невловимого моменту, коли природа вступає у справжню весну, коли всі передчуття зеленого розквіту, тепла, радісної полегкості стають нарешті реальними, здійсненими.

Приїжджаючи до Києва, Мар'яна жила в тітки на Русанівці — тут їй подобалося найбільше; хоча могла вибирати будь-де гостинний притулок — у батька була велика рідня, і можна було подумати, що то він з власної волі розселив своїх родичів, добрих знайомих і друзів по цілому світу, щоб мати можливість завжди, в яку завгодно пору року, дня чи ночі подзвонити у двері й почути радісне — «о, це ти, нарешті, заходь!» — Мар'яні часом здавалося, що люди тільки тим і зайняті, що чекають у гості її батька, — принаймні так вона думала в дитинстві, — і та прихильність людей, що знали її батька, природно й закономірно належала і самій Мар'яні. Вона звикла до атмосфери доброзичливого до неї ставлення, і це було й добре й недобре водночас, бо перше-ліпше різкувато мовлене слово або ж похмуро й невдоволено кинутий погляд змушували її замикатися у собі, і хоча це ніколи не було помітно для чужого ока, вона раптом починала нервуватися, втрачала більшу частину своєї відваги, замовкала й тільки слухала, не втручаючись у суперечки чи й звичайні розмови.

— Денисе...

— Що?

— А так, нічого... Ну, а як ми взагалі ніколи не виберемося звідси? Може, ми б тоді ловили рибу, і збудували пліт, і...

— Угу... як тільки збудуємо пліт, усі проблеми будуть розв'язані — можна вирушати на край світу.

— Машину теж узяли б на край світу? Мабуть, її треба було б розібрати на складові частини.

— І здати на металобрухт. Боюсь, що ти б з цього тільки раділа.

— Терпіти не можу техніки, хоча змушена користуватися нею. Гадаю, що все це залізниччя справді не можна любити, ви тільки вдаєте, що любите, просто вже нікуди від нього подітися, воно громадиться й громадиться, наступає на нас з усіх боків, і найкращий вихід — це вдавати не переможених, а переможців...

— Як на мене, то зараз наступає вода, а не залізниччя. — Денис не мав охоти жартувати й зовсім не бажав підтримувати Мар'янині вигадки, і вона вже більше не чіпала його. Йї справді хотілося, щоб він погодився з її пропозицією, не упирався на своєму, а таки поїхав до Києва, ну, а завтра нехай привезе їй надвечір харчів, вона може провести на дачі хоч і цілу відпустку, принаймні тиждень згодна тут посидіти, хоча це не надто приємно — пильнувати автомашину, то краще було зовсім не їхати сюди. Коли б знаття — а так, що тепер порадиш?

Батько учив її у такі от прикрі й безвихідні ситуації згадувати щось дуже гарне, щось радісне — і тоді неодмінно знайдеться якийсь вихід. Бо відчай або ж роздратування — завжди штовхають людину на всякі немудрі вчинки.

Вітер з північного заходу. Пригнав над Онего хмари, і мене аж острах бере, що знову впаде дощ і я не зможу вирушити в Кижі. Зрештою, бог з ним, з дощем, у мене таке враження, що тут до дощу звикли, на дощ не звертають уваги, і, як

у нас, у Львові, навіть люблять, і він нікому анітрохи не заважає.

Вода притягає. Відлучена випадком, історією, сказати б, дивною примхою, від великої води, маю за нею незбориму тугу, як за вогнем: сиділа б і дивилася на воду, як у полум'я.

На дні озера лежать темні, зеленкувато-бородаті чаклуни камені, а вдалині — темний ліс, до якого ніколи не доберуся, не вирушу навіть, а коли вода ворухиться й гойдається поміж реальними берегами, здається, що ніби ліс пливе назустріч — поволі, поволі, важко; але й він ніколи не наблизиться до мене, бо не вистачить мого короткого людського віку, щоб нам зустрітися.

Зграбні тіла яхт, тоненькі стрілочки щогл, крилаті їхні вітрила, крик чайок, острівець зеленої трави над самісінькою водою і запах ромашки й конюшини — теж над водою. Запах теж пливе хвилями, гойдається, і погойдується самотній рибальський човен з двома веретенцями весел, притихлих, завмерлих над водою, і зовсім-непорušним здається силует людини в човні.

Тут улітку пізно темніє, відблиск білих ночей тривожить і освітлює місто. Уже по десятій, а небо усе ще голубувато-сіре, усе ще ясне, і тільки понад озером, поза лісом сунеться темна, як і ліс, хмара, і я дуже боюсь, аби вона завтра не впала дощем на озеро й не завадила мені вирушити в мандри. Та хмара ніби осіла над озером, зсунулася вниз; вогка й обважніла, тепер десь зовсім набрякла, набралася водою і, не годна звестися, тоне все глибше, й темніє її малиновий горішній край, зникає колір, і врешті сутеніє, а у вікнах чомусь не зринають вогники і не чути довкола вуличного гомону.

Не знаю, чи близькі до істини всі мої враження і моє сприйняття міста й людей. Поки що Карелія лежить переді мною картою-схемою туристських маршрутів, я так-сяк знаю «Калевалу», кілька популярних географічних назв і літературних творів, за якими ще нічого для мене не ожило, і маю лише кілька днів, щоб до того доторкнутися, а вибирати все мушу мало не наосліп, бо ж — сама, зовсім сама тут.

Тільки я добре пам'ятаю мудре правило — вирушати в дорогу слід із супутником-однодумцем, людиною, яка знає більше від тебе або ж хоче щось перейняти з твого знання, і готовою нести твій рюкзак, якщо ти надто втомишся. Коли нема такого попутника — краще самотня мандрівка, тоді чужі люди стають помічниками й радо вказують дорогу. Коротше кажучи, треба вибирати собі в супутники надійну людину.

Нехай би дощу не було. Сяду на поїзд і кудись вирушу. Ну хоч би в Кондопоги, чи що. Або й у інший який бік. Гарно: вибирай що хочеш. У який бік поїде поїзд — у той і я з ним.

Цікавий стан — самотність у чужому місті. Не дратує, не заважає. А взагалі удвох мандрувати легше, простіше, надійніше. І веселіше, мабуть.

...Обабіч дороги — довкола ніби, а не тільки обабіч — озера, озера, озера, вода сріблясто й синьо просвічується поміж такими ж сріблястими, з міцною, тугою, як молода дівоча шкіра, корою, — березами; і небо низькими хмарами — майже впритул до землі — провисає над тими плесами, над лісом, над тобою, і знову все тихенько пливе, навіть вітер, зірвавшись, безсилий прискорити ритм того плину, усе підвладне й скоряється тільки якомусь внутрішньому повелінню.

Кончозеро — довгасте, з витонченою лінією берегів і все з тими ж незліченними островами, з м'яким шелестом прибережних очеретів і бризками води, що їх так весело й безжурно стріпають з крил дикі птахи.

Гучний потічок з-під моста, попід яким припнуті до берега металевими ланцюгами при самому березі човни. Праворуч містка й далі, далі туди, ніби попід ліс — так само здаються припнутими до берега невеличкі звіддалік хати, усі здебільшого дерев'яні. Вони теж легенько погойдуються, наче стоять на березі лише тому, що їх припнули, а інакше б давно вже вирушили в мандри.

Завбільшки з долоню, опалий лист — десь там, так само далеко, човни на воді; весілля в одній хаті — таке якесь неголосне, тихе; лав, і стільців, і столів напозичали в їдальні, і всі, мабуть, на тому весіллі, бо двері маленьких крамничок

замкнені, перекреслені грубими металевими штабами й до кожних припнуто листочки із зошита: «прийом товару»... Книжки, хліб і шкарпетки — такий нехитрий товар у трьох крамничках, невже в усіх трьох приймають той крам?

А весілля і зовсім не чути, тільки й того, що на винесеному з ідальні стільці сидить чолов'яга, обхопивши руками важкенну голову, й похитується, чи то в задумі, чи то змагаючи якесь горе: ой бідна ж ти моя голова! А завтра ж буде ще похмілля — і його досить спокійно про щось просять, а він одмахується од прохача, як від комара.

Озера тягнуться у безмежність, один перед одним наче хизуються довершеністю своєї краси, своєї неповторності — чи то сама природа задумала випробувати всі можливі варіанти, і щоразу — визначеність; точність — але й несподіванка.

Зрештою, я наперед знала, що тут — гарно. Наперед була готова радіти і полюбити цей край і тепер наче й не дивуюся, бо чому дивуватися, коли людина все наперед знає.

І те, що озера мають якийсь важкий блиск води, і те, що можна забрести в густий малинник і ласувати досхочу малиною, натрапити на низенькі зарості чорниці, щоб знайти лиш одну чорно-синювату ягідку, але зате на пагорбочку, на самому сонечку, — там якраз найтепліше, аж навіть жарко, — уздріти солодку суницю, і ще одну, і ще, — шкода, що я не знаю тих місць, безпорадна у тій гушавині з зеленого плетива, кропив'яно-пекучого, малиново-солодкого й водночас колючого. Здавалося, от щойно з цього пагіння зняла ягоду і вже берешся до іншого, а поки обірвала те інше, то вже на першому знову з'явилася ягода, наче за одну коротесеньку мить дозріла й розчервонілася.

Дивно, що при дорозі ще не все обчухрали, не все обнесли хлопчакі — може, той врожай такий аж до осені, до безконечності, або ж хлопчакі не ласі та захланні.

Спустилася трохи вділ, у вологу сутінковість, у прілій запах болітця й старого листя — під ногами розсипаються на порох, трухлявють поламані стовбури, а давно загинулі невеличкі дерева, якщо не впали, то таки замохнатіли, посірі-

ли — мох зовсім сірий, чомусь анітрохи не зелений, і кожна гілочка наче вкрита якимись дивовижної форми кристаликами.

І раптом, розітнувши сутінки — суцільна стіна світлих осикових стовбурів, приглянешся — завели дерева танець, одне поза одним колом, колом випливають, а десь далеко — два голоси, дорослий і дитячий, ніби нікому не належать, і нізвідки вродилися, й у нікуди зникнуть, заблудяться, замруть поміж тими стовбурами або ж зачепляться й повиснуть червоною солодкою ягодою; стежки ледь помітні, ледь протоптані, хоч і при самій дорозі, й від того дуже загадкові — чи то хтось їх загладжує, чи замітає за собою сліди, чи то трава така уперта, випростується, бо не хоче зрадити ні людських доріг, ні лісових таємниць?

Низько-низько наді мною гойдалися й пливли хмари, мало що за носа не чіплялися, але я завбачливо ховала свій ніс, боялась перечепити хмару, продірявити, зіпсувати продуманий до найменших подробиць пейзаж. Читала якусь книжку — й ніби не читала, такий був дивний стан. Наді мною настільки низько пропливали хмари, що я й сама, здавалося, ставала то хмарою, то високим стеблом трави чи тоненьким писком крихітної пташки, а то, може, навіть цілим озером. Я не відчувала самої себе, не знала, є у мене тіло чи нема. Таке зі мною вже бувало, — але тільки зовсім в іншій ситуації, а тому інакше й дещо зрозуміліше. Коли я ніби була всім на світі, й маленька й велика водночас, а може, й зовсім не була, й не було піді мною землі, але все це діялося страшенно давно, й порівнювати цього не можна.

І знову дивилась, і не могла надивитись й заперечувала той світ. Він мене ставив на голову, змушував стрибати, ганцювати, співати; осягнути самісіньку сердцевину величі у червоній корі сосни (нарешті в цьому спокійному світі яскраве, червоне, а особливо на тлі білих беріз і світло-сірих осик, або наймовірно руде, майже вогненне — не сонце, ні — стовбури сосон, я таких ще в житті не бачила, певно, природа знову ж таки надумала довести, що спроможна на все). А ось соко-

вито-коралові, ще не вистиглі ягоди горобини, — восени тут, мабуть, розмаїте, урочисте свято кольорів — тільки зовсім коротке, врешті-решт восени природа може собі дозволити все. Від осіннього тепла до перших замових холодів така скороминуча мить. Яка ж вона зовсім коротесенька й нетривка!

З Кончозера визирав рогатий стовбурець, серцевини в ньому не було, і здавалося, що то чиясь роззявлена паща. Кожне озеро має своє страховище, свої легенди, свої дива.

Бачила чоловіка з косою, падали покоси, і думалося про вічність, і коли над Кончозером пливли хатки, самі як острівці, то теж думалося про вічність і про те, що просто неймовірна річ — війна; якесь цілковите безглуздя, кимось вигадане жахіття — бо хіба ж ймовірно нагле, насильне знищення? Безглуздя, шалене безглуздя — віри не ймеш!.. Не ймеш також віри і тому, що ти є тут — а деінде й не здогадуються про твоє існування. Що існує якесь там «інде», де нема тебе, проте є хтось, для кого і ти, і цей куток землі зовсім не існують, бо для нього це якраз і є таке собі «інде»...

Мар'яна знічев'я взялася порядкувати в кімнатах, представляючи все з місця на місце й витираючи вологою ганчіркою дерев'яні, поїдені шашелем старі крісла. Денисові здавалося, що від її порядкування нема ніякої користі, бо меблі збивалися купою, зсувалися з одного кутка кімнати в інший, як під час великого шторму на кораблі, і те, що все тепер стояло по-іншому, а не на звичних віддавна місцях, теж драгувало Дениса, як усе, що відбувалося — точніше — не могло відбутися протягом цих безглуздо змарнованих годин. Тихенько наспівуючи, Мар'яна вешталася по кімнаті ніби безцільно, хоча весь час щось робила, не даючи спокою рукам; її анітрохи не збивала з пантелику дурна ситуація, в яку вони потрапили, навіть більше того — вона і до таких обставин у житті могла б якось пристосуватися, не просто існувати, а й нормально жити і навіть знаходити, як звичайно, й тут сяку-таку втіху й розраду. Зрештою, що за таких обставин жінці

більше треба, — думав Денис, — окрім того, що вона прив'яже людину до себе навіки й триматиме, як собаку на ланцюгу, — не має значення, яким способом їй пощастить цього досягти, нехай би навіть затягнувши людину на безлюдний острів і тримаючи там тільки для себе, зазиратиме в очі, виконуючи будь-яке твоє бажання, погодиться нести хтозна-який тягар, аби ти був при ній, і цього їй досить, і нема їй ніякого діла до того, що тобі так багато ще необхідно здійснити. Що тебе чекають великі справи... Змагання, курсові проекти, відкриття, а може, навіть і слава, — уже став кепкувати сам із себе Денис, не радий з власного поганого настрою.

— Ти інших сонетів не пам'ятаєш?

— Пам'ятаю, але цей, на мою думку, дуже гарний. Але якщо ти хочеш інший...

Авжеж — вона на все нині згодна — криво усміхнувся сам до себе Денис.

Якщо ти хочеш інший... Вона не тільки на це згодна: адже не відреклася, не пішла геть, коли я сказав, що ми не зможемо відразу одружитися, бо мати важко хвора, і я навіть не наважився сказати їй, що ось зараз приведу в дім напівдівчинку у довгій, червоній сукні, з якою познайомився десь на морі, бачився усього тиждень, а потім лише листувався, а вона взяла й приїхала до Києва, махнувши на заняття в університеті — надто сучасна, надто сама по собі дівчинка, чи прийме її мама?

Він знав, що матері залилося зовсім небагато, і не бажав, сам не помічаючи свого забобонного страху, щось міняти в її житті, вносити в нього нове, стороннє й незвичне. Скоріше він пішов би на розрив з дівчиною, аніж зробив би прикрість матері у ті останні її місяці, дні й години. Перед ним розкрилася материна душа, той материн світ, в який він досі ніколи не заглиблювався. Йому-бо вистачало аж надто, що мама прекрасно розуміє його самого.

Зрештою, те, що могла й уміла вона, не вмів ніхто, і йому самому теж не було дане уміння торкатися уже відкритого й зрозумілого ніби її світу. Ховаючи втому, мама йшла тоді,

востанне, осінньою стежкою, що єднала хату з близьким лісом; ліс вибирався високо на гори, починаючись майже відразу за селом. Треба було тільки переступити уздовж містка через клопітливу, дуже стрімку річку, вузький місток був хиткий і ненадійний, і Денисові хотілося перенести матір на руках, але він не зважився того зробити, бо не робив цього ніколи; вона б тоді здогадалася, що він знає, а на те знаття мала право лише вона й силкувалася все від них приховувати, а вони, і Денис, і батько, удавали, що все гаразд — аж до кінця.

Гриби самі йшли їй тоді до рук, великі, чисті, справжні білі гриби, не якісь там опеньки чи навіть козарі й червоноголовці — тільки білі — наче перед нею востанне розкрилися всі лісові таємниці, і чиста смола-жванка сочилася з ялинової кори, і несподівана, остання ожина солодко й м'яко танула на губах, і Денис думав про те, що мати так ніколи й не змогла звикнути до міста, ба, навіть не полюбила його анітрохи, але задля батька й задля Дениса приховувала оту свою нехоть і постійний потяг опинитися там, у селі, на хиткому місточку через річку, на пагорбі, де стояла стара дерев'яна школа і де вона вперше побачила студента-практиканта, який потім забрав її — до себе, до міста, до зовсім іншого життя.

Денис не вмів висловлювати вголос визнання в коханні, у вірності, слова здавалися йому навіть фальшивими, він гадав, що мусять же бути люди, яким нічого не треба доводити словами.

Дивно: така сама по собі, вона згоджувалася на все, що Денис пропонував, і тільки раз сказала, що при ньому почувається як у захистку — досі, сказала вона йому, люди шукали захисту в неї, навіть власний дорослий, великий її батько здавна шукав у неї підтримки, і вона мусила бути сильною при людях і для людей; а з ним, Денисом, їй самій хочеться надійності й захисту, і не треба нічого вигадувати, нічого аналізувати — хай усе буде, як є, хай усе діється, як діється; а потім, по материній смерті, вона не зважилася на ве-

сілля — так, наче тільки перечікувала, щоб... Ні вона була сама по собі.

— Хочеш інший сонет?

Звела на нього спокійний, нескаламучений погляд золотавих очей, та на самісінькому дні того спокою Денис побачив веселі, невтримні іскорки, вони засвідчували дуже виразно, що Мар'яна розуміє його настрій і прочитала всі його думки, може, ще до того, як думки ті народились, і єдине, над чим вона могла зараз розмірковувати, то це той найвідповідніший, найточніший сонет Шекспіра, який би допоміг їй розрадити Дениса.

— Ну, ось, слухай...

Сівши поблизу нього на низенькому, колись м'якому й гарному пуфику, вона дивилася Денисові просто в очі, хотіла змусити забути про воду, яка замкнула їх посеред цього маленького півострівця, хотіла викликати тим своїм поглядом і спокійною поведінкою щось добре.

Красу душі відновлюючи знов,
Нехай живуть твого мозку діти,
Цим білим аркушам віддай на схов
Все те, що пам'ять може розгубити...

У попільничці сигарета тліла, Мар'яна пригасила її, щоб дим не чіплявся очей, помахала долонею, розганяючи рештки диму, і раптом не витримала, розреготалася, розкуйовдила Денисові охайно зачесаного чуба і крізь сміх сказала:

— Не гнівайся, Денисе, це все той же сімдесят сьомий сонет, тільки я його прочитала з кінця. Коли вірш мудрий, то його можна читати й з кінця.

— «А роза упала на лапу Азора» — можна читати з кінця, й один біс вийде, що так, що так... Теж мудрість, по-твоему, у тих віршах превелика?

— Певно, то ж були вірші для Буратіно, то й премудрості більшої не треба.

Вони замовкли, обоє не раді з безглуздої балачки, з того, що час тягнувся надто поволі — мабуть, ніколи в житті для них обох хвилини не здавалися такими безконечними, і Денис

підносив годинник до вуха й прислухався, чи він цокотить, і підкручував щомиті, наче боявся, що й справді, разом із годинниковою стрілкою зупиниться й самий час.

Мар'яна намагалася думати про рядки вірша, прочитані з кінця, і про те, що от би спробувати колись задля експерименту, чи що, прожити життя з кінця, а також про те, що вони ж тільки вчора ввечері збиралися провести тут цілісіньку неділю, ніч з неділі на понеділок, а до Києва вирушити удосвіта в понеділок, Денис би напевне встиг на лекції, а їй байдуже — у неї ж відпустка й нікуди не треба поспішати. І ось вони ніби й чинять усе так, як хотілося напередодні — сидять удвох на дачі, вони ж так і хотіли — щоб ніхто не заважав, і можна було поговорити про все на світі на самоті, і знати, що ніхто не втрутиться у розмову — ніхто й не здумає стати їм тут на заваді — усе ніби так, і все зовсім інакше. Невже в кожному з них весь час жили, причаївшись, незрозумілі докори, невдоволення, погані настрої і ще всяке інше наймеване і безіменне зацитькане й угамоване то добрим вихованням, то спалахом почуттів, а то довгою розлукою й роботою, — а тут раптом ні з того ні з сього повилізало, повитикалося, ба, навіть забагло проростати й плуталося, як уперті, волохаті й слизькі водорості, — Мар'яні хотілося видерти його геть, з коренем, але як — коли не знати де воно коріниться.

Часом з нею ведеш розмову, як з людиною, що не чує тебе зовсім, — скаржився невідомо кому Денис. — Жінки вміють удавати, ніби вони слухають. Зробить таку міну, пильно так стежить за кожним словом, ти їй про досягнення сучасної науки, вона очей з тебе не зводить і у відповідь ласкаво так: давай підемо в кіно, ми страх давно нікуди з тобою не ходили, — Денис не міг би зараз пригадати, щоб Мар'яна колись у подібний спосіб реагувала на якусь його мову, але він був цієї миті переконаний, що саме так завжди все й виглядало — тільки так, і нічого іншого ніколи не діялось.

— Вода не спадає, правда? — допитувався Денис, а день тягнувся, був то, власне кажучи, ще й не день, а безконечний

сируватий ранок, бо ж прокинулися вони вдосвіта, їх розбудила вода, хоча підступила зовсім тихо, наче досвідчений ловець, який намірився неодмінно, хоч би там що, уполювати звіра. Здавалося химерою, що діяльні, здорові люди могли втрапити в таку пастку, хитро обдуману, лукаву, завчасу наготовану природою. Супроти тої пастки вони не мали ніякого захисту, окрім одного — терпіння і сподівання, що все незабаром скінчиться.

Нижче, уздовж ріки, людям, мабуть, не було коли розмірковувати про ті химери, там вони мусили діяти й справді воювати із стихією, бо там стояли над рікою цілі села, з хатами, ставленими давно й надовго, з надією на вічне буття. Туди не звозили, як на тимчасові дачі, усякий непотріб з міської квартири, були справжні господарі, які охороняли свій дім і землю, дерева і саму ріку — а тут, на дачі, все трохи скидалося на гру, яку дорослі люди самі для себе вигадали й тепер, не бажаючи відступати від правил тієї гри, з серйозними мінами допікали одне одному дурними словами й немудрими настроями. Від тих слів і настрою можна було рятуватися тільки мовчанням. То що ж, — міркувала Мар'яна, — може, під кожним дахом тут хтось комусь дорікає, що не треба було вибиратися на дачу й не слід було взагалі тої дачі ставити. А від цього можна піти в наріканнях ще далі: мовляв, навіщо глупа, підсліпувата доля звела нас до купи і навіщо було мені все життя марнувати з такою (таким) нікчемною — і невже, — думала Мар'яна, — коли скінчиться повінь, усі ці слова забудуться, і хтось потім кепкуватиме і з себе, і з свого товариша, з своєї дружини чи з сестри, казати: які нетерплячі й нетерпимі були ми з тобою?

Старий Ной вивіз у ковчегу під час потопу усіх по парі, аби то все потім множилося, любилося, ненавиділо, втішалося й дорікало одне одному.

— Денісе.

— Що?

— Та так. Нічого. Скажи, а коли б ти знав, що це потоп, що це безнадійно і ми звідси ніколи не виберемось... Ні, не

так. Якби ти знав, що вибратися можна, рятуючи тільки щось одне, або когось одного — ну, приміром, що б ти вибрав: мене чи машину?

— Не знаю. Не думав.

— Не думав? А якби тобі й не дали часу на роздуми?

— Мар'яно, та не будь же дитиною, не вигадуй наївних сюжетів і не пропонуї мені смішних тестів. Хочеш перевірити силу моєї любові? Нічого не вдієш, ми ж тепер такі прагматисти, не можемо любити, коли бракує відповідних умов... Ну, я пішов би на компроміс: посадив би тебе в машину й порятував обох. Задоволена?

— Не дражни мене, ти навмисне так кажеш, щоб посміятися з мене, а я зовсім не хочу з тобою сперечатися. Слухай, давай пограємо в слова!

— О господи, Мар'яно!

У редакції, куди я зайшла, розшукуючи в Петрозаводську давнього батькового знайомого по журналістській роботі, мені підрядився допомагати в мандрах по Заонежжю такий собі балакучий, меткий фотокореспондент. За кілька хвилин знайомства я вже знала, що він пише вірші й нариси до московських газет, де його страшенно шанують, охоче друкують і платять солідні гонорари; я знала також, що він має п'ять дочок і називає їх «дочка номер один, номер два і т.д.», й жодна з них не хоче його слухатись, і всі все чинять так, як самі вважають за потрібне. Одна вискочила заміж у вісімнадцять років, друга не захотіла кінчати десятирічку, хоч вчилася дуже добре, й наймолодша, п'ята, гасає з хлопчачками на мотоциклах і взагалі не бажає вчитися. Усі п'ять дочок здалися мені страшенно симпатичними, хоч я їх у вічі не бачила — просто мені припало до душі, що вони не слухаються свого нудного й хвалькуватого тата. Замість почуття вдячності до людини, яка вирішила показати мені Заонежжя й познайомити там з цікавими людьми, я зловтішно посміхалася, коли він оповідав про свої батьківські клопоти, і сповнилася до нього холодною недовірою й неприязню, але намагалася погасити те враження і вперше в житті зреклася поради бать-

ка — не вирушати в дорогу з людиною, що не викликає довіри. Я не змогла відмовитися від його пропозиції, бо Заонежжя здавалося мені болотистим, непрохідним і таємничим, і тому просто треба було мати провідника. Він розповідав про карельські народні промисли, а потім дав прочитати кілька власних статей — спеціально прихопив із собою — там йшлося про вишивальниць і про художника-самоука, який робив справжні дива з дерева й кори.

Нічого нуднішого я не читала, а він же писав у тій статті про власну матір, яка теж була вишивальницею, і хотів розказати про темні вечори, освітлені кволим світлом гасової лампи, про звуки пісні, якісь надії і дівочі жарти, коли вишивальниці збиралися разом і кожна вишивала свого рушника так, як веліли стародавні канони й звичаї і як підказувало власне серце. Я не знала, що казати на його писання, де не було навіть канонів, а тільки ремісничка нудьга й бездарність, і я мусила вимовляти щось округле, уникливе й безглузде, як усяка брехня, бо ж розуміла, що анітрохи не допоможу йому, коли скажу правду, а тільки ображу майже незнайому людину, але найгірше, звичайно, було інше: цей фотограф, як удільний князьок, збирав мзду скрізь, де ми не бували — то сувенір з дерева, то старий весільний дзвіночок, — він колекціонував ті дзвіночки й хвалився ними так, ніби сам умів зробити щось подібне. Мені було сумно від того тихого, лагідного голосочка, який розказував нам про не знані мені зовсім звичаї, про чийсь щастя й надію, і коли скінчивши оповідь, стара людина дарувала фотографові того дзвіночка, мені хотілося сказати, аби лишила пам'ятку собі.

Колись ми з батьком і з його колегами — бо так уже велося, що я завжди була при їх розмовах і мені в ті розмови дозволялося втручатися, мене слухали й ніколи не перепиняли, хоч я думаю, що це просто з ввічливості, а не тому, що я говорила щось мудре, — так от, колись ми затято сперечалися про колекціонування. Хтось захищав колекціонерів, бо не раз бувало так, що вони рятували цінні речі від знищення, — а батько ледве не криком кричав, що потім усе ж одно тих

речей ніхто не бачить, вони замкнені в чотирьох стінах, ними милуються самі лиш колекціонери, як скупі лицарі, і мені уявлялися підвали, повні старих підсвічників, ікон, дерев'яних голівок янголів, куди спускається поночі власник колекції, щоб жадбно торкнутися руками й поглядом своїх скарбів. Усе треба віддавати в музеї, — доводив батько, тільки в музеї; — але ж не все варто виставляти в музеях, — заперечували йому, і не все виставляється там, невже краще, щоб пропадало, як пропадає маса звичаїв і слів, що вмирають разом з речами й звичаями, що її породили, як зникають навіть хати, вітряки й цілі села? То нехай колекціонують слова — чому ж вони не колекціонують слів? Бо слова не можна обміняти й продати, на словах не можна заробити, а стару ікону можна купити й продати, тож вони й обкрадають людей, забираючи ту старовину! — Неправда, ніхто нікого не обкрадає! — уже півнився супротивник, — хіба це крадіжка? Селянин викидає з хати стару річ, роблену колись не для окраси квартири, а просто для того, щоб пити з неї воду чи їсти борщ, а ось тепер вона вже не може виконувати своєю функцію, її викидають — і тоді вона стає дорогою тільки колекціонерів, то чому б не врятувати її? Ох ти ж господи, та нехай занесе в музеї! Нікому та порепана тарілка зараз, ось нині, в музеї не знадобиться. — А ти скажи, скажи, — кричав на батька приятель, — з чого починалася «Третяковка», що було б, якби не збирали за Модільяні його рисунків? О, це ви знаєте, ви знаєте надто багато, — уже втрачав аргументи батько, а тільки сердився, я ставала в душі то на його бік, то на бік приятелів і теж намагалася щось докинути до суперечки, — а от зараз теж не знала, що краще: чи аби той дзвіночок десь загубився серед мотлоху, чи аби його взяв той дурний фотограф? Може, усе залежить від індивідуальності колекціонера? Чи — ні? Чи річ у самому явищі, в суті його? Не вірю, що це тільки сутяжництво, жадова, прагнення наживи — ні, тут є багато своїх відтінків, які треба зрозуміти і в яких треба розібратися.

Я бачила забиті хрест-навхрест вікна старих й чорних,

але ж яких гарних карельських хат, де вже ніхто не жив і жити не збирався; більші й менші покинуті хутори — що там той весільний дзвіночок у порівнянні з хатами, дзвіницями в лісових хащах, — на ті дзвіниці натикалися тільки окремі туристи, що блукали неходженими дорогами, — і доля такої дзвіниці, старої, як вишивка й карельські загадки, залежала від доброї чи злої волі туриста. Можна було мудро зазначити на карті хоча б приблизно, де вона стоїть. Можна було вломитися туди й обдерти наличники, надщербити тонку дерев'яну різьбу — хоч таким чином щось рятувалося б, не зотліло б дощенту, — чи не так? А можна було вчинити веселу пожежу з галасом і дикими танцями довкруг шаленого вогнища. Затопчуть ногами попелище, затягне його болото, засипле взимку снігом — як не було, жило безіменне, вмерло не пом'януте.

Фотограф добре знав, чого хоче — він дошукувався адреси однієї старої вчительки, бо саме до неї колись потрапив дуже гарної роботи ломберний столик, виконаний на початку століття відомим старим майстром-червонодеревцем на замовлення багатого купця.

Я ходила за фотографом в селі від хати до хати — він почувався там вільно, господарно не тільки тому, що був родом з тих країв, а батько його працював там поблизу заготівельником хутра — він уже від народження був такий — господарний і певний себе, і розпитуючи про столик, він одразу вивідував, чи не має хто самовара, і таки натрапив на нього, і йому дали не тільки самовар, а ще й полотняну торбу, аби той самовар туди покласти. Я пробувала заплатити гроші за самовар, але він не дозволив мені того зробити, обіцяв бабусі переслати гроші потім, навіть адресу записав і називав бабусю по імені й по батькові, піддобрювався і раптом виявилося, що стара знає, де жила колись учителька, яка мала ломберний столик... Ми пішли до тої хати, і мені водночас хотілося й не хотілося, щоб столик знайшовся, і двоїлися почуття цікавості й бажання, аби тому чоловікові зовсім не поталанило. Я уявляла, як би він поставив той ломберний столик у себе на дачі, а на нього — самовар, як би пив чай, і присьорбував,

і хвалився сусідам, як усе це йому пощастило роздобути. І все-таки — а чи хотіла б я мати той ломберний столик, який міг уже досі піти на розпал у селянській хаті, чи той самовар, який діти ладні здати на металобрухт? Що краще — нехай такі речі йдуть у небуття чи опиняються все-таки в чіхось руках, лихих чи добрих, мудрих чи дурних людей, але таких, що знають ціну тим речам? Я не хочу потопу після нас, не хочу, щоб змило геть хвилею часу наші тривоги, помилки й наші вселюдські святощі й свята. І мої власні свята.

Слідів ломберного столика ми так і не знайшли, зате роздобули в'яленої риби. По довгих пошуках і випрошуваннях нам таки продав її старий фінн, маленький, пропахлий горілкою, рибою, водою і вигорілим хмизом, — сонце заходило, на воді слалася срібна дорога, у тому сріблі чорно гойдався човен, старий фінн нанизував на шворку в'ялену срібну рибу, деяка була вже приржавіла зсередини, то таку він викидав. Риба наче подзвонювала, така була висохла, від неї пахло сіллю — раніше я ніколи не думала, що сіль може пахнути — фінн рахував рибини, а потім перестав рахувати, і фотограф складав їх у мішок, хитро мені підморгнувши — і тут щось «капнуло» понад заплановане! Фінн потім так само не порахував грошей, які ми йому заплатили, він був п'яний, як зимова північна ніч, і щось оповідав про якусь важку свою недугу й норовисту жінку, а сонце сідало на воду і було десь там, на межі неба й землі, як перевернутий догори дном рибальський човен — як же все те рвало за душу, хай йому біс! Десь злилися в одне всі озера, всі хутори — і цей ось, де старий фінн наскладав нам мішок риби, і той, де над самим берегом стояла вся як новенька, укрита жовтим тесом, порятована від пожежі й розкладання церковця, її відбиток плавав у воді і теж світився новизною й нереальністю, по траві блукали округлі вівці, тихенько подзвонюючи дзвіночками й бекаючи в надвечір'я, — до того всього додалася самотня, стара й зчорніла на рівнині карельська хата — вона зосталася одна-єдина з усього села, але в ній світився вогник, бо приїздив у ту хату з весни на всеньке літо старий письменник, — то був його рід-

ний хутір, з якого всі люди давно вже переселилися в місто, а він один вертав до тої хати і писав там свій довгий роман про велике місто. До побаченого нараз додалася Денисова оповідь про міраж, який він бачив у казахському степу — у голубуватому тремтячому мареві постало село, білі хати, виразно побачилася велика будівля, а біля неї чіткою рискою якийсь придорожній стовпець; Денис не повірив, коли йому сказали, що то міраж. І той міраж був абсолютним відбитком поселення, що стояло десь кілометрів за сімдесят від того місця, де зупинилася їхня машина й видимим, ясна річ, звідтіля не могло бути. За кілька годин, уже надвечір, вони прибули до того, справді історичного селища.

— Що ви думаєте з приводу літаючих тарілок? — питав мене фотограф.

— А ви що думаєте з приводу покинутих хат? — запитала його я. Він шукав ломберний столик — це його обходило тоді понад усе на світі.

— Вода? На мою думку спадає, — відповіла на Денисове запитання Мар'яна по довгій паузі, хоча насправді ніяк не орієнтувалася, що воно діялося з водою. Бачила тільки ту напівсліпу з остраху машину, яку мусила тепер пильнувати, принаймні вряди-годи поглядаючи на неї з вікна, бо нічого більше не могла і не вміла, — треба було тільки поглядати з вікна, а у присмерку запалити світло, щоб усі знали, що в машини є захисток і сторож і про неї дбають, а не покинули напризволяще. Та тільки кому вона зараз потрібна, коли до вкола повінь, вода тій машині по самі вуха, ніхто нею не міг би скористатися, безглуздими були в таку мить усі речі, відкриття, навика й премудрості, — набуток багатьох поколінь — опріч одного: прадавнього ковчега. Цікаво, — думала Мар'яна, — і кого б з нас вибрав Ной, щоб порятувати? Чи сподобалися б ми з Денисом такого щасливого вибору, чи маємо на нього право? Що вибрав би Ной — нас чи машину? — Мар'яна вже напевно знала, що зостанеться на дачі сама, а Денис таки

поїде, аби тільки був катер. І його не дуже впевнені заперечування нічого не означали.

І раптом Мар'яну огорнув острах — а якщо вода підніметься зовсім високо і все опиниться на дні, не тільки машина, а й хати, і вона сама?

Подивилася на Дениса — навіть при тому, що він був роздратований, в ньому почувалася та постійна певність і надійність, які були потрібні Мар'яні. Це її батькові могло спасти на думку щось отаке дурне, шалене, майже несосвітенне, і він би з того приводу міг вивести цілу філософію. А Денисові таке й уявитися не могло б, при ньому нічого такого не могло б статися.

Перебравши всі книжки на полиці — Денис знав її віддавна, кожна була перечитана — він врешті-решт вибрав якусь, знову витягнувся на ліжку й почав читати, старанно намагаючись увійти в зміст написаного, звести принаймні до купи слова й речення.

Половина тої усякої писанини — бредня, — думалося йому, він перечитував по кілька разів одне й те ж речення, і поміж чужими словами зринали ще й власні думки: — бредня — майже усе це, людина може дуже легко обійтися без того, слово честі, це ж таки не хліб, щоб там не казали.

— Денис, ти піди довідайся, де можна роздобути човна, бо інакше хіба попливеш до причалу брасом або кролем.

— Тобі, я бачу, смішно, — він раптом схопився, обурений, зачеплений за живе насмішкою, що вчулася йому в горлі Мар'яні. — Тут і справді не знаєш, як до міста добути-ся, мене чекають на тренуванні, я домовлявся увечері зустрітися з Максимом — я людей підводжу, вони задля мене час гайнують, а Мар'яні — смішки!

Мар'яна здивовано кліпала віями: про тренування вона вже наслухалася і вже зрозуміла, що то просто зачіпка, якась його спроба довести їм обом, що звідси справді треба вирушати, що треба відшукати найменшу можливість вибратися з Осокорків, бо волога й всепроникна холоднеча й зухвале дихання ріки заважають думати, заважають розуміти одне

одного й чути навіть власні слова. Тренування вплигло зранку, коли Денис побачив перед собою воду як непереборну перепону для повернення у місто; ну а Максим — що за Максим, перший раз про Максима балачка, який же це Максим? І чому Денис не думає, що їй доведеться залишитися таки тут самій-самісінькій на ніч і пильнувати цю пошарпану автомашину, хіба ж годиться зараз так між собою розмовляти? Але вона знову зуміла промовчати, тільки по-дитячому здивовано кліпала віями й так якимось здвигнула плечем, аж Денис і собі замовк, похмуро став одягати брезентову хламиду з каптуром, а потім узув чоботи. Робив він усе те поволі, ніби дуже нелегко було натягнути на себе ті важкі й великі гумові чоботи, якими користувався тільки на дачі й ніколи не вийшов би в них у місті, Мар'яна стежила за кожним його рухом, бачила, що він намагається погамувати своє роздратування, і розуміла, що гнівається не на неї, а на обставини, на своє безсилля й на те, що вона, Мар'яна, те безсилля бачить і знає, що нічого тут не порадиш і не вдієш. Вона вміла сприймати усе це разом,— у сукупності, нероз'єднаним — і цю його нетерпимість, нерозуміння жартів з приводу якихось його помилок чи слабостей: кепкувати можна з кого завгодно, тільки не з Дениса, не з його дзю-до, курсових і невдалих, незапатентованих винаходів, з любові до автомашини, цих гумових чобіт і смішних його базікань..

А час таки рухається, як би поволі не пересувалася годинникова стрілка, і він зараз піде, знайде човна, а потім відпливе до пристані, а звідти далі, до Києва, і залишить її тут із своєю бридкою, лупокою, шаленою машиною, яка слухається тільки його, покірна йому, як пес, і в той же час тримає його в залежності від своїх примх, — але бог з нею, з машиною, дурниці, просто поганій настрої. Може, це випробування водою? Адже існувало колись випробування вогнем. У них із Денисом ось уже відколи — випробування часом, здається, вони знайомі мільйон років, і це зовсім не заважало їм виявляти зацікавлення одне до одного, з нетерпінням чекати зустрічей, сподіватися радості від побачень і вибачати слабос-

ті — приймати усе так, як було дано, не терзаючи одне одного вимогами бути іншим — не має значення, кращим чи найкращим — просто іншим. Хіба ж неправда, що люди свої вимоги до ближніх виводять із власного розуміння добра і зла, не враховуючи часом не тільки можливостей, рівня і бажання того іншого, а й навіть об'єктивних визначень і окреслень того ж добра чи зла, справедливості чи істини.

— Денисе, почекай, не йди, ще маєш час, — сказала Мар'яна. — Дивись, он сонце визирнуло, може, розпогодиться і вода спаде... Побудь ще зі мною, до вечора далеко, Денисе.— І тут же злякавшись власної відвертої щирості, злякавшись бути нав'язливою, знову порятувалася за насміхом: — Ну не в ліфті ж ми застрягли, як у тій п'єсі, знаєш... Дивись, он скільки простору перед нами. І сонце!

— Вода не залежить від сонця. — Він дивився не на неї чи на сонце, а на годинник. Справді, можна було ще зачекати, не йти, він, однак, дуже знехотя потягнув за шворочку підборіддям, стягнув нею брезентового плаща. Проклята повінь, не могла зачекати всього якийсь один день — рушила, просто піднялася вода, якщо дивитися на все це збоку, не думаючи про те, що насправді повинь несе із собою розбурхану стихію, невтримність, незалежність. Світ набуває дивного зеленувато-сірого забарвлення, пливе Київ, пливуть береги, тремтить дерево на крихітному острівці суші, ще полишеному посеред води, самотньо вчепився за вершечок осокара птах, ще трохи — й осокари зарожевіють на сонці, тонкі молодесенькі пагінци випростаються й ніби ростимуть на очах, збільшуватимуться, а вода тим часом не спадає. Для стороннього спостерігача це навіть дуже гарна картина, але сторонні спостерігачі нічого не відчують шкірою, їм не болять, і вони можуть тільки засвідчити той чи інший факт. Але хіба той засвідчений ними факт достоту відповідає істині?

— Добре, я не піду. — Він майже з люттю скинув чоботи, у них зітхнули й хлюпнули рештки води — він перекинув їх, і вода стекла краплями на підлогу, ті гумовики не рятували від мокречі, від вільгості, що поволі вповзала в кімнату й за-

повнювала її, ніби намагалася витиснути звідти і людей і речі.

Денис попереставляв усе знову на свої давні місця — обшарпане колись шкіряне крісло під вікно, у закуток; там завжди сиділа Денисова мама й читала книжку, світло падало зліва, і їй це подобалось, а також впадали в око осокори — це їй теж подобалось. Місце для дачі вибирала вона, це було дуже давно. Денис зник до цього весняно-літнього свого при тулку, як до спогадів про дитинство. Дача була просто символом того дитинства, скопана земля, вишні, трояндові кущі, підв'язані тонким, міцним мотузочком і підперті обструганою тичкою, аби не зламувались гілки й стебла під важкими, над міру великими головами троянд — таких квітів Денис не бачив ніколи й ні в когось, вони пахли запаморочливо й сумно, і часом цей запах переслідував його. Йому здавалося, що навіть материні руки пахнуть трояндами, гіркуватий смак листя й не достиглих ще помідорів теж прикипав до маминих рук, коли вона прополювала город.

— Проклята повинь. — Він шпурнув гумовики у куток, туди, де їм і належало бути — у кутку біля дверей, а стіл мусив стояти, спираючись гострим ребром об стіну, бо інакше міг би похитнутися від старості, на нього не можна було б покласти руки — він би завалився, підломивши ноги, як новонароджене телятко.

Картину — потемнілий від часу натюрморт, де морква нічим не відрізнялася від картоплі, а заячі вуха сумно звисали на край столу, Мар'яна обтерла щойно від пилу, залишивши висіти на старому місці, і тільки там, де мусила б висіти старенька полатана кацавейка Денисової мами, в якій вона завжди виходила надвір ранньою весною, щоб оглянути своє царство й із задумою великого стратега вирішити, де цього року садити картоплю, а де призначити місце для помідорів, гороху й салату, — там тепер скромно, ніяково звісивши плеченята, тулився Мар'янин халатик, голубий, з якимись квіточками, і Денис не знати чому розчулився од виду того халатика.

— Проклята повінь, — пробурмотів він ще раз і торкнувся Мар'яниного плеча, вона приступила до нього, стала впритул, так само впритул дивлячись йому в очі. Зіниці його завжди були збільшені, від того очі здавалися майже чорними. Він цілував Мар'яну і вже більше ні про що не думав, навіть про час, який минав дуже поволі, тягнучи за собою не стільки новин, скільки давніх спогадів.

Проклята повінь, та що ж це таке, Мар'яно, слухай, та невже мені колись може розхотітися бачити й любити перламутрове твоє тіло, твоє волосся, що ось зараз заважає мені дихати, відсторонити геть ці свої коси, вони забивають мені дух, твоє тіло світиться у сонці й у місяці, здається прозорим посеред ночі, а ти мружиш очі, щоб навіть у п'ятні побачити мене, я знаю — ти хочеш бачити мене й тільки мене, — можеш дорікати мені самовпевненістю, але якось так воно вийшло, що ти хочеш бачити тільки мене. Зі мною такого бути не може, Мар'яно, якось так уже вийшло, що я охоче дивлюсь на білий світ і на кожну гарну дівчину, хоч це не повинно тебе анітрохи тривожити — навіть якби колись, і якось, і десь я мав іншу дівчину, то все одно я любитиму тебе, твою золотаву незахищеність, твою піддатливість і доброту...— Проклята повінь, я чомусь не можу втримати сьогодні слів, а не можна ж дурити себе безконечно й словами замінювати все суцє на землі. Навіть коли це тексти шекспірівських сонетів.

Називаєш речі, предмети, почуття, абстрактні поняття — а так називаєш, наче понять тих або ж і навіть самих предметів нема, вони можуть не існувати — дарма, аби були слова, і ти крутишся поміж слів, як у павутинні, — це ж можна так усе життя прожити тільки за рахунок слів, без вчинків, але ти ж не хочеш, Мар'яно, бути сентиментальною панною, — ах, ах, маленька ніжка, довга сукня, дівоча стрункість шії й золоте волосся зібрано у вузол — так ще більше помітна стрункість шийки, а ніжка — з-під довгої сукні; екіпаж подано, коні, гусари й поли шуби — і нема про що думати, які

в біса вчинки, коли все йде, як ріка тече, — за тебе хтось інший мусить щось чинити, щось робити... Знаю, знаю, це не про тебе, проклята повінь, як вона заважає мені, ти собі навіть уявити не можеш.

Химерна танцівниця стала на краєчок муру й танцює, а з нею разом, піднявши подоли білих спідниць, кружляє береза, переступає інтелігентно й делікатно взута в червоні черевички сосна, скептично дивиться на все дуб, але ось осокори рушили, рушили, подалися з місця, і все по колу, по колу, спершу тихенько й м'яко, а потім уже доокруж і поволі доходять майже до шалу, бо та дівчинка, така тоненька, з в'юнким тілом і шаленою невтомністю, уже ступила за мур, і вони мусять, мусять її підтримувати, щоб не упала, під нею стеляться покійно розкриті обійми осокорів, і неприступність дуба вже давно зламана. Це неправда, що він такий неприступний, дуб стрясає гіллям у рудій пристрасті, і осокори не пускають її від себе, а вона й не боїться нічого, не жахається висоти, вона кружляє й кружляє у високості, здіймаються над водою птахи, крила в них зламані, як у неї розкинуті легкі руки, але в тій зламаності нема анітрохи трагічного, бо існує простір, безмежність, і в тій безмежності є можливість для стрімкого руху, а притулок і захист для людини, для двох людей,— проклята повінь,— бурмоче Денис, зариваючись обличчям у густе Мар'янине волосся.

Вона знає — він усе одно зараз піде, але тепер це ніби вже й не турбує її — нехай собі йде, може йти і залишити її з цією машиною, вона нічого не боїться. .

— Коли ти лежиш, Мар'яно, твої груди все так само зухвало напинають матерію, що прикриває їх від мого зору, а живіт твій схожий на округлу, рум'яну й пахучу хлібину, і мені хочеться торкнутися устами твоїх уст, твоїх золотавих веснянок... Як шкода, що вже до мене склали «Пісню пісень», Мар'яно...

Добре, що тоді, у Карелії, не було поруч Дениса, я слухала б його й могла не почувти багато з того, що говорила мені земля. Я відкривала її крок за кроком і додавала все нею розказане, показане й навіть дане до вже раніше знаного, любленого, береженого й важливого. Кажуть, що не кожен уміє щедро дарувати, але й не кожен уміє побачити щедрість і доброту в просторі й спокої.

Врешті я побувала-таки в Кижях. Сонце світило рівно настільки, щоб не було холодно, а в якісь хвилини було й посправжньому тепло. Теплінь ця нагадувала мені нашу осінню погоду, як на початку жовтня, коли в тому сонячному промінні відчувається останній спалах жаркого літа і трава ще пахне, хоча вже жовтіє і никне, і по-особливому дихає кора дерев і сама земля.

Не можу всоте розповідати про Кижі. Видається профанацією. І так само виглядає профанацією те паломництво на святий од величчя мистецтва острів, і оглядини ікон, і бездарне мурмотіння екскурсовода — така гарна молоденька дівчинка, було враження, ніби вона складала екзамен, затинаяся, занукувалася, замовкала — і врешті починала скоромовкою, швидко й без зупинки, напам'ять переповідати текст: двадцять критих осиковим лемехом голів Преображенської церкви при різному освітленні мають різний колір, бо той дивовижний лемех наділений властивістю у різні пори дня і року передавати і відбивати мінливі барви неба,— точнісінько так усе записано й у путівнику.

Ці путівники — краще б у них було менше тих красивих слів, а більше — точної інформації, яку не заперечиш ніяк і нічим. Красиві слова не викликають емоцій, у таких випадках самі факти більше спонукають до зацікавленості, а слова здаються висохлими, затисненими поміж книжкових сторінок квіточками.

Я дивилася на карельські берези й на церкви в Кижях і жалкувала, що їх відкрила не я. Хочеться заплющити очі й не помічати того натовпу людей, які дивляться і будуть дивитися на ті берези, яким спало на думку чи несамовито заба-

жалося побачити церкву в Кижах. Усе тут обмацане тисячами очей. Вимовлено мільйони слів. Мільйони ніг ступають у погост і мільйони рук торкаються дверей при вході на паперть... Доступна й недоступна. Музейний експонат і святиня. Росте довкола по рівчаках, на берегах Онеги малинова зарость і родить невеличкі, солодкі, такі несподівані цією північною солодкістю плоди. Цвіте жовта дика низька, кущувата горобина, звана пижмом, і ще безіменна — для мене безіменна — висока билина, з довгастими рожевими тонкими стрілочками, до яких лиш торкнешся — а вони, вистиглі, розтулюються як розтяті й випускають на волю безліч крихітних парашутиків з насінинками, й насінинки розлітаються, розсіваються, падають на землю і на воду.

Острів звідусюди обвівають вітри. Їх безліч, тих острівців, плаває по озеру, й вони наче теж погойдуються, мов зелені плоти, на яких довіку приречені — чи й самі забажали — листи не знати куди й за чим, берези, трави і малини...

Чи природа потребує, аби її прихвалювали? На землі немає бридких місць. Кожне несе в собі свій характер, і кожному треба молитися як богові, а хіба можна змусити до молитви?

Кого ми вмовляємо, що гарне — це гарне? Кого переконаємо, що це — любити треба? Себе ж таки чи молодше од нас покоління, що, грюкочучи модними черевиками, збігає зі сходів давньої дерев'яної церкви? Звідки має прийти до нас настрій поваги й любові — від споглядання, від сприйняття — чи від слів і умовлянь? Замало слів — і задосить умовлянь. Обридають і починають впливати від супротивного.

То як зробити, щоб воно жило в кожному, те щось дивовижне, та неказанна краса, про яку й справді сказати годі?

І ось к а ж е ш і вперше, і вдесяте, і всотє... Таку церкву будуючи, таке озеро перетинаючи, такій церкві вклоняючись, очима поглинаючи безконечну майже розлогість того озера, холодного, сріблястого — здається, ось замкнула його на горизонті довга пасмуга густо порослих високих дерев, що вигналася ніби аж із самого дна, з глибини озера, й наче там їх

коріння — та ось досі зімкнуті воедино, вони раптом той тривкий ланцюг розривають, і перед очима постають на місці пасмуги два острови, що віддаляються й віддаляються один від одного, й у широкий прохід поміж ними, як крізь дивовижні ворота, проходить з дня нинішнього у день минулий, давніший звичайна, буденна «Комета-6» чи там ракета на підводних крилах...

Це так, як у науково-фантастичних романах — машина часу, зміщення понять. При наближенні до острова бачиш ліворуч многоглаву церкву, високу дзвіницю, а поза ними, ніби прикрита їх ширшими плечима од вітрів і захищена — стоїть трохи менша церковця. Праворуч же — високі стріли підйомних кранів, там іде будівництво... Не в'яжеться? Заважає сприйняти, увійти в тишу, увібрати її у себе. Цікаво, що сказали б на те наші предки, ті майстри, що будували свою церкву, опинившись на нашому місці? Як би пов'язали одне з одним? Чи прийняли б нас і наше, як ми приймаємо їх і їхне? От тільки їхне віки стоїть, а наше скільки стоятиме?

Не думати, не мучитись? Не бажати відповідати за те, чого не чинила, в чому не завинила? Падаю у пахучу полинову траву горілиць і бачу — пливе острів, пливе сама собою многоглава церква із сріблом куполів, пливе наді мною трава разом із хмарами, і з хвилями води, і жовтими знаками кранів у сріблястому небі, і плывуть мислі, й не дають спокою, не заіси їх жменею соковитої малини, вибраної з кущів під самою Преображенською церквою — а може, під хатою карельського селянина, а може, над берегом Онезького озера. Суворо дивляться із старих ікон давні боги, суворо дивляться на мене очі майбутніх нащадків — то як же так: не ти відповідальна, а хто ж тоді?

На кога складеш провину? Он глянь: хтось інший з таким же незакаламученим сумлінням складає вину на тебе. А хтось і гадки не має про якусь там вину, про якийсь там гріх — безгрішні грішники, хто ми, що ми, які ми? І будемо — якими? І вмиремо — якими?

Премудрість — Софія у червоному одянні. І замкнені цар-

ські ворота, й стовпи, й хрести, й маленькі емалі — все пливе наді мною разом із банями церковними, різьбленими наличниками вікон, гарно названими «рушниками», тонко різаними, ажурно. Маряться гульбища й застолля, які були і котрих на тім місці вже не буде.

А коли вернутися ще далі, то доходиш до того, що назва «Кижі» походить від древнього, дохристиянського, язичницького, але ж не безбожного «кіжат» — ігрища, і, як пише мудрий путівник, мабуть, колись тут справді справлялися ігрища язичників-карелів, тут співалися пісні, тут, може, кидав у траву молоду дівку молодий карел-язичник, і вона не помічала ані того, що поруч палахкотить гарячий вогонь і так само поруч хвилі — підступають близько, злодійкувато і хтиво.

Сказали мені, що я на цілий місяць — рівно на місяць — запізнилася. У селищі Калевала в першу неділю липня — ігрища... Тепер хочу принаймні Калевалу побачити. Мушу. Хочу. І не тільки Калевалу.

І заплющу очі на те, що все вже оглянете, побачене іншими, обмацане очима, долонями — обмірковане словами, визначено ціни й усталено вартості.

Дивно, чому не маю того ж відчуття непервинності, коли перечитую рядки, яким хоч і дві тисячі літ? Чому не думаю про це, оглядаючи картини Ель Греко чи й ще давніші? Може, тому; що не зобов'язана про них говорити? Не змушена нічим визначати їх вартість і своє до них ставлення? Не знаю, може, й тому. Або ж тому, що книжку ж читаєш на самоті. Звичайно, Ель Греко заважають дивитися, дихають у спину, говорять, перемовляються, судять; і театр, ясна річ, не для мене самої, не сам на сам, і тому, зрозумівши це, абстрагуєшся від того дихання над вухом, а в кіно — то й ще більше, не помітаєш сусіда, не чуєш човгання ніг.

Так само колись же у храмі молилися — у натовпі, а водночас на самоті, із своїм богом сам на сам.

То чого ж я хочу? Може, того, щоб усі — уже після мене — приходили до мною збудованого храму? Щоб я їм вказала перша — на щось нове, їм досі не знане, і пішла б собі далі,

а люди нехай би паломництва влаштовували, милувалися мною зробленим? А хіба майже кожен того не прагне — тільки не кожен признається у тому?

Вигадали тут у Карелії байку: начебто майстер на ймення Нестор, побудувавши храм, оту маленьку й таку розкішну церкву, кинув свою сокиру в озеро. Пояснювати можна по-різному. Чи то не хотів будувати нічого більше, чи не умів краще, чи тим самим наказав: шукайте мою сокиру, знайдете — аж тоді щось рівне моему храмові вибудуете. Усяко тлумачити можна. Та тільки справа така, що ту легенду вже тепер вигадали для власної втіхи сучасні поети, які юрмами ходять у Кижі милуватися храмом, шукаючи собі там натхнення, сподіваючись, що запліднять власні душі тою невимовною красою, — вигадали, щоб мати до вжитку готовий літературний образ, обертати то так, то сям ту вигадку, а в народі такої легенди не було. Не існує вона насправді — просто літературна забавка, фальсифікація.

Отож таки добре вишло, пощастило мені: фальшивку сама могла б і не розпізнати, а ось прочитала докладну, науково обгрунтовану статтю у книжці про карельську поезію — і там зазначено, що нема її, цієї легенди.

А от же прижилася, красива, доречна, поетами заримована десятки разів по-різному. Добре, що не завжди таке приживається. Знову ж таки — з приводу карельських загадок (досить цікава, треба сказати, книжечка): фальшиві загадки не прижилися, вмерли. Неорганічні, от у чім річ. Такої книжки про українські загадки не зустрічала. Зрештою, може, до рук не потрапляла. У нас загадки віддавна ніби віддані дітям для забавки і сприймаються як дитяча гра — я над тим досі і не розмірковувала навіть.

Отож, я лежала горілиць просто неба й пливла з островом Кижі по широкій Онезі, і дивилася у гладеньку тишу води при острівцях і в бурхливу глибину з гребенями звихреної хвилі, і думала, як тут несказанно гарно, до глухого стогону в грудях, і які тут біло-срібні чайки, і які тут ріки, яких я ще не бачила, і які тут вишивки, і різьблені наличники вікон,

і як я безмірно, стосильно хочу додому. І як добре, що земля і тут, і деінде, і ще десь далі настільки прекрасна, аж від пуповини самої починаєш боляче відчувати: як хочеш додому. Щоб там лежати горілиць — і живою, і мертвою. Щоб тільки там.

Є така загадка у карелів з запитанням, загадка-лічилочка; а починається словами: що таке один? І дається у різних районах Карелії два варіанти відповідей: «один» — це я. Або ж: «один» — це ніщо. Дуже мені припала до вподоби лічилочка-загадочка. Один — це ніщо. Я один — це також ще ніщо... А от...

— Денисе,— раптом виринає запитання, із глибини свідомості виринає, бо Мар'яна хотіла запитати про це давно, дуже давно — ще вранці, ще тоді, коли він так злостився на повінь, а може, й на неї, ніби це вона, Мар'яна, спричинила до поєнєні, наворожила й накликала її на людей. — Денисе, а як справи з піснями твоєї матері?

Відсторонився від Мар'яни відразу й без роздумів, і вона злякалася, зіщулилася, знітилась. Йй хотілося повернути назад своє запитання, але ж слова вже вилетіли, вони трималися мить у повітрі й упали, як камінці, торкаючи знову спогади, повертаючи до минулого, й до цього огидного сірого ранку, і до думок про те, що не над усім людина владна: над смертю, наприклад, і над пам'яттю теж не завжди, інколи навіть над власними словами, за наслідки яких годі поручитися. Він ще далі відсунувся від Мар'яни, під саму стіну, дивився угору, бачив над собою небілену стелю, мама білила її завжди сама. Що вона, ця дівчинка, запитала? Чому вона зараз саме, з а р а з питає про мамині пісні?

Кожна людина має право на якусь зовсім свою, тільки свою справу, таємницю, яку не мусить і не зобов'язана відкривати нікому в світі.

Хіба ж ні? Хіба ж вільно втручатися в усе, доторкатися до всього — хоч би яка близька була тобі людина, чи мусить вона в с е твоє мати й для себе?

— Що ти маєш на увазі?

— Я питаю... я питаю, як з маминими піснями, чи вийде щось з твоєї ідеї, щоб випустити їх платівкою, якби я могла, я б допомогла тобі, але ж у мене зовсім нема знайомих, які знаються на цій справі.

Млоїло десь усередині від болю й дивної нехоті — нащо вона запитала про це й говорить, говорить, щось пояснює, краще б мовчала. Як безглуздо й нерозумно ці жінки вміють усе руйнувати — от ніби ж сама шойно все порятувала, повернулася до вчорашнього дня, втишила роздратування — і от маєш тобі, ні з того ні з сього, — про мамині пісні, хіба ж вона мала право, зараз, саме зараз, коли там, за вікном, повинь, а вони тут удвох. Їм байдужі повинь і всенький світ. Їм було добре, то нащо фарисействувати й казати, коли ти ситий і ставиш на стіл таріль з яблуками, що от як погано на світі — адже десь там далеко, хто його знає де — вмирають від голоду діти.

— Я ж казав тобі, що мушу сьогодні побачитися з Максимом, — Денис уже підвівся, усе ще дивлячись не на неї, а повз неї, — здається, я ж казав тобі, що мушу з ним зустрітися, це ж якраз саме з того приводу, що ти питаєш.

Надаремно намагаючись згадати, хто ж той Максим і чи таки говорив про нього Денис раніше, вона ніяк не могла зв'язати того незнайомого для неї і через те неіснуючого Максима з піснями Денисової матері.

Стрічки із записами маминих пісень — це було найсвятіше його багатство, він боявся говорити про нього, удавав байдужість й відчуженість, коли з тої стрічки долинав мамин уже хрипкуватий, зболілий голос, він знав, записуючи, що то — кінець. Те записування — спроба утримати щось і утривалити. Вони обоє знали, що то — кінець, він нічого не говорив навіть батькові, вони писали тільки удвох, вона згадувала й згадувала, пісні приходили до неї звідкись ще ніби й не з її власного життя, а з того далекого минулого, в якому вона й не існувала, з яким була зв'язана тільки прадідами і пам'яттю роду. Незліченна кількість пісень ніби утримувала її у житті,

і доки вона ще могла згадати хоча б один рядок, одну мелодію, навіть одну ноту — доти вона могла і повинна була ще жити, і тому він записував поволі, не все відразу, забобонно сподіваючись продовжити цим материне життя, продовжити спілкування з нею, яке саме тепер, в останні місяці її життя, стало йому неймовірно потрібним. Денис розкрив у матері такі риси, яких не помічав досі — може, вони тепер особливо різко й виразно вибралися назовні, набрали нової сили, тому, що мати хотіла вихлюпнути, віддати всі запаси доброти і життєвих знань, розуміння світу й людей йому, синові, поділитися цим з усіма, кого знала й кого не знала. Відчула й те його невимовлене бажання — син боявся уразити її, боявся нагадати, не хотів дати їй зрозуміти, що він усвідомлює й знає про близькість кінця її життя — а вона зрозуміла або ж серцем відчула й сама запропонувала — запиши мої пісні, у мене щось останнім часом — вона при тому всміхалась — з пам'яттю гірше, починаю забувати, плутаються мелодії і тексти, хтозна, поки матимеш сина, а я онука, то й геть-чисто все забуду, коліскову не зможу проспівати, а як запишеш — послухаю сама себе та й згадаю...

Вона вдягла чисту, майже нову сукню і була врочиста, зібрана й навіть натхненна, коли він перший раз почав записувати. Магнітофон був їй байдужий, вона не боялася його, тримала в долоні мікрофон, як щось звичне — те, до чого віддавна призвичаїлась у побуті, але, поглядаючи на сина, ніяковіла, на щоках узявся тихий рум'янець, і таки було те, що називається натхненням — воно прозирало з очей, з голосу, з легенького поруху уст, коли раптом справді забувала слово; траплялося так, що вона згадувала кілька варіацій однієї пісні, він дивувався, як трималися у її пам'яті ті нюанси, відтінки, і згадував мамине село, вузький потік з гір, кладку через нього, школу на пагорбі й синюваті світанки в лісі або на покосі. Він знав, що навряд чи поїде тепер туди, може, колись згодом, — але таки пам'ятав, як струмували майже під ногами веселі чисті хвилі, а він дивився на них і до нього саме тоді прийшло напівдитяче, але зовсім виразне, якесь аж тверезе

розуміння минучості людського життя й вічності самої сутності людини. Словами він би не міг тоді цього пояснити і нічого не міг сказати матері, коли вона здивувалася, що він несподівано прибіг до неї, притулився міцно, намагаючись не відпустити від себе, і нічого не сказав про дивне відчуття, що замішалось із страху, любові й радості разом.

Мати ще жила, коли він запросив до себе приятелів, вони всі разом слухали пісні, і тоді хтось порадив Денисові, що ті пісні треба опублікувати — і тексти, й мелодії, звичайно, але для нього материні пісні — то материн голос, тексти й ноти роблять їх якимись чужими, нічійми, зберегти їх може тільки її спів. Так почалася та спроба увічнити мамині пісні і її голос. Тепер він знав, що, може, це набагато важливіше від його власних відкриттів — запатентованих чи ще не запатентованих, оплачених чи не оплачених грошима й визнанням. Тут йому не йшлося про оплату, хоча він вважав, міркуючи по-діловому, що всяка праця, навіть найменша, мусить бути оцінена, і він ніколи не мав охоти робити щось задарма. А за це він би не міг ні сподіватися, ні просити ані оплати, ні похвали. Йому потрібна була поки що підтримка, щоб усе довести до кінця, й він тепер шукав людей, які могли б поради-ти й допомогти...

Та як не дивно — він майже не говорив про пісні з Мар'яною. Вона тільки раз слухала їх; сиділа, потонувши в звучання доброго голосу, який чула за життя, і їй було трохи моторошно від присутності того голосу, від його впливу на неї — адже слухала ж раніше записи голосів померлих уже співаків, але не думала, що ось голос живе без них, сам по собі, не відчувала в тому нічого надприродного — а тут подумала знову, як у дитинстві, що, може, людський голос і вимовлені людиною слова залишаються жити дуже довго, після смерті того, хто їх вимовляв, тільки нам не стає часу, хисту, терпіння й мудрості вслухатися уважно в ті голоси, а почути нам їх, мабуть би, дуже придалось. Денис не радився з нею, що має робити; йому не хотілося чомусь втягати у цю справу й Мар'яну, він мусив усього домагатися власними силами — а поміч-

никами могли бути тільки сторонні люди, яких не в'язали з Денисом спогади про матір. Сентиментів йому зовсім не бажалося, він робив просто важливу справу, уважав її потрібною — не тільки для себе, а й для багатьох людей, які потім могли б так чи інакше скористатися з маминих пісень.

— Чому ти зараз про це спитала? — він уже стояв, заслонивши собою вікно, Мар'яна бачила ніби тільки силует хлопця, широкі плечі й; недбалий рух, коли він поправляв волосся, часом їй здавалося, що він усе робить недбало тільки тоді, коли вона дивиться на нього, коли вона поруч з ним, наче хотів тією недбалістю підкреслити якесь своє трохи недбале ставлення до неї — показати свою впевненість у тому, що вона при ньому назавжди, як його власність. Була в тому суміш бравади, хлоп'яцтва, чоловічої самовпевненості, але при тому вона знала, що він би не дав хоч кому образити її, чи зневажити, чи тим більше одібрати в нього. Про те, що вона могла б сама піти — він і не думав ніколи, таке припущення викликало б тільки усмішку й зачудування.

— Ніколи ти нічого не пам'ятаєш, я ж казав тобі про Максима, ти нічого не пам'ятаєш, — говорив він, але таки сам відчував, що надто прикро це може для неї звучати, та й, зрештою, це зовсім неправда. Вона завжди аж надто добре пам'ятала, пам'ятала все, що стосувалося Дениса, ця її пам'ятливість якраз іноді й була Денисові не до вподоби.

— Нічого ніколи не пам'ятаєш, Мар'яночко, дівчинко моя, — сказав насмішкувато, остаточно позбавляючи її відчуття спокою.

У пориві, не контролюючи себе, а просто так, як підказали обставини, вона сказала:

— То, може, я поїду... Денисе, ну чому ти такий, чому не довіряєш мені... Не можу зрозуміти...

— Проклята повинь, це вона у всьому винна, якби не вона, я б зайшов сьогодні до Максима, нам треба дещо вирішити. — Він обминув Мар'янине запитання, нічого не став пояснювати, бо знав, що це знову може затримати, а він уже остаточно надумав йти шукати в сусідів човен. До причалу й справді

міг добутися тільки так, там по дорозі виярки, і якщо тут поблизу вода сягала вище колін, то у виярках аж надто глибоко.

— Я йду, Мар'яно, гадаю, що човен мені дадуть, це не така вже й заковика, правда?

— Правда.

— Істи не хочеш? Поїж, бо я зможу пообідати в Києві — чи там повечеряти, а тобі тут нудно буде, то хоч пожуй чогось, ще ж картопля лишилася і сир, здається, ми його вчора з торби не витягали, подивися, поки я повернусь — матимеш заняття.

— Не журися. Мені заняття ніколи не бракує.

— Я знаю. Ет, бісова повинь!

Слідів на воді не зоставалося, і від цього Мар'яні стало моторошно. Денис пішов, одразу звернувши за ріг будинку, вона не бачила його й не бачила жодного сліду — ніби й не поворухнулася гілка, яку він торкнув рукою.

Плавав недокурок — може, це Денис покинув його, жбурнув у воду, але ні, то не Денис, він же не курив, коли виходив з дому.

Замкнена водою і необхідністю залишитися на дачі, без можливості хоч кудись вийти, Мар'яна весь час згадувала тільки мандрівки, подорожі і рух. Центрами того руху їй здавалися зараз вокзали. Вони були відправними пунктами для дальніх доріг, в які часто вирушала в дитинстві з батьком, він не раз брав її з собою у відрядження, бо був свято переконаний, що найкраще запам'ятовуються людині ті дороги, міста й люди, які вона зможе побачити в дитинстві. І він часом — навіть під час занять у школі — брав її з собою, мало не крадькома від матері. Вони залишали записку: «Поїхали до Ростова, — або ж до Риги, чи в Дніпропетровськ, — повернемось, не журись». І бувало так, що безліч міст миготіли перед нею малими й великими вокзалами, гуркотіла рейками дорога, вигойдувалася під ногами, видиралася з-під ніг на злітних доріжках аеропортів — і вона навіть навчилася вгадувати через огі вокзали обличчя міста.

Може, тому вона так потоваришувала з одним студентом, який теж понад усе любив мандри, він кликав її у гори — попрацювати рік чи два провідником на Кавказі. Він був альпіністом і тому її теж кликав у гори, й вона таки не зважилася працювати провідником у горах, а вступила до університету. Може, це тому, що з батьком сталося оте проклятуще лихо. Він пив і покинув писати, а тільки говорив і говорив про те, як ще багато мусить зробити і про що напише, він навіть вибирався у відрядження, приїздив звідти захоплений зустрічами з людьми, переповідав усе Мар'яні, бо останнім часом його ніхто не мав охоти слухати. Але тими розмовами все й кінчалося, він уже нічого не писав, і його не раз приводили додому розхристаним, заболоченим, без шапки, виріділе золотаве, як у Мар'яни, волосся липко чіплялося лоба, він щось бурмотів, і Мар'яна знала, що то — сонети Шекспіра. Було дико слухати з уст його ті рядки, а він п'яно вже вкотре читав сонети Шекспіра й просив Мар'яну вірити, що все колись ще буде гаразд і він неодмінно напише те, найголовніше, найправдивіше, він неодмінно напише...

Якщо б вона покинула його, він втратив би тоді останнього слухача чи й останню людину, яка ще удавала, ніби вірить його балаканині.

Той хлопець, з яким Мар'яна товаришувала, вирушив одного літа у подорож — він йшов із варяг у греки, з півночі до півдня, до Чорного моря, і Мар'яна не вірила, що можливо здійснити таку подорож, а він писав їй листи з кожного місця, де той лист можна було вкинути у поштову скриньку, і на листах і листівках виразними колами були вималювані поштові штемпелі різних міст, містечок і селищ.

В Мар'яни нічого не залишилося з його давніх листів— тільки той, де він кликав її працювати провідником на Кавказі, папір уже геть затерся на згинах, і не можна прочитати деякі слова, але Мар'яна пам'ятала все майже дослівно, він писав їй, що задля неї хотів би бути високим, світловолосим і вродливим і вміти говорити значні слова й здійснювати на її честь подвиги. Він, може, й з варяг у греки вирушив, щоб

довести їй свою значимість, мужність і силу, але, мабуть, то була насамперед цікавість і спраглисть доріг і вокзалів, крізь які не раз пролягали ті його дороги.

Батько й він — вони ніколи не розгублювалися у чужих місцях, а люди так розмовляли з ними, наче віддавна чекали їх. Мар'яна не раз чула, як батькові розповідали такі потаємні речі, в яких і собі самому нелегко признатися. Видно, у ньому було щось таке, що викликало на одвертість, може, від нього сподівалися допомоги, поради, порятунку й тому висповідувалися, а з тим хлопцем просто було дуже весело й цікаво, він з усього кепкував, і це від нього Мар'яна перейняла вміння сприймати навіть повинь значно спокійніше, аніж, приміром, Денис. Денис здається дуже сильним, це б йому належало викликати в людей довір'я і надію, це б йому належало кепкувати з труднощів і не приймати світ аж надто суворо й вимогливо, але він так не вмів, і все-таки вона любила Дениса, а не того хлопця, що кликав її провідником у гори.

Вокзал у Славську був маленький і не міг умістити в себе такої безлічі людей, які прибували туди, а потім наче розчинялися десь у горах, губилися на лижні й у далеких виярках поміж горами, уночі там тихо світилася маленька електрична лампа, поїзди майже не зупинялися, або ж з них поночі ніхто не виходив, і там можна було сидіти допізна, ніби очікуєш свій поїзд, але вони з тим хлопцем не чекали на поїзд, Мар'яна мусила йому сказати, що ніколи не піде провідником на Кавказ, і якимось випало так, що трапилось це восени у Славську, і було все страшенно прикро, хоча той хлопець кепкував і з неї, і з себе, він навіть встиг помітити, як смішно виглядає розворохоблене сонне купе, коли напроти них зупинився швидкий поїзд — спинився на мить, на секунду, на крихту секунди, і якраз тоді той хлопець поцілував її — так, як потім не бувало ніколи й ні з ким, мабуть, тому, що він прощався назавжди, а Мар'яна більше не звідала гірких прощань назавжди з живими.

— Човен е, — сказав Денис, — тільки ти вже не гні-

вайся, Мар'яно, але тобі доведеться потім повернутися назад з цим човном. Подужаєш? Ти ж умієш веслувати не гірше од мене, так що мусиш вернутися потім з човном, добре, Мар'яно?

— Так довго вмовляєш, ніби не знаєш, що справді вмію веслувати.

Відразу все зникло, відійшло, як з водою сплигло — Мар'яна не думала ні про батька, ні про того студента, ні про мандрівки — був Денис, і човен, і ця триклята повіль, — тепер, може, й справді настало випробування водою; вона сіла в човен разом з Денисом, і від води її поїняло холодом, таємницею, загадкою, яку годі було розгадати — вона знала, що там, на дні — твердий ґрунт, по якому вона досі певно й навіть недбало ходила, не розмірковуючи, як ступити й куди поставити ногу, — ось тут виступець кореня, там — слизька глина, а там потічок, далі стежка й невтоптаний шлях, усе видно й ступалося інтуїтивно, безбоязно, під ноги не треба дивитися — наче одвіку все знаєш, усе обмацав і оком, і ступнею, — а тут ґрунт зник, зрадлива вода прикрила землю, затопила городи, підбиралася до вікон будинків і на смерть налякала вирлооку Денисову машину, як телицю, налякала. Човен же не мав у собі нічого від страху. Така зовні ненадійна крихка шкаралупка — як то люди споконвіку навчилися захищатися від усього зовсім ненадійними засобами — човни, будинки, дерева, що плодоносять восени, вокзал, кораблі, і зрештою, слова — чи то не захисток і не виклик водночас?

Заирнути вглиб, під воду, не було змоги, але тепер Мар'яна знала, що коли вода зійде, то земля буде для неї іншою, напевно залишиться таємниця, і треба буде її розгадувати, щоб знову відчуті ґрунт під ногами.

Вони вивели човен у вуличку — це було так нереально, як уві сні, і пливли поволі, поминаючи будиночки, ледь видні з-під води невисокі паркани, усе якимось деформувалося, позбулося давніх рис настільки, що Мар'яна навіть не впізнавала, як і куди пливати далі, хоча Деніс — вона це знала — бачив тут повіль не вперше, і не вперше йому доводилося так мандрува-

ти — тому вона й не думала про непевність і про те, що їй доведеться вертатися цим же шляхом самій, щоб пильнувати поночі ту автомашину, полишену тепер напризволяще. Може, вона скавулить і скаржитися, мов забуте щеня, якого не прихопили восени, повертаючись до міста з дачі?

Здавалося, ніби вони танцюють якийсь фантастичний танок поміж деревами, поміж тими осокорами, що виглядали тепер значно нижчими і проростали з води, зараз їх корені зовсім заховалися, але вони не тільки десь глибоко у землі клубочаться, безліч тої міцної в'язі, тих гудзуватих вузлів, випинається на поверхню землі й тепер, приховані дніпровською водою, гаять у собі небезпеку й чигають на човен, як руки зловісного водяника. Але Денис ніби й не думав про те, він веслував спокійно, тихі сплески весел, як чиєсь зітхання, лишалися позаду з рівенькою смужкою сліду, а потім так само танув і звук, і слід; тепер Денис виглядав певним себе, відразу зникло злостиве роздратування, він був зайнятий справою і мав мету, а в таких випадках він ніколи не дратувався, не метушився, хоч би й як нелегко йому велося — головне, мати мету й робити щось для її досягнення. Більша, менша, зовсім дрібна чи без міри велика — мета мусила бути, як вогник, як дороговказ, бо як же інакше міг Денис існувати, задля чого? Хіба ж тільки жучок-плавунець може метатися по воді, як ошалілий, чеберяючи безладно тонкими ніжками — та й той, либонь, знає, задля чого він метушиться, ковзає по воді і ворухить ніжками. Там і сям виринали ще човни, сонце знову десь загубилося поміж хмарами, тільки теплуватий відблиск на воді підказував, де його шукати поміж хмарами. Видно, що не тільки вони вибралися зараз до катера, чимало дачників прямували на човнах у той же бік. І Мар'яна, цілий день згадуючи свої мандри, знову несамохіт повернулася у думці до Карелії, до Кижів, до того острова; саме такі нетривкі сліди й сплески весел єднали острівці на Онего.

Будиночок стояв високо над озером, а спускатися до нього треба було по крутому зеленому вигині пагорба, хлопчаки жартома ковзали по траві, мало не скочуючись у воду. Катер видно було здалеку, спершу він здавався нерухомою цяточкою, маленькою й невиразною, а згодом дихав і вуркотів біля самого причалу, нетерпляче рвучися знову в дорогу.

— Тут хазяйкою причалу моя двоюрідна сестра, — сказав мені фотограф, обтяжений рибою, самоваром, даровими сувенірами і списаними блокнотами. Фотоапарат, здавалося, він теж роздобув десь по дорозі; обвішаний всіма тими речами, він аж ніби побільшав, тепле сонце зазірало йому в очі, на обличчі розгладилися зморщечки, і дивився зараз фотограф лагідно й незаклопотано, бо принаймні самовар для дачі в нього уже був. Бракувало ломберного столика — але його просто неможливо було б тягнути з собою...

— От ми в неї зараз перекусимо, — уже зовсім мрійливо засвітився фотограф, засяяв, заусміхався, ніби знав, що там, у двоюрідної сестри, є щонайменше скатерть-самобранка і самовар на десять відер.

У дверях нас зустрів хлопчина — було йому років п'ятнадцять, мав довге білясте обличчя й зовсім світле волосся, що рівними пасмами спадало йому майже до плечей. Мабуть, за літо він не стригся і так заріс, але це навіть пасувало йому, він здався мені схожим на Іванка-царевича, якому ще не відкрилися далекі мандри, тривоги й боротьба з лихими чарами відьом і Коціїв Безсмертних, але в синіх, спокійних, таких яскравих, аж світ від них іскрився, очах хлопчини вже було оте передчуття майбутніх тривог, походів і подвигів, — і він приймав ту передвість спокійно і з вірою у добрий усьому кінець.

Підліток повагом відгорнув з чола волосся, так само повагом, обходячись кількома найдоречнішими словами, сказав, що господиня — його бабуся (отже, ти мені родич, — зрадів фотограф); її нема вдома — вона повернеться найближчим катером за якусь годину, а зараз, поки бабуся повернеться, він радий прийняти гостей — він тут і хазяйнує, і приймає та відправляє у дорогу катери.

Хлопчина подав нам, уважно слухаючи фотографа, миску й воду, щоб ми могли вмитися з дороги, постелив на лавку чисте полотно, щоб ми могли сісти й перепочити, налив у літрові кухлі молока й поклав по кусневі хліба, — це поки що, а сам узявся з незворушною повагою й майже аристократичною гідністю готувати юшку з риби.

Фотограф прицмокував, говорив, мало що слиною не стікав у передчутті смаку тієї юшки, — а хлопець ввічливо й лагідно всміхався, на ньому зовсім не виглядав незграбним недоладно довгий білий фартух, що він ним підперезався, і коли схилився, аби розпалити вогонь у печі, то рух цей був і поважний, і водночас зграбний. Він не прислужував, не виконував вимушений обов'язок, — він дарував і радий був, що може подарувати, коли ніс до столу страву. Двічі кидав у юшку свіжу, уже обчищену рибу, а ще — порцію з лускою, щоб наварилося, і потому витягав рибини так, аби жодної не порушити, щоб кожна була ціленька. Ледь присолена риба поблискувала, парувала подана окремо велика, духмяна картопля, темними крупинками танула на ній сіль, ще одна порція риби лежала окремо на великому тарелі, — хлопець делікатно полишив нас при столі самих, не сів з дорослими й незнайомими гістьми, один з яких назвався його родичем, але мені здається, що так само він би зустрів у домі своєму кожного, хто б попросився перепочити.

Потім була ще якась риба, не знаю її назви, але незвичайно смачна, за місцевим рецептом приготовлена, ми їли її зі смаком, а хлопець не дивився, як їдять зголоднілі з дороги люди, обсмоктуючи кожну кісточку. Хлопець порався біля самовара. Самовар був великий, роздмухати такий, мабуть, не легко, а кип'яток потім обпікав губи значно гарячіше, ніж той, який мені доводилося пити досі.

З такою ж гідністю і поважністю хлопчина мив згодом посуд, дуже стисло й розумно відповідав на всі запитання фотографа, який все ще не міг втриматися, щоб навіть після чаю не потягнутися рукою до миски з рибою.

Мені хотілося запам'ятати кожен рух хлопчини, і те, як він

стоїть, не сідаючи поряд з дорослими, як змітає зі столу крихти, як мете хату — він робив роботу. І все, що він робив, було важливим. І коли на світанні він виходив далеко в озеро ловити рибу, то, мабуть, і веслував, і змотував вудку, і дивився на світ, і чекав того особливого, незвичайного, що напевно мусило здійснитися, напрочуд зосереджено.

Дуже зрідка він поглядав і на мене — була в його погляді зацікавленість, і коли я ловила на собі те зацікавлення, він не полохався, не ховав очей, а ледь примітно й ввічливо усміхався й питав, чи не хочу я ще чогось: чаю, цукру або ж хліба.

І коли наближався катер — це був якраз той, котрим мала повернутися хазяйка причалу, а ми вирушити до Петрозаводська — мені раптом захотілося, щоб час зупинився, хотілося відчутти до себе доброзичливість того хлопчини, і придивлятися до нього, і розпочати з ним якусь не буденну розмову, не просто балачку з ввічливої цікавості, а розмову про щось незвичайне, мені навіть не знане, а йому давно доступне й зрозуміле. Хто знає, чи не міг би він мені розповісти щось про той світ, що вже минав, полишаючи по собі ніби тільки окремі сліди, — так мені думалося до зустрічі з цим малим. Але ж ні, той давній світ у найкращому своєму вияві тепер оселився, жив, пульсував у цій дитині, так органічно переплітаючись з його юністю і його буттям, що годі було й думати про якихось два світи. Може, ось так виглядав майстер, що нібито закинув у озеро свою сокиру, вибудувавши Кижі? Та цей би не закинув, мабуть. Де там, про нього й легенду таку не склали б. У-білій сорочці, з яскраво-синіми очима, що він чинив би, цей хлопець, вибудувавши свої Кижі? Прийняв би з гідністю славу, а нам би дав ті Кижі, як давав зараз на дорозі свіжий хліб, загорнутий у чисту полотняну шматинку?

З тим же незворушним спокоєм і радістю він прийняв кінці в матроса, пришвартував катер. Здавалося, він утримує його в своїх ще не надто міцних руках, — і допоміг висадитися на твердь земну малим, жінкам і старим — фотограф наспіх перемовився зі своєю двоюрідною сестрою, і ми сіли на катер.

Оного розпросторило перед нами безмір води й краси, виростали з нього берези, острови, вигравало на ньому сонце, а на пагорбі стояв хлопчина, махав нам на прощання рукою, бажаючи доброї дороги і щастя. Той малий змирив мене навіть з безглуздістю існування і вчинків немудрого фотографа — що важить такий жучок-плавунець, коли є на світі це хлоп'я з довгим білим волоссям і невичерпною вічною людяністю?

Його довго було видно з пагорба, наче й він шкодував, що я ніколи не повернуся до тої пристані, наче раптом усвідомив і собі, — як зрозуміла це я, — скороминущість і неповторність кожної миті, і ту дивну, несправедливу примху долі, що так рідко дозволяє мандрівникові вертатися на знайоме вже місце, а ще рідше застати на тому місці все незмінним і таким же прекрасним, як було й першого разу...

Катер пірнув у сяйво Онезького озера, і десь там зостався причал з хлопчаком, який прийняв, перейняв і тримав у собі правдну красу і необхідність предківських мудрих звичаїв і своїх власних великих надій. Я зовсім не боялася гарних слів, коли думала про того хлопчика.

Катер гойдався біля причалу — він не міг наблизитися упритул, і Мар'яна дивилася на розлитий безмір Дніпра — треба тепер самій вертатися, шукати дороги, плутано пливти поміж осокорів, весла надто важкі, — то вона вже вирішила для себе, що й не подумає відразу вертати до тієї сонної, байдужої машини, а рушить човном у мандри. Спокуса була надто велика, настільки велика й сильна, що дівчина аж ніби захлалилася від передчуття свободи. Вона надумала спуститися по Дніпру нижче, зовсім недалеко, а потім повернутися й поплисти далі вгору, подивитися, як усе виглядає зблизька, зовсім упритул. Десь там, у піщаних узвишсях, навесні й улітку гніздилися прибережні ластівки — тепер їх гнізда геть затоплені, добре, що птахи ще не повернулися з вирію, вони прилітають у травні — Мар'яна дивилася на верболози, вони набиралися сили, на них набрякали бруньки й мохнатіли сірі

котики, човни крутилися біля катера, і Мар'яні вже хотілося, аби Денис скоріше сів і вирушив до Києва. Чекання завжди буває надокучливим, особливо коли вже про все домовлено — Денис приїде завтра, щоб привезти їй харчі, а сьогодні йому неодмінно треба бути на тренуванні й зустрітися з Максимом.

Киваючи головою й притакуючи на всі його балачки, повторені вп'яте — так, наче він не вірив, що вона все зрозуміла й запам'ятала, або ж хотів якось виправдатися, залишаючи її нині саму, — повторюючи його настанови щодо автомашини, Мар'яна нетерпеливилася. Вона хотіла своєї власної мандрівки, і починала вслухатися вже в зовсім інші голоси — в голоси повені, і починала розуміти їх — звучала там і загроза, і розмах, і нескореність, Мар'яна мусила побути наодинці з рікою, мусила — і вона раділа з того, що так і станеться, і трохи ніяковіла за ту свою радість, бо не збиралася ділити її з Денисом, і намагалася приховати від нього свій настрій. Вона наспівувала якусь мелодію, тихенько, ледь чутно, і Денис раптом умовк, прислухався — він ніколи раніше не чув тієї мелодії, навіть від матері, а це напевно була пісня з маминих країв.

Мар'янина простенька пісенька немов відсунула кудись набік і галас причалу, й сплески весел, і вуркотіння мотора на катері. Денис думав про те, що мама ж напевно мала якусь затаєну від нього пісню, мабуть, вона мусила її берегти, віддаляти в часі, не вимовляти й не виспівувати, щоб надіятися — поки є та пісня, та остання й не проспівана ще доти... Мабуть, тому й шукала безліч варіантів для кожної зі своїх пісень, аби цю ще не проспівати, не вимовити, залишити як запоруку тривалості життя — стрічка магнітофона вилая, як вузенька стежечка, до якій мама йшла і йшла в небуття, йому теж хотілося безконечності тої стежечки, нехай вузенької, але щоб нескінченної, і він, звичайно, хотів і боявся тої останньої пісні — і так і не почув її, а вона ж мусила бути, вона ж напевно була!

Денис простяг Мар'яні руку:

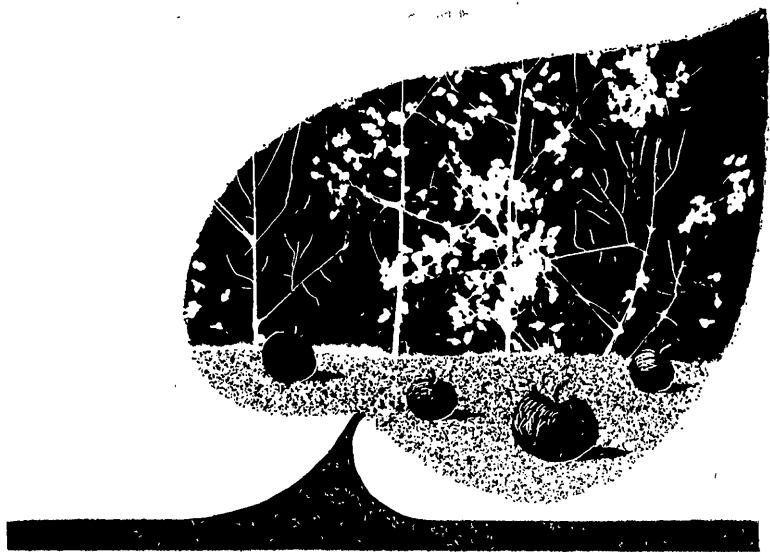
— Ходімо.

4 — Що?

— Хай човен пливе куди хоче, і під три чорти ту машину, це все одно смішно, ніхто її не рушить, а від повені ти її не врятуєш, човна свого віддам потім — не гірший, залатаємо, засмолимо, як вода спаде, у них ще один, їдемо до Києва разом... Ну що ж ти стоїш, Мар'яно!

Причал рушив з місця й поплив, і всі суші на світі озера й ріки з'єдналися в щось одне величезне, безмежне, а на тій воді гойдалися зелені острівці, проростаючи з самого дна, тримаючись за землю корінням дерев і силою надії, і десь на котромусь із тих горбатих острівців стояв хлопчик із синіми очима і махав рукою. Осокори були непорушні й гордовиті. Вітер вгамувався зовсім, і дерева тихо дивилися собі під ноги, у воду.

ОПОВІДАННЯ

Стигли яблука під осінь

Потому я не раз чекав ночі, однак дива не було. А тоді, давно, плив мідяний дзвін разом з першим обірваним прядивом бабиного літа. Святили яблука на спаса, у рясних пеленах довгих спідниць круглилися прозорі папірочки/ Курила дорога від босих хлоп'ячих ніг, і осідав пил на гарячому, ще зеленому листі і ніби пруглушував мідяний відгомін дзвонів.

— Ти хрещений?

— А ти?

— Скажи спершу про себе.

Хрещений. Коли почалася війна, охрестили. Потайки від матері. Була якась маленька кімнатка, по вузьких стінах, не вміщаючись і виламуючись за вікна, надвір, метлялася величезна тінь з розпелеханою бородою, з піднятими догори руками:

— Во ім'я отця і сина...

Во ім'я страху чи во ім'я якоїсь надії — аби за щось зачепитись, аби за щось триматися коли не долонями, то думками — ану ж допоможе, ану ж виживе, ану ж не загине від голоду, від чорної напасті, від важкої хворості...

Якби вона запитала уночі, сказав би правду. А за дня — не міг. День мені здавався чимось неправдивим, зайвим, від якогось часу я чекав ночі, темені, день був настирливим, надокучливим гостем, котрого хотів би якнайскоріше спекатися.

У бабиній рясній пелені перекочувалися соковиті папірочки. Святили яблука на спаса. І я — хрещений, та невіруючий — упивався звуками церковного дзвону, гарячим запахом пилу, що спадав на спорих при дорозі, і на мідні дзвони, і на небо, воно ставало темнішим, хмарилося, наближався вечір, і мене обіймало терпке чекання.

На язичі вловлював смак соковитих папірочок, замішаний на запахові горіхового листа.

— Не хрещений...

— І я ні.

Старий горіх — і вгору, і навсібіч, на ньому рясно зелених недозрілих горіхів. Кора на дереві чиста, гладенька, відполірована, вона сидить на широкій гілляці, волосся їй по плечі, незаплетене й не перев'язане стяжкою, вона натирає долоні зеленим горіхом, долоні стають темно-бронзові, а обличчя в неї засмагле, теж мовби обтерте тим горіховим гіркуватим соком, і очі теж горіхового тону, і волосся, і пахне від неї горіховим листям, бо вона обриває з горіха листя й мене його у долонях.

А мене обіймає терпке чекання ночі, я не хочу дня, зблякли геть-чисто усі принади літа — і купання в ріці, і риба, й дрібненький пісок на березі, що пересіюється крізь пальці й сиплеться на засмаглі плечі, і воскові соти, які дід вийняв з вулика, густо заповнені медом, і скошена за хатою трава із вплетеними у покоси голівками ромену, і смак свіжого молока...

Я чекаю ночі. Аби вже чвиркнуло в дійницю те молоко. Аби вже баба збрала нас до кухні, де дід набиває люльку тютюном, де ми всі ледве вміщаємося на жовтавій, може, років сто тому струганій лаві, де пахне смаженими млинцями, які тягнуть з миски не менше семи пар похапливих дитячих рук.

Нас тут багато — баба сміється, що боїться часом не дорахуватися котрого. Нас привозять до баби з міста батьки — і вдають, що, зничайно, не залишать — на бабині руки чи не надто багато? — а баба сміється, бо знає, що всі зостануться, всіх збудуть на літо з рук — на її руки, всіх доглядатиме.

Дівчатам рум'янком голову полоскатиме, а хлопцям дід лататиме черевики, на всіх стане молока, меду, млинців, і ми стрічаємо тут ледве не кожного літа когось нового — і самі не знаємо, з якого коліна рідня, бо одні — онуки, а інші вже правнуки, і раптом виявляємо, що хтось комусь — дядько, реготу повна хата, бо дядько молодший від племінника на яких півдесятка літ.

Старі не перечать, і ми літуємо собі, аж поки за нами не приїдять або ж не шлють телеграм з проханням вирядити додому. Тоді дід дістає десь коней, запрягає, везе аж за двадцять кілометрів до станції. І нема нічого кращого, ніж та подорож з дідом, запах його тютюну — то з диму хмари, коли б не було моєї люльки, то й дощ би не падав — а ти, онучку, галузка моя, а ти, онучку — то ніби я сам...

Я чекаю ночі, аби вже заповнили ночви водою раз, і вдруге, і втретє, щоб ми на ніч позмивали сліди дня і стерли пил. Аби зачинили на ніч віконниці, через котрі навіть удень ледве протискається вузьке пасемце світла, а ніч — то стає ще темніше за тими віконницями, зачиненими знадвору. Аби вже простелили на колюче сіно рядна й поклали поверх великі подушки у квітчастих пошиванках — старим бракує ліжок, аби вкласти спати усі ті «галузки».

І аби вже тиша. І аби вже всі спали. Тоді я ще трохи чекаю, намагаюсь якось вгамувати биття серця, бо воно калатає так голосно, що може збудити цілий світ — тоді я зводжусь із простеленого на вимитій підлозі пахучого сіна — аби тільки не зашарудіти, бо те шарудіння ще голосніше од биття мого серця — і ступаю босими ногами так, аби не скрипіло — всього кілька кроків, я знаю, в потемках бачу, як вона лежить з розплющеними очима. І чекає. Я знаю, що вона чекає.

Дівчата сплять на широкому ліжку. Їх троє — вона не може поворухнутись, аби не збудити котроїсь, і від того таємниця стає ще гострішою.

Я мушу стати навколішки, вклякнути, як до молитви — тоді її рука, пропахла наскрізь духом горіхового листя, торкається мого волосся, обличчя, губ, плеча: пальці, легкі, як

горіхове листя, ковзають по шиї, і серце мені видзвонює, наче мідяний дзвін на спаса.

Я ловлю губами її пальці, мов краплини дощу в спеку. Наважуюся сам випростати руку і торкнутись її плеча, її волосся, напоеного запахом горіха, нахилиюся над губами, що мають смак гіркого горіхового соку.

І чую — скоріше, вгадую по жаркому подиху біля вуха — ти мене любиш? Люблю, — видихаю їй також у саме вухо. І здається, що ті слова обпалюють, стає гаряче, серце на мить вмирає, ніби обірваний дзвін.

А потому раптом вона зсуває з себе простирadlo — і мене засліплює од того видива, вона вся засмагла, наче горіх, а груди в неї — дві достиглі маленькі папірочки, і ніби зерня просвічується крізь них. По одному крихітному коричневому зернятку.

Я боюся дихнути. Я боюся поворухнутись, не відчуваю навіть, як мені затерпають коліна. Вона притягає до себе мою руку і під долонею — прохолодне, тверде, маленький неподатливий горбочок — папірочка з гострим зернятком. Я торкаюся губами того зерня. Тобі холодно? — питає вона. Ні, — заперечую я, намагаючись утишити тремтіння, а вона — нехрещена, лукава і грішна — говорить: йди тепер, йди вже спати, — і кінчається моя молитва. І я вже знову чекатиму ночі, і не сниться мені інший сон, опріч маленьких прозоробілих папірочок.

Вдень вона байдужа, спокійна, ковзає по мені поглядом так, якби я був кухлем, з якого вона п'є воду, чи лавою, чи столом. А я боюся звести очі, боюся стрітись з нею поглядом — а коли стрічаюся, то знову той самий однаково байдужий вираз — це мучить мене, вражає до болю, я дивуюсь — як вона вміє, як може так, і коли ж вона удає — тепер, вдень, чи вночі? Але навіть коли б удавала вночі — то мені дарма, нехай удає, аби тільки знову прийшла ніч, аби я захлинався тим горіховим запахом, тим шепотом, тим страхом і таємницею, тією хлоп'ячою молитвою до дива...

А сни не тільки мені одному снилися, бо — мружаться пре-

хитре око одного з моїх троюрідних братів, він собі — то вже блюзнірство, певно! — перекушує зубами соковиту папіркову і говорить:

— Який мені сон приснився, коли б ви знали, який сон!

Затерпає мені щось у грудях, хоча брат не дивиться на мене; а вже збирається більше їх, тих хлопчаків і дівчаток, аби послухати сон, а той упивається своєю хитрістю, своєю підступністю, своїм відкриттям, він ніби й не дивиться на мене, але я відчуваю, що тільки мене й має на оці, а відступати нікуди, я не маю куди відступати, мушу слухати його сон, хоча передчуваю наперед усе, що він має сказати. І ніяк не можу змусити його до мовчання, коли б раніше, коли б сам на сам, то можна було б щось зробити, і я шукаю її погляду, я ніби хочу знайти її підтримку — а вона, лукава і грішна, підганяє брата — то який же сон, оповідай! — і він говорить: мені приснилося, мовбито — і дивиться тепер на мене без найменшого жалю — встає вночі, як лунатик... і навколішки молиться... ха-ха-ха, а за ікону йому... ха-ха-ха... І тоді вона починає реготати, так голосно реготати, що той вже не мовить ані слова, вона регоче і крізь сміх ледве вимовляє: оце так сон, який же смішний сон, ніколи не чула, щоб таке снилося! Я б сама хотіла побачити такий сон — щоб як лунатик... І вона зривається з місця, і ніби продовжуючи перервану гру, б'є засмаглою долонею — тільки я знаю, яка може бути легка та долоня — б'є долонею сновидця по плечах — доганяй! — і вже ніхто не пам'ятає про сон, ситуація врятована, ніби усе гаразд — і тільки мені чомусь страшенно гірко, ніби топтали яблука — папірочки, а ми собі реготали з того. Біжу за нею, наздоганяю її і зазираю в очі, прикриті рудавою покривкою волосся: ти любиш мене? А ті очі дивляться на мене холодно, з крихтою здивування, з крихтою насміху; я люблю яблука, вони смачні — а тебе за що? — і потому додає: то он тому — сон снився, чуеш, то тільки сон снився, а більше нічого, зовсім нічого!

Я її вдарив по обличчю, верхня губа в неї відразу припухла, вона притулила до неї долоню, витираючи кров, усміхала-

ся: а ти сильний! Який же ти сильний!— і я не насмілюся уже наздоганяти, коли вона побігла геть, відгортаючи на бігу волосся на плечі.

Дід запрягав коней, аби відвезти її на станцію — вона сказала, що хоче вертати додому, і дід поглянув на притемнілі горіхові очі, на припухлу губу. І нічого не запитав, лиш взявся запрягати коней.

Потому я не раз чекав ночі, і була ніч, але дива вже ніколи не траплялося.

Чиста хвилина для роздумів

Воно неминуче навідається до тебе — голосне, уперте, від нього не відмахнешся (та й відмахуватись не хочеться) — бажання потрапити у власне дитинство. Воно з'явиться якраз того дня, коли ти найменше його сподіваєшся, коли ти бачиш себе врівноваженою, статечною й навіть розумною людиною. І тим несподіваніше сприймаєш настійливу потребу приглянутися до себе давнього як до незнайомого, але симпатичного тобі хлопчини. Тільки той хлопчина чомусь відступає, здивований твоею похапливістю й настирливістю, й раптом щезає зовсім, полишаючи в тобі смуток і навіть страх, що тепер уже все втрачено і вам ніколи вже не доведеться зустрітись. Насправді ж то не той хлопчик, пропав і зник, а ти сам відступився від нього — і не зараз, а вже досить давно, і, відступаючи, не помічав цього, не жалкував за ним, не почувався самотнім і не усвідомлював втрати — аж тепер похопився і хочеш будь-що наздогнати, завернути назад, доторкнутися бодай рукою, у будь-який спосіб переконатися, що він є, принаймні був.

Шукати його — спадає тобі на думку — треба там, де ви розлучилися, він мусить бути там, неодмінно мусить, бо де ж би інакше був? Треба тільки згадати, де, коли і як ви розлучилися.

Тепер, коли ти вже знаєш, як можна вдовольнити своє бажання, ти з радістю поринаєш у спогади, відновлюючи в па-

м'яті картину за картиною, старанно стуляеш до купи давні розмови, почуття, зустрічі, розрізняеш обличчя, поміж якими раптом спливає одне якесь без імені, без зв'язку з подіями, і ти мучишся, надаремно пробуючи згадати ім'я, бо тільки так можеш згадати й інше — до чого причетне це обличчя, яку роль відіграла в твоєму житті людина з забутим іменем.

Зрештою, ти помічаєш, як хитра пам'ять перетасувала й перемішала дні й роки, і ладу в тому нема ніякого. І тоді ти як за порятунок хапаєшся за першу-ліпшу знайому назву, за реальну, напевно існуючу, приміром, Маків; ця назва мала відношення до твого дитинства, чи, точніше, дитинство мало відношення до цієї назви, й тобі залишається тепер тільки одне: потрапити туди знову й переконатися, що досі є (мусить бути) той хлопчина, з яким ти розлучився.

Зримої причини, яка б могла пояснити свій намір поїхати до Макова, ніби й нема, однак люди вимагають пояснення вчинків своїх ближніх навіть у тих випадках (а може, саме в тих і найчастіше), коли ніяких пояснень зовсім не треба й не слід давати. І ти, щоб не говорити ні з ким про Маків, називаєш інше місце, десь поблизу Макова, але відоме, і тебе вже ніхто не розпитує й не дивується, бо коли, приміром, людина каже: їду до Ялти чи в Сочі, тут усе ясно без зайвих слів, і коли повідомляєш, що їдеш до Кам'янець-Подільського, то також у якійсь мірі тебе розуміють: ці назви викликають чимало асоціацій, Маків же ні в кого ні з чим не в'яжеться, лишень тобі одному відомо, як багато ховає за собою ця нехитра назва.

Отже, Кам'янець-Подільський. Розшифровувати нічого не треба, і аби остаточно збити всіх з пантелику, ти береш з собою свого восьмирічного сина, від такого рішення поїздка стає світлою, аж ніби освячується, ти повертаєшся у дитинство не сам — ти будеш там разом з сином і (це спадає тобі на думку зненацька, ти аж п'янієш, повіривши на хвилю в таку можливість) зможеш познайомити сина з тим хлопчиною, задля якого збираєшся до Макова.

День голубуватий, наче непрозора скляна куля, кризь яку важко пробитися сонячним променям. Однак їх присутність відчувається десь тут, поряд; сонця не видно, та на обличчі, на руках — ласкаве й добре його тепло; придорожня трава, зволожена короткочасним недавнім дощем, така м'яка й податлива, що шкода на неї ступати, хочеться pestити її долонею, і рожеві пахучі рожі пнуться вгору поміж дерев'яними штахетами, ти не впізнаєш нічого — і впізнаєш усе, тобі аж затискає горло від отого впізнання. Йдеш з сином дорогою, але не втомливою, цією дорогою твоя мати ходила на базар з Макова до Шатави, і ти (зрештою, ні, не ти — той хлопчик, заради якого ти сюди приїхав), видивляючись її з вікна хати, хотів побачити знайому, милу постать ще здалеку, на лінії горизонту. Власне, ця лінія не зовсім те, що звать горизонтом, земля там анітрохи не сходилася, не зливалася з небом, тонкий довгастий хребет невисокого пагорба тягнувся темно-зеленою смугою мало не впритул до неба, однак не зливався, навіть не доторкався до нього. І, коли хлопчик дивився з вікна, то йому здавалося, ніби люди, що йшли невидимою знизу дорогою уздовж пагорба, і коні, й вози — усе чорне, пласке, наче то не люди, й коні, й вози, а їх рухомі тіні, і йому не терпілося, щоб мати уже спустилася з пагорба і за якийсь час опинилася вдома. Цілком реальна, фізично відчутна, тепла. Долом по під горбом ріс рудувато-зелений лісок, той уже був нерухомий, постійно однаковий, хіба тільки відтінок рудавого й зеленого змінювався залежно від пори року, ти знаєш усе це від того хлопчика, котрий безліч разів дивився на пагорб, і на лісок, і на ледь помітний обрис біленької, дуже старої церкви, і на хмари, що снували понад пагорбом — зовсім так само, як рухалися уздовж нього люди — безтілесно: зримо, але безтілесно. Ти боїшся озирнутися — той виднокіл має бути там, поза тобою, але що, коли його нема? Коли все змінилось або ж пам'ять зраджує тебе? Треба спромогтися на відвагу, щоб озирнутися назад. Син дивується, чому ти раптом спинився, куди ти так пильно дивишся. А ти мовчки поглинаєш зором, приймаєш у себе знову той простенький, розлогий, щедрий,

єдиний в світі, неповторний і наймиліший пейзаж, ти безмірно радий зустрічі з ним. Радий, що він залишився незмінним, непорушеним, спокійним, і ти думаєш: якщо правда, ніби перед смертю людина встигає побачити щось внутрішнім зором, щось дуже близьке й рідне їй, то ти, очевидно, повинен будеш бачити цей пейзаж: тонкий довгастих хребет невисокого пагорба, вплавленого у голубий, наче непрозора скляна куля, літній день.

«Поглянь туди, сину», — говориш ти, зворушений, схвилюваний і водночас умиротворений; ти гадаєш собі, що малий дивиться на цей світ твоїми очима, і тебе обіймає легеньке розчарування, коли врешті усвідомлюєш: побачене зовсім не хвилює малого, він ввічливо погоджується: так-так, дуже гарно й славно, але відразу ж питає, чи ти часом не знаєш, де тут можна випити фруктові чи принаймні мінеральної води, і тоді до твого легенького розчарування приєднується ще й дитяча, якась гіркувата на смак образа, і тим гіркіша вона, чим виразніше ти бачиш, що висловити її вголос не можна, бо син не розуміє її причини; кінець кінцем, нічого особливого не сталося, дитині хочеться пити, не може ж хлопець мовчати, коли хочеться пити.

Малий так покійно їхав з тобою в автобусі з Кам'янця-Подільського до Макова, покійно й навіть радо прокидався перед тим у поїзді посеред чорної ночі, чекав на інший поїзд, тихенько дрімаючи у вестибюлі вокзалу, з гумором споживав тоненьку, начинену хлібом котлету з розквацямим по тарілці рідким картопляним пюре у якомусь крихітному привокзальному кафе, ніс валізку, вмощувався у готельному номері, чекав, знехотя гортаючи якусь газету, поки ти вишукував назви — потрібних тобі і непотрібних йому книжок у картотеці кам'янець-подільської бібліотеки. Зрештою, за все те він мав колосальну винагороду: фортеця, й старі будівлі, й мости у Кам'янці, — ну, то й що з того, як він попросив зараз пити? Ти йдеш далі дорогою (неглибокий яр, вузький потічок у ньому — ні, цього ти не пригадуєш), потім — цукроварня і над нею — високий, червонястий, звужений догори, націлений кудись у хма-

ри — димар. І ти знову спиняєшся, ти, розчулений присутністю димаря, думаєш про нього, як про живу істоту. Димар ані на крок не зрушив з місця, він є, і це здається тобі запорукою того, що ось десь уже зовсім близько твоя зустріч з хлопчиком, заради якого ти приїхав до Макова.

Ти вдивляєшся в людські обличчя, обмацуєш очима, наче пучками пальців, постаті, руки, упиваєшся звуком чийогось голосу, втішаєшся з інтонацій, таких характерних, сильно пом'якшений у порівнянні з давно звичними тобі львівськими, доторкаєшся долонею до старої, мурованої загорожі, п'єш з сином фруктову воду у заводській їдальні — зараз пора пообідня, в їдальні тихо, і в цій тиші блаженно відпочивають охайно розставлені столики й стільці. Офіціантка, підперши кулачком рожеву щоку, ледь чутно розмовляє з хлопцем у потертій шкірянці — ні, їх ти не почнеш розпитувати, з ними ти не можеш поговорити, вони надто молоді, аби знати того хлопчика, з яким ти розлучився тут двадцять п'ять років тому. Їдальня стоїть на пагорбі, і з пагорба видно Маків, видно, як спадають у діл і знову легенько, без найменшого зусилля вибираються на гору густі садки, а зліва й нині так само випинає червонястий димар, він правив тому хлопчикові за орієнтир у його мандрах по селу. Коли хлопчик опинявся у виярку, димар зникав і малому ставало моторошно: ану ж, коли от вийти, видряпатися вгору, а він не з'явиться? Тоді як визнаєш, у якій стороні шукати власної домівки? Он там, — показуєш ти синові рукою, — он там була наша хата. Син дивиться — підемо туди, тату? — питає він, і ти спершу маєш намір ствердно кивнути, притакнути, але раптом чомусь кажеш ні, не підемо, ти відчуваєш справжній страх від того, що серед кількох схожих поміж собою хат не впізнаєш своєї, або й гірше, що ти втратив слід хлопчика, задля якого сюди приїхав. І коли ти подумав так, то зрозумів, що й досі взагалі не потрапив на його слід. Ніде не бачив найменшого знаку перебування хлопчика в Макові: ані зламаної гілки дерева, на яке він міг би вилізти, ані втоптані саме ним стежки, ані покинутого десь

і забутого саморобного лука зі стрілами, прикрашеними білим гусячим пером, — ні найменшого реального й незаперечливого доказу існування того хлопчика. Водночас ти твердо знаєш, що хлопчик таки був, ти не маєш в цьому ніякого сумніву — от тільки де він подівся, не залишивши по собі навіть сліду, не позначивши своєї дороги якоюсь зарубкою, аби ти міг тепер по ній вернутися назад, до того місця, в якому ви розлучились. Трапилося це відразу, раптово й несподівано — ота ваша розлука — чи наставала поволі і тому була така непомітна й ніби легка? Чи залишилась у тобі хоч крихта від радощів, болів і райдужних, прозорих, світлих думок і такої ж світлої віри того хлопчика? Ти не можеш згадати його мрій, аби упевнитися, що маєш в собі щось від нього?

У пам'яті людини з дня на день стирається її власний попередній образ, і це — справжнє щастя, ласкавий дарунок природи, що зміна відбувається повсякчасно, бо глянувши на себе в дзеркало по тижневій навіть перерві, ти б відсахнувся, не впізнавши власного обличчя. Мабуть, так само діється не тільки з образом зовнішнім, а й внутрішнім, і не дивина, коли той хлопчик наполохано зник, явившись на мить з минулого, заглянувши тобі в очі.

Ти стискаєш міцніше м'яку, тепленьку синову долоню, наче боїшся так само раптово загубити не тільки минуле, а й те, що маєш цієї миті, бо ж наступної хвилі воно буде зовсім іншим, зміненим до невпізнання. Син здивовано дивиться на тебе — ви зараз спускаєтесь у видолинок, густо зарослий кущами, духмяний і буйний, ви наче пірнули у зелену воду, вітер вихоплює з тої зелені високі хвилі, вони обдають вас від ніг до голови бризками солодких запахів і свіжості, і тоді раптом здається, ніби це той самий видолинок, та ж густина листя й трав, де ти ховався не раз, і знову ж — не ти, ні, а той хлопчик, тобі й на думку не спало б ховатися, ти й на велелюдді вмієш тепер приховати те, чого не хочеш відкрити іншим, тобі вистачить навіть усмішки чи байдужості в погляді, ти володієш своїм обличчям, а той хлопчик не вмів і мусив ховатись. Ховався, щоб перебути якусь образу, чи передумати

несподівану думку, чи виплакати якусь свою хлоп'ячу біду. І було так, що той хлопчик ридав, зневажений і смутний, коли старші хлопці — а він товаришував звичайно лише зі старшими, молодші здавались йому нецікавими й немудрими, — з усмішками й поганим виразом в очах оповіли й розкрили йому найпотаємнішу таємницю людського зачаття. Йому здавалося, що його ударили по обличчю, забруднили й кинули під ноги, в ньому не спалахнула цікавість. Він гадав, то бузьки, гарні, чудові птахи, принесли його на крилах у цей гарний, чудовий світ, і він пам'ятав навіть політ, запаморочення од висоти, шум крил і радість приземлення — і раптом, виявляється, все те вигадка, дурниця, байка для малих дітей, а правда зовсім інша, і хлопчик ховався від гарного світу, який так тяжко обдурив його, а тепер зовсім легко признався у цьому.

Ти затискаєш руку сина в своїй долоні — як-то твій син переступить момент, схожий на той, так терпко пережитий іншим хлопчиком? А може, твій син уже переступив його — і нічого не сказав тобі? Хлопчик теж не йшов тоді до батьків із своїм ненавмисним і немилим йому відкриттям.

Назустріч тобі поволі ступає стара жінка, запнута в рябеньку хустинку, спідниця на ній рясна й довга, мода ніяк не впливає на цей одвічний одяг. Добридень, — вітаєшся ти з нею, і син повторює за тобою слова вітання. Добридень, синочки, — відповідає стара, вона аж така стара, що не помічає різниці вашого з сином віку, ви обидва для неї синочки, віддалені від її сьогоднішнього дня куди більше, ніж на півстоліття. Вузькі уста бліді, порух губів ледве вловимий, голос тихий — скоріше вгадуєш, ніж дочуваєш слова. Ти питаєш її, чи переконалася, чи не помилилися: до школи — цією стежкою? Так-так, цією, а ви звідки й чий будете? Ти пояснюєш звідки й чий, стара пильно прислухається до своєї пам'яті, але, звичайно, не знаходить там нічого, пов'язаного з твоїм прізвиськом і містом; у якому ти тепер живеш, похитує головою й ще раз підтверджує: до школи — отак, цією стежкою, синку, — і ти рушаєш далі, все так само міцно стискаючи синову руку.

Ані краплі солодкавої сентиментальності немає в твоєму ставленні до Макова, до його зелених пагорбів, до свого власного дитинства, навпаки — ти пробуєш бути критичним, навіть намагаєшся кепкувати з себе самого: хотів показати синові щось справді гарне, а виходить, син не сприймає, син не бачить тебе малим, не може уявити собі того хлопчика — а ти не вмєєш розповісти йому нічого, тобі раптом забракло фактів, спогади наче урвались. Їхати треба було самому, не слід брати сина у своє давнє, часом варто побути самому, зовсім самому.

Школа. Двоповерховий будинок, величезний, трохи занедбаний, дикуватий парк, він пригадується тобі лісом — пізно восени ви збирали тут зелений, вогуватий мох, щоб ним обкладати підвіконня, мох не гаснув, був зелений довго і захищав вас від протягів, що рвалися у розгойдані, неприпасовані вікна. Ані краплі солодкавої сентиментальності нема в тобі, є тільки тремтляча радість, голосний крик, що намагається видобути назвоні, але не видобувається, ти не дозволяєш собі такого, і крик аж розриває горло й рот, болюча радість і непам'ять всього на світі, крім того одного — от зараз, зараз ти врешті таки зустрінешся з тим хлопчиком, ти побачиш його руки, очі, вузькі плечі, ти побачиш, як учитель із старшого класу веде його за руку сходами вгору, на другий поверх, у той старший клас, де майже дорослі хлопці — вони переросли школу, переросли шкільні підручники, вони пережили війну і тому переросли навіть самих себе, — ті майже дорослі хлопці мусять слухати, як ти читаєш. Послухайте, повчіться у малого, — каже учитель, і хлопчик читає, слова липнуть до губів, не відриваються, він не чує їх звучання, але продовжує вимовляти звуки, які так і залишаються звучати, не стають живими словами, — малий трохи ніяковіє, а трохи побююється тих майже дорослих хлопчаків. Він передчуває, що ця демонстрація його уміння (шестилітній хлопчик — а вже давно вмєє читати) закінчиться сумно для нього, премудрі переростки не люблять (і мають рацію), щоб їх повчали в такий спосіб. Передчуття й справді не були даремними: хлопці обли-

вають його без жалю холодною водою, одяг вимокєє, холодно, вітряно, безнадійно і майже самотньо від образи — за що вони так, чи він сам напрошувався, чи хотів хвалитися? Більше вже ніхто не може намовити його читати вголос навіть у своєму класі, і, звичайно, десь відтоді — велика нелюбов до всього показного, невміння радіти з власного успіху і страх перед похвалою і визнанням: ану ж усе обернеться чиеюсь заздрістю і чийсь приниженням, а тобі самому — лихом. Бо ж, ясна річ, ти майже дорослі хлопці мстилися тоді за свою заздрість і своє приниження. Але відтоді прийшло до тебе інше уміння — сприймати власний успіх як щось, у чому не може бути сумніву, щось, із чим народився, сказати б. Що то — смирення паче гордині?

Той двоповерховий будинок — то вже не школа. Ти сприймаєш цю звістку з превеликим жалем і розчаруванням, а водночас тобі подобається і нова школа — сучасний гарний будинок, перед фасадом безліч чарівних розквітлих трояндових кущів, ти торкаєш рукою делікатні пелюстки, вони рожеві, білі, темно-червоні, пахучі, і від того запаху приходить цілковите примирення з новою школою. Дітлахи біля школи зайняті своїми канікулярними справами — ти питаєш, де можна знайти директора, хоча сам ще напевно не знаєш, навіщо він тобі потрібен. Директора нема, тобі підказують, як знайти котрогось із учителів. Дивина, думають діти, чого б то раптом комусь знадобився директор чи учитель посеред літа? Ти йдеш до того вчителя — і тебе аж тепер огортає таке воістину непереможне хвилювання, що ти не бачиш і не помічаєш нічого довкола себе, навіть рука сина, котрий покійно йде слід у слід за тобою, стає зовсім наче невагомою, і ніщо не має значення, окрім одного — яку відповідь почувеш ти зараз на своє напізір просте запитання. Зрештою, тобі важко його сформулювати, важко вимовити. Молодий учитель з неприхованим подивом чекає, поки ти врешті поясниш, чого тобі треба, і ти, відчуваючи, як терпнуть кінчики пальців, як важко проштовхуються крізь губи слова, питаєш: скажіть, а в школі працює хтось із давніх, ще післявоєнних учителів? У відповідь спокійно по-

відомляють — так, звичайно, а хто вас цікавить? І ти називаєш прізвище першої своєї учительки, із страхом і неспокоєм, з тривогою, яка встигла стати у сто крат більшою за тих кілька секунд, що відділяють запитання від відповіді. Так, вона жива! Не запримічаючи нічого на дорозі, ти маєш тільки один орієнтир — хата відразу за перехрестям, ти просиш сина пильнувати, аби не поминули те перехрестя, син сміється — тако-го не може бути, хто б поминув перехрестя двох шосейних доріг,— ти поспішаєш до хати своєї першої учительки так, як, може, не поспішав би до своєї власної по такій довгій відсутності. Тебе терзає каяття — як ти міг так довго не згадувати про неї, про ті дві довгі коси на плечах, про сумну задуму в карих — ти напевне знаєш, що карих — очах, про ту книжку, яку вона подарувала тобі, написавши: «Моему найкращому учневі...» Де та книжка? Яка то була книжка? Ти пам'ятаєш по черк учительки, ти б розпізнав його серед багатьох інших — а от назву книжки зовсім забув. Тебе терзає каяття: чому ти ані разу не написав їй листа, як ти смів, розлучившись із тим хлопчиком, заради котрого ти приїхав сюди, — розлучитися так надовго і з нею, яке ти мав право так робити? Але водночас ти сподіваєшся, незважаючи ні на що, сподіваєшся, що вона мусить пам'ятати тебе, попри твою невдячність, попри твоє непам'ятство й неухважність, попри твою черствість і байдужість.

Відчиняєш рипучу, пофарбовану у зелений колір хвіртку, стукаєш у двері дому своєї першої учительки — раз, і вдруге, і ще раз, — з-за тину з'являється постать якоїсь жінки. Вдома нікого нема, але ви почекайте, може, скоро прийдуть, — радить жінка, видно, їй дуже цікаво, хто ти, і звідки, і чого ти опинився тут, вона пильно вивчає і тебе, й твого сина, але їй вистає такту не розпитувати, вона тільки стоїть і чекає — ану ж ти сам здогадаєшся вдовольнити її цікавість? Однак ти мовчиш, і вона зникає. Напруження ще не минуло, та ти вже відчуваєш, як у тебе вступає якесь хлопчачувате бажання вступити щось веселе й гарне, дуже веселе й дуже гарне. Розглядаючись по подвір'ю, ти бачиш, що господарі мають не

надто багато часу, аби пильнувати ладу на тому подвір'ї, та все ж хата чепурна, мабуть, не так давно поставлена. Біля старої дерев'яної будки — сивий, великий і добродушний пес на ланцюгу. Він ніяк не зреагував на вашу з сином появу, сина це страшно порадувало, він має, звичайно, охоту відразу ж заприятелювати з псом, і ти допомагаєш йому у тому: витягаєш з портфеля ковбасу, хліб з маслом, плавлені сирки — стандартний харч, котрий беруть у дорогу (при тому ти згадуєш, що обідня пора давно минула й слід було б нагодувати сина). Знаходиш якусь колоду, коротеньку, обтесану з одного боку, ви з сином сідаєте на тій колоді, ніби вже віддавна й багато разів були на цьому подвір'ї й знаєте, які тут порядки й на чому тут можна сидіти, — ділиш чесно й порівну увесь харч на три частини. Синові давно так не смакував обід, як оце зараз, на подвір'ї твоєї учительки. Пес делікатно, з видимою вдячністю, приймає частування і так само делікатно, не похапцем споживає уділене. Син захоплено дивиться на пса, а ти маєш можливість уперше за весь день спокійно посидіти й подумати, бо ти врешті осягнув мету своєї подорожі.

Посидь собі, спочинь і подумай. Радій, що маєш гарну, чисту хвилину для роздумів. Посидь і подивись на небо, на перехрестя двох великих доріг, за якими стоїть оцеї дім твоєї учительки, на завмерлу при узбіччі дороги машину, на дерево з густою, аж темною кроною, на метелика, що стулив свої вигадливо вирізані жовті крильця й довірливо сидить на краєчку твого портфеля. Посидь, подивись, подумай, бо ти досяг мети своєї подорожі. Ти застав живою стару учительку. Ти застав її тут, на давньому місці, і можеш запитати її про все, чого не питав, бо не вмів чи не встиг у дитинстві. Ти можеш тепер для себе узяти якусь її таємницю, щось таке, що вона може сказати лише тобі. А чому б і ні? Саме тобі? Може, вона чекала на тебе і боялася, що не прийдеш. Посидь і подумай. Тобі неймовірно пощастило, і якщо вона пам'ятає тебе, то, значить, хлопчик, за яким ти сюди їхав, таки існує. Існуватиме доти, доки про нього хтось пам'ятає. Ти ступив на поріг дому, де той хлопчик живе і реальніший, ніж у твоїх спогадах.

Всіляко може трапитися. Може, ти надаремно чекатимеш учительки аж до вечора, а вона не прийде, і ти не зустрінешся з нею. Прикро стане від цього — але така прикрість зовсім не обтяжлива: ти все одно досяг мети своєї подорожі. Ти дивишся на подвір'я учительки й бачиш сеї миті не тільки те, що було і за чим ти приїхав, але й те, що є зараз. Бачиш її втому і брак часу (а може, брак сили й бистроти рук, щоб дати усьому лад), бачиш її постаріле обличчя і її наївну простоту, близьку простоті тутешніх пейзажів — чомусь ти вже мудріший від неї, однак вона має одну велику перевагу — з того хлопчика, за котрим ти приїхав сюди, вона творила тебе нинішнього. Ти переріс її чомусь, пішов далі — а вона не відчуває ані заздрості, ані смутку, бо на те вона й жила, аби ти пішов далі, і було б зле, якби цього не трапилося. Посидь і подумай, ти маєш слухну нагоду; якщо ти хоч трохи вдоволений з себе, то ти мусиш добре подумати, звідки це почалося, ти маєш чисту хвилину для роздумів. Постарайся розумно скористатися нею.

Жаль тільки, що цього ти не переповіси й не поясниш сьогодні синові. Безнадійна справа — брати синів у пошуки свого власного дитинства. Ти вже не ображаєшся на нього, що він має на твій Маків, на твої пейзажі і на твою школу свій власний погляд. Ти сприймай зараз хвилю для роздумів, ти маєш трохи тиші й нагоду подумати. І ти приходиш до висновку, що син зрозуміє тебе сьогоднішнього колись пізніше, коли сам вирушить шукати своє дитинство.

— Тату, — говорить твій син, — а добре було б змайструвати пліт.

— Авжеж, — погоджуєшся ти, не вникаючи в синові слова.

— Ми б тоді могли вирушити в мандри, — говорить син, видно, що він цією думкою, цією захоплюючою ідеєю зайнятий уже давно, може, той пліт привидівся йому десь тоді, як ти запропонував подорож до Макова, він уявляв собі це трохи інакше, ніж ти — і він напевно розчарований, але намагається не показати цього, і якби він був трохи старший і досвідченіший, то помітив би, що ти зараз зреагував на його ідею з пло-

том десь так, як він реагував на твоє захоплення маківським пейзажем: так, так, гарно й славно, от тільки...

Ми попливли б Дністром до Дунаю, а далі — на Чорне море, а потім ще далі, — його знання з географії, здається, таки необмежене, бо от він уже вибрався на плоті в океан, і він весь час говорить «ми».

— То ти маєш охоту взяти мене з собою в ті мандри? — питаєш ти. Тобі стає раптом весело, і ти щасливо смієшся, почувши ствердну відповідь сина, ти радий, що він має такий гарний щодо тебе намір, і ти не розчаровуєш його, не кажеш йому, що, коли справа справді дійде до того, щоб рушати в мандри, то вже навряд чи візьме він з собою тебе. Він охоче погодиться на товариство свого сина, і аж тоді він зрозуміє цей день, і добре буде, коли йому теж випаде така гарна хвилинка для роздумів.

Але то буде колись. А поки що ти посидь, і подумай, і почекай на свою учительку. Сказали ж тобі, що вона повинна скоро прийти.

Ниточка бабиного літа

Восени мені пощастило цілий тиждень жити в Славську, я там відчувала себе страшенно доброю, розпогідненою, майже святою в своїй лагідності. Серед безлічі записок — я того тижня писала багато й скрізь, де могла — в своїй кімнаті, на балконі й у лісі, притулившись до зваленого стовбура дерева, і навіть в автобусі на автобусному квиткові, хоч який він крихітний, — так ось, серед безлічі записок, обірваних фраз, думок, полишених десь на середині, зосталася одна: дожити б до весни, щоб усе склалося гаразд і можна було сюди приїхати знову, цього разу уже надовше, і побачити весну в Славську, бо я ще ані разу не бачила ранньої весни в горах. Існують, може, кращі місця для роботи й для мандрівок, досить їх є на білому світі, але мені так хотілося повернутися сюди саме весною, що це бажання майже матеріалізувалося, я уявляла собі ту весну й ніби торкалася вологих гір, дерев, землі...

Я навіть не сподівався, що зможу побувати тут ще й зимою і в тих зимових враженнях будуть відблиски тихого осіннього спогаду, а поміж тим — розчинене в білому холоді пам'ятне здавна літнє тепло й смарагдова зелень літніх Карпат — а от весною знову не поїхала і знову мені тільки ввижається, уявляється, вифантазовується весняна початковість, первинність, очищеність і прозорість. І я знову чекаю весни, щоб вибратися в гори, саме у Славськ. Можете говорити собі, що

там уже всі стежечки протоптані й затоптані, але це неправда. Кожен ступає там, поступово розкриваючи для себе новизну.

Час — як дерево, тільки росте коренем угору, а верхівкою вділ. На зрубі його стовбура можна також побачити кільця й кілечка, й цятку врешті — але не поспішайте перераховувати їх, не рубайте того дерева завчасу, не ламайте стовбура, щоб узріти кільця.

Нехай собі росте коренем догори, не рахуйте кілець, не загадуйте — а лиш сподівайтесь, що настане весна і можна буде поїхати до Славська, в гори. І тоді обов'язково трапиться так, що ви зовсім несподівано приїдете туди взимку, і вам назустріч гори видихнуть солодке, густе й морозяне повітря, і воно піднесе вас угору, і ви будете летіти й плисти водночас у ньому, воно триматиме вас, наче широке крило, і ви побачите вдалині білу правдивість гір, покреслену чорно-зеленими рисками смерек і тоненькою хвилястою лінією річечки, і ви будете стояти й стояти над тією річечкою й дивитися, як чорно ворухиться вода під тонким льодом, а водночас будете й далі плисти, летіти у солодкому, різкому, густому повітрі. А примерзлий до льоду, такий же крихкий і ніби нетривалий, темний листок берези раптом поверне вас назад, у осінь, і ви згадаєте, як гарно буває сидіти над річкою у тихий, ще теплий день, і щоб один берег був вищий, і тим берегом ходили б люди, а низом ніхто не йтиме, і добре тоді слухати шемрання хвиль, річка заколисує тебе, розгойдує, і гойдається дерев'яний місток, і сонце, і тільки смішні гуси намагаються переконати цілий світ, що вони однаково твердо ступають по мілкій воді й по суші, хоча насправді саме вони й розколісані, розгойдані найбільше...

Може, вам згадається, як з-за верхівок смерек, що вишикувалися одна при одній на високій горі, — навіть не з-за, а з-поміж верхівок — вплив бліденький місяць, ледь примітний, бо небо ще майже блакитне, світле, і тому місяць на ньому здається мильною бульбашкою, та бульбашка тримається мить, почепившись на шпичакуватому чубчику смереки — але,

мабуть, війнув вітер, і вона попливла вгору, вгору, і все виразнішими робляться її обриси, а західний край неба червонішає, не яскраво, а приглушено, і потім так само швидко гасне й темніє... Але може бути зовсім інакше — ви скажете, що все це не так уже й важливо — те, як заходить сонце і як переходять маленьку річку вброд гонористі гуси, як стріпають крилами і як іде, ступаючи по запорошеній траві, поштар з величезною сумкою за плечима і не встигає заходити у двори, бо стрічає по дорозі адресатів і роздає їм листи, газети й журнали, а вслід за поштарем біжить мале дівчатко і, вказуючи пальчиком на кудлатого песика, задержувано питає в поштаря: « А для Жучки є лист? Лист для Жучки вже написали?» — ви можете сказати, що все це не надто важливе, та спробуйте уявити собі, що всього цього нема, що вам доведеться обійтися без таких речей — не тільки сьогодні й завтра, а протягом усього життя?

Уявіть, що ви не бачите заходу сонця й сходу його, що вам ніколи не доведеться спостерігати, як впливає — з-поміж дерев — місяць, як білий пес лащить до вас, викидаючи вперед брудні мокрі лапи й збиваючи вас тими лапами — уявіть собі, що нема цього й багатьох інших отаких моментів — і подумайте — які такі важливі справи матимуть сенс самі в собі, якщо не стане такого?

...А тим часом осінній туман поволеньки піднімався, ба навіть не піднімався, а так поволеньки, ніби мав безмірну вагу, ворушився під ногами, перекочувався хвилями, розповзався й опирався, опирався тому теплу, що вже вчувалося довкола, так само як угорі вгадувалося сонце. Далеке, майже неймовірне, воно все-таки десь там було й мусило врешті-решт з'явитися.

Трава ще не зволожилася, бо туман не впав, була зовсім суха, м'яка, м'якша навіть, ніж улітку, бо соковита, прив'яла, ступати по ній дуже приємно, і можна прошкувати хоч на край світу, і я вже ступила кілька кроків до того краю, у світ, захищений за туманом, і хотілося відгорнути рукою його м'яку, вологу завісу й осягнути відразу все, що таїлося за нею.

Туман таки поволі скорявся, піддавався, відступав, і з-за обважнілих пасмуг його, що висіли ще досить низько, я побачила сірого, як сам туман, коня, він лежав на м'якій траві, чутливо ворухив невеличкими вухами, роздимаючи ніздрі, вогкі й довгасті, і годі сказати, чи то мені привиділося, чи й справді було, бо туман перекотився знову через пагорб і закрив усе перед очима...

А потім, коли туман врешті розсіявся, то я вже бачила наче вперше круглі краплі роси й чула, як вони спадали, тихо, легко, напрочуд легко — не так, як падає дощова крапля, а зовсім невагомо, наче й нереально трохи; я підставляла руку: щоб хоч одна, відриваючись униз із гілки, торкнулася руки — і не торкнулася, наче й не було, а однак я ж їх бачила, я чула їх шелест у траві, в листі, довкола себе — скрізь, я наче шкірою, а не вухом, вчувала той шерхіт, такий дивовижний він був.

Вершини гір уже виднілися, і долом не було туману, смереки чорніли густо, а поміж гірськими грядами туман ще снувався, плив кудись далі і щезав, гинув зовсім. Тоді вже й небо заголубіло, наче з старої картини знімали верхній шар фарби і відслоняли синяву, а сонце, котре було ще як димом вгорнуте й нагадувало всього лише білу круглу тортівницю, висвітлювалося, проясніло, і його сріблястий, нарешті уже небуденний спалах затріпотів на неглибокому плесі Опору, а ріка рвалася собі далі, обминаючи ту сріблясту непорушну поверхню.

Щосили палахкотів червонястими, забутими плодами шипшиновий куц і маленька берізка, зростом з кущик, якимось дивом уберігши всі свої дрібненькі золотаві листочки, уся аж до кореня тріпотіла й видзвонювала, наче сподівалася запрошення до танцю.

...Часом здається, коли це — тільки назвати, лишень назвати, а не торкнутися його — нехай будуть красиві слова — душею, — то в назвах не пульсуватиме кров, не буде калатати серце. Місце, де клали навіть найжаркіше багаття, буває потім тільки чорним. Усе, що вистигло, завжди чорне.

Різне восени бачила, і все воно пливло до мене, тріпотіло зараз, навпереміш миготіло в пам'яті, як ті дивовижні цяточки в повітрі, що їх можна побачити, примруживши очі й вдивляючись у сине повітря поміж білими у снігу й морозі горами.

Різне бачила, воно потрапляло на очі й сама вишукувала; у сороки крила блискучо-чорні, а у сірої ворони — як обвуглене дерево. Зграйка пташок дрібненьких, чимось схожих на синичок, але в іншому убранні — такі крихітні, менші за тополиний листочок, а голос — тихий, бренькотливий, наче в комарика.

У смерек стовбури різноколірні, трапляються сірі, затим — зеленкуваті, а також темно-цеглясті, ніби закривавилися й кров потім обсохла.

Іншим разом, так само зранку, — паморозь на кульбабі — наступити могла випадково на той сріблястий кутасик, але таки помітила, бо аж в очі сяйнуло несподіванкою. Або лужок з маленькими рожевими маргаритками — у пору, коли ось-ось, один крок — і як у темний яр — у глуху осінь.

Гірські схили з темними прогалинами зрубів поміж смереками. І раптом — зрештою, чому знову це «раптом» — коли тут належить сподіватися тільки несподіваного — рудий спалах: береза? тополя? Не знаю, далеко дуже, не доберуся, не встигну — листя опаде, спалах погасне, поки дійдеш.

Здається, бачив усе це не раз, і нічого нема — але коли все засноване тишею, коли збираєш усе докупи, як ягоди на долоню — такий у тому чар, така зваба, що дивишся в соте, а бачиш — уперше. Запримітила — усякі інші гори, інші гірські пейзажі не викликають ніякого просвітління, утихомирення й спокою. Може бути цікавість, спалах зацікавленості, подив, зачудування й далі так — аж до знезямленого захоплення — але це ненадовго, і тільки Карпати, і туман, і дощ — усякий: легенька мряка, злива, нудний і ніби довічний, тихий і лагідний — усякий дощ і нежарке сонце — від того тільки приходить відчуття єдності з землею і з травами. Пригадую, як тішило і водночас мучило, докучало яскраве кримське сон-

це і як раптом — і знову раптом! — звільнення, визволення, передихнула, очистилася — лопоче, шепоче тихенько дощ, ніби намагається зверитися в якійсь таємниці; і тут одна-дві краплі голосніше дзвонять об камінний парапет; а вітер при-спішив хмару — і вже не допотіння, не шемрання, а суціль-ний шум, в якому усе одно можна розрізнити окремі голоски, окремі звуки, що перетворюються у голосний хлюпіт, плюскіт, гомін потоку — і знову стихилося, помінявся, уповільнився ритм, і вже чутно, як з ринви виривається водоспад, а уздовж похилої доріжки дзюркоче потічок, і земля поглинає його, він западається кудись, зникає у неситимій землі, полишаючи по собі зрушене з місця опале жовтувате листя й м'які голочки кримської сосни; упереміш — цокотять краплі, одна при дру-гій, ніби вже останні, вже кінець дощу — але ні, ось знову затарабанили, як у бубон ударили сотні, тисячі тонких і ма-леньких бамбукових паличок, і все спочатку, тільки голосні-ше й невгамовніше, а над морем — відгомін сонячного сяйва, знак, що сонце десь є, десь поза хмарами, котрі сунуть низь-ко, майже при самій землі, наче циганка йде, не піднімаючи над стопами своїх широких, запорошено-яскравих спідниць, волочить, тягне їх за собою, і їх, і широченну шаль, і звук бу-бона, і примовлянь, і пришіптувань, любовного жагучого сто-гону, і передбачення всього, що буде, що прийде, що настане потім...

Тільки дощ приносив заспокоєння, нагадуючи інші гори, і тільки через кількахвилину, нетривку захмареність народжу-валося також примирення і навіть відчуття приналежності до моря, до цих гір, до цього маревого заціпеніння й блискучої зелені.

Тієї осені в Славську я була зовсім одна, мені хотілося са-мотності, мовчання, хотілося переслухати десь у пам'яті всі сказані раніше слова, хотілося почути навіть невимовлені вго-лос думки — а для цього обов'язково потрібна була самот-ність. А все ж при тому всьому, хоча мене справді обступила звідусіль самота, тиша, з якої наче належало радіти — я на-слуховувала людські голоси, людські кроки, я вигадала собі

історію з хлопчиськом, малим, спритним і лукавим, назвавши його для принади Лісовиком, а по тому допасувавши до тої вигадки ще одну — наче хлопчак займався дельтапланеризмом і піднімався вгору над Тростяном; я з превеликою втіхою завела дружбу з великим білим псом хтозна-якої породи, і пес скрізь ходив за мною, супроводжував у всіх мандрівках, і я говорила до нього, хоча мені так дуже хотілося самоти; а ще уявлялося, що той хлопчак, Лісовик, обов'язково таки трапить-ся мені на очі, і ми тоді вже втрюх будемо блукати лісом, і я розповім Лісовикові про Марту, про всіх її звірів — хом'яка, папугу Лору, яка запитує геть усіх, чи гарна вона, про золотих рибок в акваріумі, про сороку Яшку, котру Марта вилікувала влітку — чи то зламане було крило, чи то перебита ніжка — а також про черепаху, яка не трималася дому і то губилася, то несподівано знову з'являлася десь у якомусь закапелку під шафою, а ще, звичайно, про мудрого королівського спанієля Пепіту, — про все я мала намір розповісти Лісовикові, — а от зараз біля мене стояла Марта, шапку вона нізащо не хотіла одягати, хоча тут, над Опором, закрижанілим і непокірним водночас, було досить холодно, морозяно, й шапку треба було одягати обов'язково.

Ми шойно спустилися до Опору згори, лижі тут, у долині, здавалися особливо важкими, тиснули Марті на плече, алє вона уперто поправляла їх і не просила мене допомогти нести, це, правду сказавши, був зовсім особливий випадок, бо звичайно вона дивилася на мене хитро-благальними очима й косувала, косувала поглядом на лижі, і так промовисто благав той погляд: допоможи!

Червона її курточка здалеку виднілася на білому снігу, і я думала про те, як вона, моя мала дівчинка, уже виросла, і причаїлася в ній десь тихенько її упертість, дитина намагається саму себе уговтати, переконати, заспокоїти, але це їй не завжди вдається, і вибухає часом і лихий настрій, і невірноваженість, і навіть злість.

Але зараз рука її спокійно й тихо вместилася в моїй долоні, дівчинка скинула мокрі рукавички, натягла їх на встром-

лені сторч у сніг лижні палки, здавалося, що й рукавички, й палки, й місток через Опір, і гостроверха покрівля нової турбази — усе це поєднане до купи і не може бракувати в цій картині жодної деталі, — навіть далекий дим і гавкіт собаки — невід'ємні й довічні приналежності гір. Може, й ми з Мартою стали їх приналежністю і тепер завжди будемо тут, хоч як би далеко поїхали звідси — все одно зостанемося стояти над Опором, і будуть темніти тоненькі рисочки лижних палок з настромленими на них мокрими дитячими рукавицями, і барвистою плямою виднітиметься Мартина куртка, і дівчинка відгортатиме з-над очей волосся, і мружитиме очі так, що аж вії тріпотітимуть легенько й швидко, — а вона приглядатиметься до всього, щоб побачити все і запам'ятати ще більше, аніж встигла побачити тієї зими у Славську.

Це була її перша зима в горах, і перші слаломні лижі, — але вона натягала й зашнуровувала важкі черевики так, мов була звична до того віддавна, і уперто домагалася, щоб я дозволила їй вибратися на підйомнику вгору, аж ген туди, де на самому пагорбі вместилося сонце й на якусь мить спинилося, не хотіло рушати в дальшу дорогу, і від нього розтікалося незвичайне зимове тепло, вся душа розігрівалася до самого денця і танула, танула й ніби могла випаруватися, зникнути, злетіти і підняти тебе з собою, й не треба було вигадувати Лісовика й дельтапланера, дивина єдналася з наземним, все можна було пояснити дуже просто, і все було таємничим до незрозумілості...

Хотілося лягти просто на сніг, він здавався теплим і м'яким, і поволі, теж десь там, вглибині, на денці танув, танув і ось-ось міг би зникнути — і хотілося, щоб сонце переходило крізь тебе аж у глиб того снігу. Обличчя здавалися засмаглими, як улітку, а сміх і людські голоси мали більше простору, котилися, ковзали по снігу, опинялися десь там, у долині, й знову зривалися й летіли вгору.

І все перепліталось — знову була осінь, я сиділа на сухому пеньку, собака на ймення Муха лежав поруч, майже не підводячись, пересувався клубочком по осінній траві за сонцем,

а сонце гріло так гарно й так ласкаво, що тому не знаходилося порівняння. Просто — було сонце, було тепло, на траві лежав славний псисько, у повітрі пливла оденька ниточка бабиного літа і невидимими вузликами в'язала серпень з жовтнем, літо з осінню, весну з зимою і мене з білим світом.

Два поїзди внизу, на колії, що понад Опором, розминулися в білих снігах, оточили Славськ тісним колом гуркоту, свисту і помчали в різні боки, а ми з Мартою наче опинилися посередині світу — і чим більше довкола вбачалося простору, тим ближчим здавалося нам усе, що він у собі містив.

Три зерна пшениці

Старий дім скрипить, як віз на битій дорозі. Порипують віконниці. Зітхає піддашшя. Збита з вузьких і довгастих дощок підлога тихенько потріскує, мовби по ній обережно переходять з одного кінця кімнати в інший. Надворі ж сипле дощ, наче хтось невидимий кидає жменями шурхотливе зерно вниз, на землю, на троянди в потемнілому ще вчора садку, на дах, на шибки у вікні,— а крізь те м'яке, ненав'язливе шарудіння, крізь вологий запах квітів і листя до мене пробиваються слова казки, що її Уляна розповідає своїй дочці:

— ...І коли народився в нього син, подарував йому той чоловік три зерна пшениці. Три золоті зернини пшениці подарував і сказав: «Як посієш те перше зерно...»

Казку цю я сама вигадала, коли нам з Уляною було ненабагато більше років, аніж її дочці тепер. Я приїздила до цього старого дому досить часто, і все мені тут було приємним — пахуче сіно, горою кинуте на стріху, а в сіні ще не прив'ялий ромен і волошки; чи то якась оповідка Уляниного батька про ті неймовірно віддалені часи, коли він також був молодим; чи то неочікувано розквітлий тюльпан, такого дивовижного рожево-фіолетового тону, що просто повірити важко було в його реальність.

Подобалися мені також картини Уляниного брата Дмитра. Він їх не оправляв у рамки, а складав згорнутими на горіщі,

бо не надавав тим картинам значення — тільки один пейзаж, світлий, голубуватий, з тоненькими деревами десь на краю небосхилу — дерева ніби росли без коріння, повисали в повітрі, в'язучи між собою землю й хмари, — цей тільки пейзаж та портрет матері у чорній сукні з білим комірцем Уляна залишила в кімнаті на стіні, і Дмитро спохмура й іронічно приглядався до тої своєї роботи, котрій ніколи не надавав жодної ваги.

Я любила Уляниного брата — зрештою, я любила всіх і все, що оточувало Уляну. І те, що оточувало її близько і мало безпосереднє відношення до неї, звучало для мене тільки з прикметою «Улянин», і моя напівдитяча закоханість у Дмитра могла бути викликана дружбою з Уляною. Аналізувати власні почуття я тоді ще не пробувала, бо не вміла, та й не відчувала в тому потреби. У п'ятнадцять років мало хто має охоту копирсатися в причинах своїх захоплень і прив'язаностей, і я не допитувалася себе, чому мене так зваблює старий Улянин дід, до якого легко було підійти кожному, бо дім спинився на околиці містечка, де за кілька десятків метрів перебігає залізнична колія, а попід вікнами стелиться чорна асфальтова дорога. Здавалось, ті два шляхи перетинаються у самій хаті, і через хату йдуть люди, летять восени птахи, сунуть хмари, проростають дерева, хата стає світлом, з неї починається схід сонця, і в її вікна воно заковчується, втомлене й червоне від денної праці і тривоги.

Часом я з'являлась у цьому домі разом із моїм молодшим братом. Тут гостинно приймали кожного, хто б не переступив порога — ми всі спали на горищі в сні. Посеред ночі мій малий пустотливий брат міг податися в сад, щоб скуштувати вишень, чорних і — як брат казав — надзвичайно солодких саме серед ночі. Потім він, щоб розбудити нас, витягав десь у закутку на подвір'ї стару пательню з погнутою ручкою, бив по ній грубезним патиком і виспівував під той акомпанемент голосні серенади на честь Уляниних синіх очей. Ми благали його замовкнути, аби не розбудити старших, але тільки обіцянкою розповісти казку можна було заманити хлопчача на

горище. Казки я вигадувала довжелезні, забуваючи нерідко їх початок, перш ніж добиралася до кінця.

— Посієш те друге зерно...

Я не пам'ятала, що має прорости з пшеничних зерен, і для мене було щось зворушливе у тому, що Уляна досі не забула казки й оповідає її дочці.

Багато років минуло відтоді, як я востаннє приїздила сюди. І за ті роки не одне забулось і змарніло, не тільки дитячі байки. Старий дім ніби побільшав, хоча звичайно з часом усе здається меншим: з чотирьох братів і сестер Уляни тільки вона залишилась у цьому домі, інші покинули його. Однак я навмисне нічого не згадувала, навмисне старалася не помічати змін.

Ми з Уляною, не вмовляючись, обминали оте «а пам'ятаєш», таке набридливе й марудне при зустрічах по кількох роках, ми прийняли одна одну від початку, заново. І тільки десь там потайки відчували втіху від того, що були й колишніми водночас.

— Посієш те друге зерно...

Розбудила мене тиша й підсвідоме відчуття, що я зовсім сама в кімнаті. Дощ уже не шарудів. Не скрипів старий дім, і вдома не було ані Уляни, ані її дочки. Тоді я встала й вийшла через вузькі заставлені табуретками й мисниками сіни надвір. Улянина доня сиділа на східцях, біля неї лежав кудлатий білошерстий пес Джім дуже невизначеної породи, але з яскраво вираженим лихим характером. Він загарчав, але Улянина доня щось тихо сказала йому. І пес примирився з моєю присутністю.

— Сідайте,— сказала дівчинка.— Тут зовсім сухо. І нехолодно, правда?

Дівчинка не здивувалася, побачивши мене. Ніч, очевидно, була для неї такою ж зрозумілою й звичайною, як день, і говорила вона хоч тихо, але якимось не по-нічному просто.

— Вас Джім розбудив?— запитала Улянина доня.— Він гавкає тоді, коли за мамою машина приїздить. Маму в лікарню викликали. Вона сказала, що скоро повернеться, от я й чекаю.

Улянина доня й далі говорила буденно, спокійно, ніби не було нічого дивного в тому, що от вона сидить опівночі на приступцях і чекає повернення матері. Улянина доня — тільки вона по-справжньому і яскраво визначала собою, що між нашим з Уляною не таким уже й давнім дитинством лежить щось більше, ніж самий час, і та зміна, що відбулася в мені чи в Улянці за той час, найкраще може бути зрозумілою через дитину. Але це мені стало зрозумілим трохи пізніше, а поки що ми розмовляли з Уляниною донею і чекали на Уляну. Мала розповідала мені, що знайшла недавно вужа, той вуж був добрий і звик до неї відразу, миттю, вона з лісу йшла через місто і хотіла купити вужеві молока, але магазин був зачинений, довелося йти в кафе й просити склянку молока. Вуж дурненький, висунув малу пласку голову з пазухи, де Улянина доня його тримала, і так налякав усіх, що ціла черга мало не зімліла, однак продавець дала молока, тільки попросила не сидати з тим земноводним клієнтом до столика, і Улянина доня в сквері на лавці поїла вужа молоком.

Я слухала її, боячись пропустити хоч би одне слово чи порівняння, у тій розмові було щось від наших давніх з Уляною бесід, коли все здавалось важливим і вартим уваги — а водночас було в запитаннях дитини щось більше, напружене й нервове, ніби дівчинка весь час обминала те, про що насправді думала, і йшла доокіл, обмацуючи речі цікаві, але дрібніші, аніж та одна, котра займала і зваблювала її. Вона здавалась мені схожою тоді на маленького настороженого птаха, що хоче відвернути чийсь увагу від свого гнізда, а водночас хотів би похвалитися своїми найкращими в світі писклятами.

Врешті Улянина доня притулилася до мого плеча й заснула, і її волосся торкалося моєї щоки, і я боялася, що ось посеред подвір'я може з'явитися розбишакуватий хлопчак, і вдарить об дзвінку пательню, і заспіває смішним хрипкуватим голосом пишну серенаду на честь Уляниної доні — це, може, було б гарно, але краще хай би вона спала.

Уляна повернулася з лікарні, увійшла в дім, винесла звідти ковдру і прикрила нею дочку, а потім сіла біля нас. Ніч

синіла, прозорішала, ставала прохолоднішою і наближалась до світання.

— Улько, — запитала я, — вона часто тебе чекає?

— Чекає. Тепер це вже спокійніше і легше, а от раніше... Слухай, тобі ніколи не спадало на думку... Розумієш, як би це тобі пояснити... Ти не думала, що можеш коли-небудь стати перед вибором — твоя дитина чи чужа? Треба котрійсь віддати перевагу, обом ти однаково потрібна — а до котрої кинешся, котру будеш рятувати? Мовчиш, правда? Не знаєш? І я не знаю. І від цього незнання мені часом аж моторошно стає. Бачиш, я думаю так: який би вибір не зробила, усякий буде правильний, і всякий — помилковий. Мене ніхто не засудить, що я рятувала насамперед свою дитину, але чи сама я прощу собі, покинувши напризволяще чужу? Заплутано я говорю, так? Я спробую все пояснити, а ти слухай.

...Лікарняна машина могла приїхати за Уляною о будь-якій порі, і шофер тихенько сигналив під вікном, аби сама тільки Уляна чула той сигнал. Вона підводилась. Часом навіть з заплющеними очима (цього Уляна не говорила, то вже моя фантазія, і здається мені та фантазія настільки реальною, що саме так я все й бачу); Уляна підводилась, часом навіть з заплющеними очима, навпомац одягалась; навпомац, не світлячи світла, виходила — і не зачиняла на ключ дверей, аби нікого не будити, аби навіть ключем не дзвонити при дверях.

Улянина доня також завжди чула той сигнал, яким би делікатним і тихим він не був — дівчинка прокидалася водночас із матір'ю, і той звук, що виривав її зі сну і кликав з дому Уляну, був їй ненависний. Дівчинці завжди хотілось заступити матері дорогу і не пустити, і коли вона так робила малою, то завжди чула одні й ті ж слова:

— Марто, будь розумною дівчинкою, мені треба йти, на мене чекають. Люди чекають, Марто!

— Я теж чекаю, — упиралася дитина.

— Я там потрібна, — терпляче пояснювала Уляна.

— Мені ти теж потрібна, — кричала Марта, але мусила відступити, зневолена материною незворушністю.

Одного разу машина приїздила вночі аж тричі, і втретє лише Марта почула сигнал. Вона не розбудила Уляну. Вийшла, отак, як завжди, коли приїздила машина, в самій лише нічній сорочці, вийшла в дощ і сказала шоферові:

— Мама не поїде. Вона спить. Не треба її будити.

Шофер спершу не знав, що має робити. Вона затиснула руки на кермі і просила:

— Їдьте, дядю Антоне, їдьте й скажіть, що мама спить, що вона спить!

— Мама мусить їхати, мама нам потрібна...

Шофер знову подав сигнал.

— Добре, — сказала Марта, — добре! Але вона все одно не поїде! От побачите!

— Що ти тут робиш, Марто? — запитала Уляна, спинившись біля машини.

— Мамочко, не їдь, можеш ти хоч раз, хоч один раз?

— Не можу, Марто. Ти ж розумна дівчинка. Йди спати. Я скоро повернуся.

— Я тебе не пущу!

— Вийди з машини. Будь розумною дівчинкою.

— Не хочу бути розумною! Чому я завжди повинна бути розумною і завжди відпускати тебе?

Уляна вже не слухала Мартиного схлипування. Вона сіла в машину:

— Рушайте, Антоне!

Антон накинув на Мартині плечі свою куртку, але дівчинка воліла мерзнути й тремтіти, аніж скористатися із доброї послуги. Уляна сиділа позаду; намагалася погамувати роздратування, викликане Мартиною нерозсудливістю. Вона не мала права ні про що думати, окрім того, що зараз чекало на неї в лікарні, і їй це майже вдалося. Вона ніби не бачила перед собою вузьких доньчиних плечей, обтягнутих мокрою сорочкою, і стяжки, що зсунулася з коси й лежала тепер на тому вузькому плечі, яке щомиті мерзлякувато пересмикувалося.

Антон зупинив машину. Уляна вийшла і слідом за собою почула Мартин захриплий голос:

— Я з тобою.

— Ходи. Почекаєш у приймальному покої.

В лікарні Уляна сказала санітарці, котра нічого не запитала, хоча була здивована появою Марти:

— Прошу дати їй халат. Нехай скине цю мокру сорочку.— І знову почувала голос доньки:

— Мамо, а якби я... як мені буде зовсім погано, зовсім-зовсім погано і я тебе покличу — ти підеш? До них?

Уляна вже відчинила двері до коридора, що вів далі, у нічну неглибоку й водночас важку тишу лікарні.

— Так, — сказала вона уже звіддалік і раптом сама жакнулася того суворого, жорстокого слова.

— Розумієш, — пояснювала мені Уляна, — я злякалася. Може, я й раніше про це думала, але відмахувалася від такої думки, не формулювала її чітко — і от маєш, відповіла! Я хотіла! Я хотіла вернутися, побачити її, і ту сорочку, і ту стяжку. Я не мала права так відповідати дитині, навіть якби сказала правду, а я вже через мить не знала, чи то правда, чи ні. Найбільше в світі мені тоді хотілося, аби це була тільки теорія, тільки важке розуміння і аби ніколи в житті я не ставала перед вибором... Хоча, зрештою, хіба досі не ставала? Хіба не покидала її задля інших часом заплакану, часом не зовсім здорову? Але нехай так, буденно — так би ще могло бути — тільки нехай не буде чогось непоправного...

Дівчинка все ще спала в незручній позі, прилігши головою на моє плече, плече заніміло, й хотілось ворухнутися, хотілося визволитися від тривоги, що її принесла Улянина сповідь. Улянина доня, частка самої Уляни, повторення її зовнішності й характеру — то вже окрема, чітко обрисована особистість, хоч і приналежна Уляні, але в однаковій мірі належна й самій собі. І, мабуть, коли б не було тої чіткості, тої характерної тільки для Уляниної дитини чіткості, не мав би ніякого сенсу час, котрий минув між нашим з Уляною дитинством і цією розмовою.

— Та жінка важко родила, і я боялася за неї і за дитину, — говорила мені Уляна. А все ж, поза тим страхом, весь

час їй проблискувала думка про дочку, і про доччине запитання, і про те, як Марта її зустріне. Боялася ворожості, думала, що Марта має право не зрозуміти й затаїти гнів назавжди — принаймні надовго. І коли все вже закінчилося, коли Уляна напевно знала, що новонароджений хлопчик і його мати житимуть і все мусить бути у них гаразд, — вона все одно не відважувалась вийти, залишити їх — і опинитися сам на сам з Мартою.

Закривши вузькими долонями лице й похилившись на стіл, Марта спала. В приймальному покої було тихо, черговий хірург записував щось у блокноті, відщипуючи крихти від шматка булки з шоколадним маслом і поволі, з роздумом і смачно, збираючи їх з долоні губами.

— Дивно, — сказала мені Уляна, — дивно, що навіть у такому стані, як тоді, я могла відчутти голод. Звичайнісінький голод. Мені захотілося булки з маслом.

— Ніяк не погоджувалася лягати на той тапчан, упиралася: там тільки хворі лежать, я не хвора, — кивнув хірург на Марту, прожовуючи булку, — і ще потому твердила, що вона ніколи в житті не захворіє, не повинна захворіти.

Вона усе зрозуміла, — подумала тоді Уляна. — Вона зрозуміла. І так по-своєму наївно, але просто вирішала всі проблеми: їй не повинно бути погано, і тоді матері не доведеться вибирати між нею і кимось іншим.

Уляна підійшла до Марти. Волосся сповзло малій по шиї набік, і шия оголилась, така без міри беззахисна й зворушливо тоненька, як у пташеняті. Уляні захотілося узяти дочку на руки, і вона зробила це, хоч було нелегко: Мартині ноги, з заболоченими ступнями, підігнувшись у колінах, важко тиснули на Улянині руки. І все-таки Уляні її дитина здавалася такою ж малою й безпорадною, як отой щойно народжений хлопчик. Хірург відчинив двері, щоб вона могла вийти з Мартою на руках.

Ніч із синьої ставала голубуватою. Голубувато-сірою.

— А, — сказала мені Уляна, — дай собі з тим усім спокій.

Добре, що ти приїхала. Завтра ж неділя — махнемо на все руку і підемо до Чорного озера по суніці...

...Марта прокинулась і сонно, майже нерозбірливо, запитала, як, мабуть, питала завжди:

— Все добре? Хто народився?

— Хлопчик, — сказала Уляна.

— Я так і знала.

— Ну що ти говориш? Як ти могла знати?

Закутавшись у ковдру, тоненька й висока, Марта стояла в дверях:

— Я знала. Вчора помер старий чоловік, котрий робив сопілки, і мусив же народитись хтось, хто також робитиме сопілки. Ну що ви так на мене дивитесь? Хіба я неправду кажу?

Позіхнувши, вона по-дитячому легко й невимушено заговорила вже про інше:

— Докажи мені казку, мамо. Про ті пшеничні зерна. Що там було далі?

Ніч ставала білою і оберталась на день. Уляна оповідала казку, котру я сама склала колись у дитинстві:

— Як посієш те третє зерно...

З М І С Т

Повісті

КОВАЛІ Й КАРБІВНИЧІ	4
КВІТЕНЬ У ЧОВНІ	129
ПОВІНЬ	209

Оповідання

СТИГЛІ ЯБЛУКА ПІД ОСІНЬ	266
ЧИСТА ХВИЛИНА ДЛЯ РОЗДУМІВ	272
НИТОЧКА БАБИНОГО ЛІТА	285
ТРИ ЗЕРНА ПШЕНИЦІ	294

НИНА ЛЕОНИДОВНА БИЧУЯ

Апрель в челне

Повести, рассказы
Киев. «Молодь», 1982
(На украинском языке)

Художне оформлення
В. В. КУЗЬМЕНКА

Редактор М. П. ДОВГА

Художній редактор В. І. ПОЙДА

Технічний редактор М. Л. МЕЛЬКО

Коректор Р. О. КОНДРАЦЬКА

Информ. бланк № 1289

Підписано до друку 24.08.82. БФ 46761. Формат 70×108¹/₃₂. Папір газетний. Гарнітура літературна. Друк високий. Умовн. друк. арк. 13,3. Умовн. фарбовідб. 13,56. Обл.-вид. арк. 15,54. Тираж 30 000 пр. Зам. № 170. Ціна 1 крб. 10 к.

Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». 252119, Київ-119, Пархоменка, 38—44.

Білоцерківська книжкова фабрика, 256400, м. Біла Церква, вул. Карла Маркса, 4.

Бічужа Н. Л.

Б67 Квітень у човні: Повісті, оповідання. К.: Молодь, 1982, — 304 с.

До збірника увійшли повісті та оповідання останніх років, присвячені проблемі виховання особистості, пізнанню нею світу й людини.

Б 70303—102 46.82.4702590200
М228(04)—82

У2

1 срб. 10 1/2

